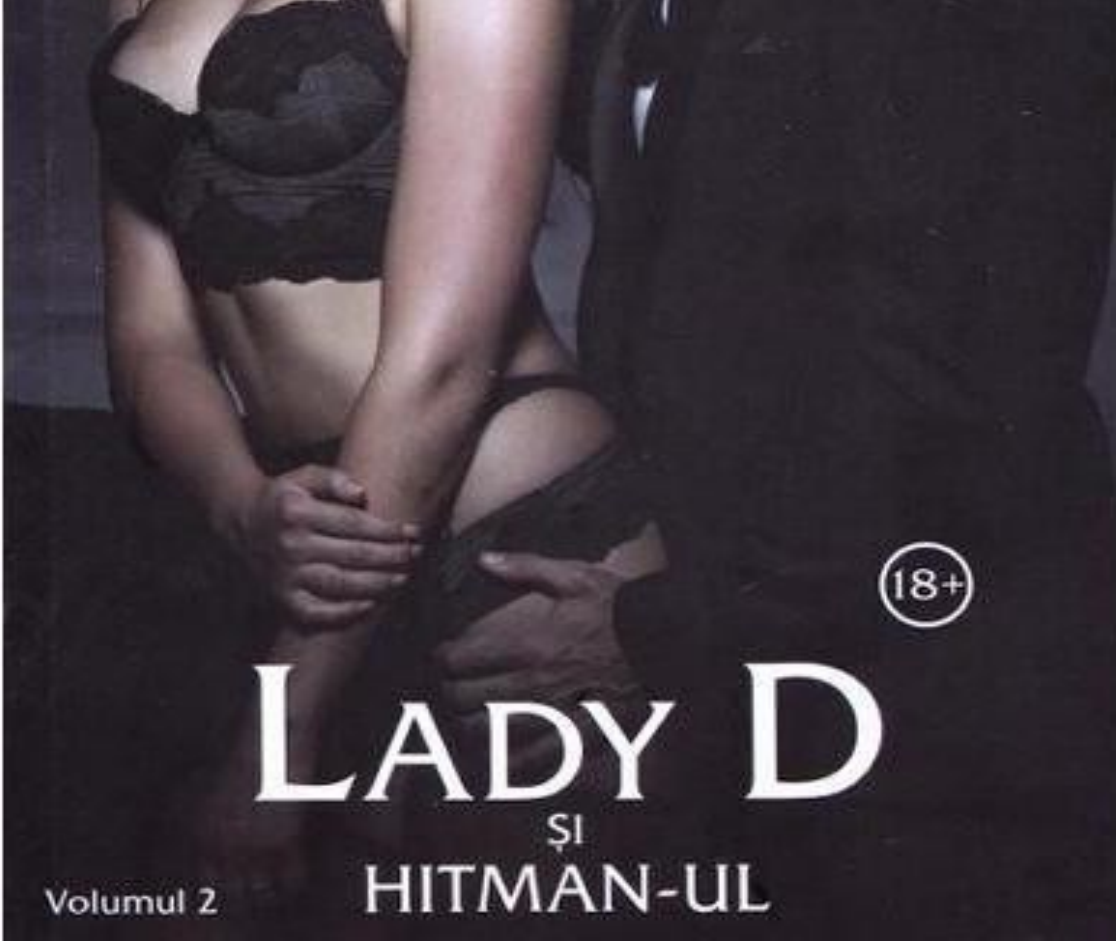
18+
LADY D
ȘI
HITMAN-UL
Volumul 2

Hanna Lee

Billionaires
Volumul 2

LADY D

ȘI

HITMAN-UL

Când trecutul nu mai contează, prezentul te omoară, iar viitorul nu e scris încă.

„— [...] Eu vreau altceva."

— M-ai făcut cu adevărat curios. Spune-mi. [...]

— Caut un bărbat care să mă facă să am măcar un orgasm."

Colin este unul dintre cei mai buni asasini plătiți, iar noua lui țintă este o femeie coruptă și foarte periculoasă. Singura persoană care îl poate conduce la îndeplinirea contractului, este o frumoasă și apetisantă asistentă, care, încă de la prima lor întâlnire, îl întreabă dacă el este bărbatul care îi va oferi primul ei orgasm. Colin nu poate să reziste provocării, așa că cei doi sunt prinși într-un joc extrem de pasional, care îi face să ignore alte responsabilități și, mai ales, să uite cine sunt și ce caută în acel hotel.

Cel de-al doilea volum Billionaires, aduce în prim-plan povestea erotică a doi oameni care descoperă că secretele fiecăruia sunt mortal de periculoase.

9 786069 017128

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 2

LADY D
ŞI
HITMAN-UL

STYLISHED
Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Billionaires/Hanna Lee. – Timişoara: Stylished, 2019
6 vol.
ISBN 979 – 606 – 9017 – 10 – 4
Vol. 2: Lady D şi Hitman-ul. – 2019. – ISBN 978–606–9017–12–8
821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

LADY D
ȘI
HITMAN-UL

Capitolul 1

Colin

Sunt obosit. Şi sătul. Sătul de vremea asta ploioasă, sătul de apartamentul ăsta, sătul de priveliştea pe care o am şi pentru care alţii ar omorî.

Şi asta am făcut şi eu, pentru bani buni, cât să îmi pot permite să locuiesc unde vreau, când am chef.

Dar m-am săturat de toate astea. Mereu mă întorc în apartamentul ăsta, dar niciodată nu simt că îl pot numi „acasă”, chiar dacă Londra a fost primul oraş unde m-am simţit cu adevărat liber, după ce am ieşit din jocurile murdare ale unor grupări irlandeze alături de care copilărisem şi am cumpărat apartamentul acesta acum mai bine de zece ani.

Mă uit în jur şi locuinţa mea e foarte rece. Cum îmi place. Puţină mobilă, predominant neagră şi niciun obiect personal. Nimic care să facă o legătură cu cine sunt eu şi ce fac, doar câteva arme ascunse prin locuri ferite ochilor şi un seif foarte bine ascuns cu câteva documente false şi paşapoarte cu mai multe identităţi. Dar şi acesta în caz de pericol poate fi distrus de mine chiar dacă sunt pe un alt continent. Mereu pregătit de fugă, în caz de pericol. Mereu cu un ochi în spate, chiar dacă identitatea mea este

secretă şi nimeni nu ştie adevărata mea meserie.

Meserie… Râd în sinea mea singur că o numesc aşa. Un asasin plătit. Un hitman care şi-a câştigat renumele de-a lungul multor ani de activitate şi acum îmi permit să accept doar joburi foarte bine plătite, care îmi sunt şi convenabile.

Numele meu de cod este „Corbul”. Probabil că atunci când l-am ales, am avut în minte imaginea din filmul cu acelaşi nume şi a tipului care ucidea oamenii care îşi meritau soarta.

Eu am încercat să studiez fiecare ţintă şi să fiu sigur că face parte din această categorie, înainte de a accepta jobul.

Mă uit în continuare pe geam şi Londra este la fel de rece ca starea mea de spirit. Mă face să am poftă de o ţigară, dar m-am lăsat de prea mulţi ani ca să fac prostia să mă reapuc.

M-am lăsat când un simplu chiştoc mi-a căzut într-o crăpătură din parchetul locului unde îmi pândeam următoarea ţintă şi m-am chinuit aproape o oră să îl scot, altfel riscul ca cineva să îl găsească era prea mare şi ar fi condus autorităţile spre mine destul de uşor, dacă erau băieţi deştepţi. Toate transpiraţiile m-au trecut atunci ştiind că, în acelaşi timp, ţinta mea se apropia de locul marcat unde trebuia să acţionez, iar eu eram încă în genunchi ca un câine cu nasul în gaura aia să scot dovada ce mă putea incrimina.

Din fericire l-am scos cu două minute înainte ca ţinta să ajungă în raza mea şi mi-am dus la bun

sfârşit jobul, fără alte probleme. Dar, din clipa aia, mi-am jurat că nu mai pun gura pe aşa ceva. Pentru mine era dovada clară că tutunul poate ucide. La propriu. Sau în cel mai rău caz, te bagă la puşcărie.

Dar vremea asta mă face să vreau să fumez… sau să mi-o trag. Aş putea să dau un telefon şi firma de escorte să îmi trimită pe cineva la camera de hotel unde mai stau în astfel de cazuri… dar nu sunt decis. Nu am chef să mă duc până acolo, pentru că e un trafic infernal la ora asta prin centru, iar aici este interzis să vină. Nu am permis nimănui să vină aici.

Sau aş pleca. M-aş duce undeva unde e cald. Mai am un apartament şi prin Miami, iar vremea e destul de caldă în perioada asta, dar când verific pe telefon, văd că plouă şi acolo. Nu doar azi, dar şi în următoarea săptămână.

Pe bune?! Este începutul verii şi plouă în toată lumea asta unde aş vrea eu să mă duc? Oare să încerc prin Franţa? Aş putea să mă duc în Monaco câteva zile… Am cumpărat acum câţiva ani o casă acolo, cu vedere spre portul veşnic plin cu iahturi.

Gândurile îmi sunt întrerupte de laptopul care mă anunţă că am un mesaj nou şi îmi amintesc că am primit de dimineaţă ceva legat de o nouă ţintă despre care urma să primesc mai multe detalii pentru a mă hotărî. La cât de plictisit sunt, ignor mesajul pentru minute bune.

Gândurile îmi sar dintr-o parte în alta,

pierdute în zare. Acum mă gândesc la trecut, acum mă pierd cu privirea pe geam… Mă uit la oamenii care trec pe stradă, pitiţi sub umbrele şi încerc să îi studiez, să le anticipez mişcările şi traseul. Fiecare om este o posibilă viitoare ţintă. De aceea nu îmi place să mă ataşez de oameni. Cum aş acţiona în cazul în care bărbatul în costum care traversează acum strada ar fi unul dintre ei? Sau persoana care stă acum în maşină la semafor? Ăsta chiar ar fi uşor de terminat.

Laptopul mă anunţă că am un nou mesaj. Se pare că cineva insistă şi asta mă intrigă. De ce atâta grabă?

Oftez şi deschid ultimul mesaj în care contactul mă roagă să revin cât mai repede cu un răspuns pentru că, în mai puţin de o săptămână, ţinta mea se pare că o să fie pentru o singură zi în Londra la o conferinţă, unde va ţine un discurs foarte scurt. Accesez mail-ul cu informaţiile şi acolo am destule date care să mă ajute să îmi formez o idee: numele ţintei, origine americană, câteva firme unde este acţionar majoritar şi o poză nu foarte clară a unei femei, la care se adaugă alte câteva detalii legate de greutate aproximativă şi înălţime. Este o femeie de afaceri care şi-a obţinut averea prin şantaj, trafic de influenţă şi este acuzată de client că ar fi în spatele chiar şi a unor accidente suportate de diferite personaje care i-au stat în calea realizărilor ei. Am câteva mărturii, filmuleţe ale presupuselor victime, dar nimic

oficial. Ţinta se pare că are foarte multe relaţii sus-puse şi astfel de acţiuni au fost muşamalizate cu uşurinţă.

De asemenea, clientul susţine că datorită acestor relaţii identitatea ei este… uşor ascunsă. Mai bine spus, nimeni nu a reuşit să obţină o fotografie clară sau detalii personale. Iar legat de agenda ei, singura informaţie pe care au reuşit să o obţină este cea trimisă în mesajul următor, legată de prezenţa la conferinţă.

Mă las pe spătarul scaunului. Nu sunt foarte încântat de jobul ăsta. Nu am destule informaţii şi timpul este prea scurt ca să pot verifica dacă ţinta este atât de rea pe cât arată datele. Pot fi trucate de client, dar chiar şi aşa, persoana asta este foarte… misterioasă. Nici măcar o poză. Şi asta mă intrigă.

Pe partea cealaltă, am un dosar întreg despre clientul care îmi doreşte serviciile şi trebuie să recunosc că nici el nu îmi pare cel mai corect om. Aici apare dilema mea şi, recunosc, mă lovesc de ea de cele mai multe ori: cine e mai rău? Angajatorul sau ţinta? Dar cum amândoi sunt răi, primul venit e şi primul servit. Şi, poate, într-o zi şi clientul meu va fi o ţintă.

Îmi trec o mână prin păr, ca de fiecare dată când sunt concentrat pe ceva. Conferinţa este în 5 zile. Mai puţin de o săptămână.

Dacă stau să mă gândesc, am avut joburi terminate şi într-un timp mai scurt, dar nu cu aşa

puţine date. Asta implică mult mai mult efort pentru a obţine informaţiile necesare. Şi… mi-ar prinde bine ceva scurt şi intens care să mă scoată din starea asta, sau măcar o partidă de sex de acelaşi gen.

Să contactez totuşi firma de escorte?

Înainte de a lua o decizie legată de satisfacţia mea sexuală, decid să dau un mesaj clientului, cerându-i informaţii despre alte persoane din anturajul posibilei viitoare ţinte. O asistentă personală, un om care o vede măcar o dată pe săptămână… oricine m-ar putea ajuta să sustrag câteva informaţii în plus şi, cel mai important, o poză.

Mă las în spătarul scaunului şi apoi mă ridic, îndreptându-mă spre duş.

Am mai avut un caz sau două similare în tot acest timp, când nu am avut poze pentru a identifica ţinta, dar din fericire informaţiile furnizate m-au ajutat să obţin imagini într-un timp destul de scurt. Poate că şi acum o să fie la fel, dacă am noroc de veşti bune din partea clientului.

Din fericire, jumătate de oră mai târziu am un minunat mesaj lăsat de client în care îmi spune că la hotelul unde se va ţine conferinţa tocmai s-a cazat o fată, care s-a prezentat ca fiind asistenta ţintei, venită mai devreme pentru a se asigura că totul este în regulă pe când doamna va ajunge, peste cinci zile.

Lucrurile încep să devină foarte frumoase şi…

uşoare.

Câteva minute mai târziu, primesc şi o poză a acestei fete împreună cu o invitaţie la conferinţă.

Lucrurile clar încep să arate bine.

Reuşesc să sparg site-ul hotelului şi să fur rezervarea unuia ce urmează să vină în seara asta, reînregistrând-o pe numele meu. Apoi îmi strâng rapid nişte haine pe care le pun într-o valiză la care ataşez o etichetă falsă de aeroport şi îmi iau documentele care să îmi confirme actuala identitate.Îmbrac un costum gri închis şi îmi aranjez părul, iar după o ultimă verificare, îmi iau toate cele pregătite pentru scurta mea perioadă de supraveghere şi cercetare şi ies pe uşă.

*

— Un whisky cu două cuburi de gheaţă, te rog, îi spun barmanului când mă aşez cu jumătate de fund pe marginea scaunului înalt.

Îi urmăresc mişcările, care sunt deja ca nişte ticuri pentru el, dar în acelaşi timp, o spionez şi pe tipa care stă la câţiva metri de mine, împreună cu o altă femeie şi pare că deja au luat un avans bun la capitolul alcool.

O urmăresc de ieri, de când am ajuns. Fiecare mişcare, pentru că am instalat mici camere pe etajul unde este cazată şi pot vedea când iese şi când se întoarce. Dar multă activitate nu a avut. Cel mai mult timp l-a petrecut în cameră, singură, sau în lobby pe un fotoliu, într-un colţ, constant cu laptopul mic în braţe.

Dar privirea îmi revine la blondina mea. Tot timpul e concentrată şi serioasă, rar am văzut-o să aibă câte o convorbire telefonică, probabil cu cineva apropiat, în care zâmbeşte, în rest, în faţa laptopului, sobră. Presupun că laptopul acela ascunde multe informaţii utile.

M-am gândit să creez o diversiune şi să pun mâna pe el, însă surprinzător, hotelul ăsta are foarte mult camere de luat vederi.

Ceea ce nu prea e pe placul meu. Oricât de mult port ochelari de soare, seara sunt descoperit. Sper doar ca nimic să nu ducă spre identitatea mea, dacă ceva se va întâmpla. Joc periculos şi în mod normal nu aş fi procedat aşa, însă timpul nu îmi permite să păstrez distanţa. Trebuie să mă mişc repede şi să risc.

Cele două râd şi risipesc gândurile, dar de data asta rămân cu ochii fixaţi pe blondina mea. Nu a mea… Blondina pe care eu trebuie să o urmăresc. Aş putea să mă apropii de ea şi să aflu câteva informaţii de genul: când vine şefa ei? În ce cameră o să stea? Ce fel de om e şi cum dracu' arată?

Mda… Aş putea. Pare o tipă interesantă. Şi drăguţă. De fapt, chiar frumoasă. Are o faţă mică, rotundă, părul şaten deschis, aproape blond, îi cade uşor peste umeri, iar zâmbetul ei este… luminos. Hipnotizant. Nu îmi amintesc când am văzut ultima dată pe cineva râzând cu atâta poftă. Poate e alcoolul, poate e prezenţa celeilalte ţipe

cu care evident se simte foarte naturală şi mult mai relaxată decât am văzut-o până acum. Tipa care o însoţeşte acum, a ajuns azi după-amiază şi este cazată în camera de lângă a ei. Din atitudinea lor, se cunosc destul de bine, pentru că e prima dată când o văd pe blondină râzând.

Se pare că au o seară ca între fete, pentru că le-am văzut analizând pe ascuns câţiva masculi de prin restaurant. Doar analizează, pentru că atunci când s-a apropiat de ele unul dintre aceşti tip, l-au respins cu multă eleganţă.

Nu ştiu ce caută ele. Aşa că am îndrăznit să mă opresc la bar, la câţiva metri de ele, cât să intru în raza lor vizuală, dar atât. Stau cu telefonul în mână, mai citesc ceva, mai beau din paharul cu alcoolul arămiu… şi sper să prind ceva din discuţia lor.

Dar râsul ei cristalin îmi sună din nou în ureche şi, în acelaşi timp, tot corpul meu e străbătut de nişte fiori ciudaţi, care coboară fix în pantaloni.

Ce mama dracu'? Sunt aşa sensibil şi nefutut de reacţionez în halul ăsta? Ştiam că era mai bine să mă fi văzut cu o curvă ieri. Corpul meu încerca să îmi transmită ceva şi eu l-am ignorat. Acum suport consecinţele şi mă excit la fiecare sunet pe care îl scoate fiinţa asta frumoasă. Mai beau o gură de alcool, sperând ca arsura de pe gât să îmi potolească arsura din pantaloni. Ce prost sunt… Ce prost e corpul meu! Trebuie să am grijă cu tipa

asta, că dacă mă apropii prea mult, pot trezi suspiciuni şi… e periculos. Ce fac e oricum periculos, dar măcar m-a scos din starea mea de plictiseală care mă domina de câteva zile.

Telefonul îmi vibrează în mână şi fără entuziasm îl deschid. Este un nou mesaj de la client. Dublează suma dacă accept, dar vrea un răspuns urgent, altfel va trebui să găsească pe altcineva care să profite de prezenţa ei la conferinţă, dar şi de secretară.

Dar secretara e nevinovată. Pare o fată minunată şi muncitoare, iar alt hitman ar putea să îi facă rău… Deci prin asociere cu şefa ei şi ea poate fi în pericol.

Răspund scurt: „Revin cu un răspuns în câteva ore. Accepţi, sau îţi cauţi pe altcineva”. Poate aşa reuşesc să aflu ceva care să mă facă să mă decid.

Mă uit imediat la ea şi zâmbeşte, dar în aceea clipă privirile noastre se intersectează pentru prima dată. Iar inima mi se opreşte în loc, pierdută undeva în ochii ei căprui şi strălucitori din cauza alcoolului. Privirea este ca a unei căprioare. Sunt blocat şi nu îmi pot desprinde ochii din ai ei şi nici ea nu pare că o face preţ de câteva clipe, până când prietena ei pare că îi arată ceva în telefon şi râde uşor.

Oh, fuck… Asta a fost prea fierbinte pentru corpul meu deja încins şi sunt prea excitat de la privirea ei intensă. Mai cer un pahar de whisky, de data asta dublu.

Eu rezist la băutură, însă nu cred că pot spune acelaşi lucru despre ele. De când sunt eu acolo, ele deja sunt la al doilea pahar de vin roşu, iar un sfert de oră mai târziu după momentul fierbinte, ea se ridică sub privirea amuzată a prietenei şi, se pare, are nevoie de câteva secunde în care trage adânc aer în piept înainte de a face un pas. Dacă se duce la baie, probabil că ar trebui să mă asigur că nu pică pe drum? Sau că vreun libidinos dintre cei care se tot dau pe lângă ele să nu încerce să o acosteze din nou în drumul ei ca să profite de ea?

Dar, spre surprinderea mea, mersul ei este foarte corect şi statura corpului perfectă. Iar paşii ei eleganţi fac ca rochiţa scurtă gri pe care o poartă să se lipească de picioarele subţiri şi lungi. Şi vine spre mine. Şi se opreşte lângă mine.

Înghit în sec şi doar o privesc blocat.

— Bună! Vii des pe aici? Vrei să bem ceva împreună? Parcă astea erau întrebările clasice.

Ridic o sprânceană intrigat de ceea ce încearcă să îmi spună, dar nu prea pricep, pentru că tot sângele e în spatele fermoarului de la pantaloni, iar eu mă chinui să îmi ascund umflătura tot mai evidentă, acum când ea este atât de aproape.

Nu pot să cred… Cât e de frumoasă…

— Nu astea sunt întrebările clasice prin care trebuia să te bagi în seamă cu mine? Sau aveai de gând să stai toată seara aici şi să te mulţumeşti cu privirile ascunse în direcţia mea, aşa cum ai făcut

de când ai ajuns?

Să-mi fut una… E perspicace tipa. Iar eu se pare că nu am fost atât de subtil şi m-a prins când m-am holbat ca prostul la ea. Ca acum. Cu mult efort, reuşesc să mă concentrez şi să îmi păstrez atitudinea… profesionistă.

— Am văzut că te distrai foarte tare cu prietena ta şi nu am vrut să vă stric distracţia.

Face ochii mari, ca şi când i-am spus ceva şocant.

— Ce voce…

Clipesc de câteva ori.

— E o problemă cu vocea mea?

— Nu! Din contră! Îmi place.

— Hm… Nu cred că mi-a mai spus cineva asta, mă trezesc că îi mărturisesc sincer şi o invit să se aşeze pe scaunul de lângă mine.

— E genul de voce care te face să simţi fiori pe spate atunci când vorbeşti cu o femeie.

Sunt pierdut în ochii ei care mă studiază.

— Tu simţi acum fiori pe spate?

— Nu numai pe spate.

Dumnezeule, femeia asta e directă… Prea directă.

— Sunt flatat, dar cred că mă supraestimezi din cauza vinului.

— Vinul doar mi-a dat puţin curaj să vin la tine, dar mintea mea e mai lucidă ca niciodată. M-am gândit să îţi scriu şi un bileţel în care să îţi dau numărul meu de telefon, dar mi-am dat seama că e

un gest prea infantil şi că nu mai suntem la şcoala generală.

Zâmbesc. Îmi place tupeul ei. Îmi place că nu e o femeie care se aşteaptă să fie curtată şi apoi să facă pe inabordabila. Femeia asta vede şi dacă îi place… cere.

— Baby, ne întrerupe tipa cealaltă, eu plec în cameră, dar te las, sper, pe mâini bune.

— Ok, Cate.

— Totul e ok, presupun?

— Da, îi răspunde ea zâmbind. Până acum numai bile albe.

O pupă rapid pe obraz şi rămân doar cu blondina frumoasă.

— Bile albe? întreb şi mă aşez mai comod pe scaun, pentru a o studia.

Nu emană acel tupeu nesimţit pe care îl au unele femei, dar se pare că vinul chiar i-a dat un pic de curaj încât să vină la mine şi să fie aşa deschisă. Dar doar un pic, pentru că o uşoară roşeaţă în obraji îi apare când îmi răspunde:

— Încerc să îmi dau seama dacă eşti genul de bărbat pe care îl caut. O specie foarte… rară.

— Şi care anume e acela? Cel care îţi aduce flori, bijuterii scumpe şi te plimbă prin ţări calde?

Începe să râdă şi iar mă fascinează acest zâmbet al ei. Şi ecoul din nou răsună în pantalonii mei.

— Nu! Ăştia sunt neinteresanţi pentru mine. Eu vreau altceva.

— M-ai făcut cu adevărat curios. Spune-mi. Privirea îi devine serioasă şi după câteva secunde în care ochii noştri se privesc cu o intensitate… electrizantă, îmi răspunde.

— Caut un bărbat care să mă facă să am măcar un orgasm.

Capitolul 2

Colin

BANG!! Mai puţin şocat eram dacă îmi trăgea un glonţ în cap! Surpriza sunt sigur că e pe toată faţa mea, iar ea îmi zâmbeşte timid.

— Am fost prea directă, zice ea repede şi îmi dau seama că s-a ruşinat.

Ea chiar vorbeşte serios?

— M-ai luat prin surprindere.

— Ştiam că trebuia să te mai ţin puţin de vorbă şi nici măcar nu aveam în plan să aduc în discuţie aşa ceva. Cred că eşti primul bărbat cu care sunt atât de sinceră, fără să îl cunosc.

— Nu îţi face probleme. Nu sunt genul de bărbat care să aibă timp de prea multe discuţii, deci poţi spune că îmi place mai mult stilul acesta direct.

— Dacă am depăşit măsura, chiar şi prin faptul că am venit direct la tine, te rog, să îmi spui. Am să te las să îţi continui seara liniştit, pentru că am cam exagerat, cred…

Observ că se uită în jur, căutând geanta adusă de prietena ei şi îmi dau seama că vrea să plece. Este vizibil stânjenită.

Dar eu nu vreau să plece. Sunt prea intrigat. Sunt hipnotizat de ea şi vreau… Ce dracu' vreau? Nu ar trebui să vreau nimic de la ea, decât nişte informaţii. Dar lucrurile au luat o întorsătură mult prea interesantă şi nu pot să o las să plece atât de repede.

Aşa că îmi pun mâna peste a ei şi îi simt căldura corpului. Ridică brusc privirea spre mine şi rămâne blocată.

— Ţi-am zis să nu îţi faci probleme. Eu sunt Colin. Colin White. Tu ai şi alt nume în afară de „baby"?

Zâmbeşte şi văd că e un pic mai relaxată.

— Anne.

Ştiam, dragă Anne Parker, dar nu mă dau de gol.

— Frumos nume.

— Asta e o replică prea comună.

Râd uşor.

— Corect. Dar nu ştiu dacă să te întreb ce faci pe aici sau să trec direct la subiectul menţionat mai devreme.

— De dragul conversaţiei putem să ocolim un pic. Pare prea mecanic dacă trecem direct la lucruri dureroase.

— De ce dureroase?

— Îţi spun mai încolo.

Îi face un semn barmanului, care apare imediat şi ea îi cere o apă tonică.

— Atunci spune-mi despre tine, zic luând o gură din lichidul arămiu din paharul meu.

— Sunt din New York şi am venit în hotel cu treabă. Este o conferinţă peste câteva zile şi o să particip şi eu.

— Interesant. Conferinţa despre evoluţia pieţei imobiliare?

— Da!

— Şi eu o să particip. Dar am venit mai devreme, pentru că am nişte întâlniri în oraş şi am împuşcat doi iepuri cu această călătorie.

— De unde ai venit?

— De peste tot. Acum am venit direct din Dubai, unde am stat o perioadă.

— Dar accentul tău e totuşi de pe aici… nu îmi dau seama.

— Am crescut în Dublin, dar în copilărie am stat mult cu mama prin Franţa, de unde era ea.

De ce dracu’ îi dau informaţiile astea ei?!

— Deci, de mic ai călătorit mult.

— Da. Dar spune-mi despre tine. Ce faci mai exact la conferinţa asta?

— Înainte de fiecare conferinţă îmi place să ajung cu câteva zile mai devreme, să mă asigur că totul este în regulă. Şi, totodată, să mă familiarizez cu cei care o organizează, cu cei care participă. Aşa… din umbră.

— Îi spionezi?

Râde.

— În niciun caz. Dar îmi place să îi observ pe cei cu care voi lucra pe perioada conferinţei şi, totodată, Londra este un oraş frumos prin care aş vrea să mă mai plimb, când o să iasă soarele.

Îmi dau seama că în tot acest timp mâna ei a rămas sub atingerea palmei mele. Nu şi-a retras-o şi nici nu vreau să o facă.

Îmi place pielea ei şi îi întorc mâna cu palma în sus şi cu buricele degetelor trasez linii uşoare. Urmăresc această atingere şi, apoi, îmi ridic din nou privirea spre ea.

Iar ochii ei sclipesc în lumina difuză a barului. Muzica este undeva în fundal, iar ea este… foarte frumoasă.

Nu mai are rost să îmi fie teamă că o să se sperie de erecţia mea. Vreau să o vadă. Vreau să fie conştientă de efectul pe are îl are asupra mea.

— Ai ceva aparte, Anne, care mă atrage mai mult decât trebuie. Şi încerc să îmi dau seama dacă problema menţionată mai devreme are rezolvare alături de mine.

Îmi întorc tot corpul spre ea şi practic, scaunul pe care stă este între picioarele mele lungi. Poate să mă vadă şi o face. Excitaţia din pantalonii mei este aproape la maxim şi este lungă şi groasă pe piciorul meu, evidenţiată de pantalonii mulaţi pe pulpe în acest moment.

Trage aer adânc în piept şi îl eliberează prin buzele care formează un 0 plin de mulţumire.

„Da, baby, ăsta sunt eu. Crezi că poţi să faci faţă la cât sunt de mare?”

— Îţi place ce vezi?

— Cine e direct acum?

— Parcă aşa am stabilit să fim, nu?

— Corect. Şi ca să îţi răspund la întrebare, da. Îmi place ce văd.

— Şi mie îmi place ce văd.

Şi îi mângâi obrazul fin, pentru că nu pot să rezist tentaţiei de a o atinge. Abia mă abţin să nu încep să o sărut şi să i-o trag aici pe bar, până când o să o fac să aibă primul orgasm din viaţa ei.

Asta chiar este cea mai mare provocare a vieţii mele.

— Dar… niciodată sau doar cu bărbaţii? întreb încet, pentru că discuţia este prea intimă să fie ascultată şi de altcineva de pe lângă noi.

— Bună întrebare, răspunde tot în şoaptă şi asta face să fie şi mai erotică discuţia. Ai încă o bilă albă pentru intuiţie. Doar cu bărbaţii am această problemă.

— Deci când te atingi singură, ai orgasm?

— Da.

Imaginea ei goală, atingându-se între picioare, îmi face tot corpul să reacţioneze.

— Atunci treaba e pe jumătate rezolvată.

— Pari foarte încrezător.

— Iar tu eşti prea frumoasă ca să îţi rezist. Şi nu e un text, dacă sună aşa.

Degetele mele se ridică din nou spre faţa ei şi

îmi trec degetul mare peste buza ei de jos. Este apetisantă. Buzele ei sunt perfect conturate şi au o culoare rozalie naturală, ce nu necesită ruj. Îmi place gura ei.

Şi mai e o parte a corpului meu care o place la fel de tare şi visează acele buze în jurul lui.

Trebuie să fac ceva să plecăm de aici, până când gesturile noastre nu devin prea evidente şi atunci chiar că toţi îmi vor ţine minte fata.

— Vrei să mergem la mine în cameră?

— Doar dacă îmi zici o replică din aia ieftină pe care ar folosi-o orice alt bărbat, glumeşte uşor.

— Hm… Mi-am pierdut portofelul în cameră. Vrei să mă ajuţi să îl găsesc?

Ea începe să râdă cu poftă.

— De ce m-ar interesa portofelul tău? Fac eu cinste.

Mă aplec spre ea, la doar câţiva centimetri de faţa ei şi îi şoptesc:

— Pentru că în el am prezervativul.

Zâmbetul îi rămâne blocat pe chip, dar ochii îi strălucesc de dorinţă. Îşi muşcă buza de jos şi o iau uşor de mână.

— Atunci hai să mergem să îl căutăm, îmi şopteşte cu dorinţă în glas. Portofelul, adică.

— Da, da. Tot pentru el îmi fac şi eu griji.

Ţinând-o încă de mână, ne ridicăm de pe scaune şi arunc pe bar mai multe hârtii, să fiu sigur că acopăr consumaţia, pentru că nu am timp să aştept după nota de plată.

Mergem împreună spre lift şi urcăm în primul care îşi deschide uşile şi, din fericire, suntem singuri. Apăs pe butonul etajului meu şi mă întorc spre ea.

— Păcat că liftul ăsta are o cameră de luat vederi în spatele meu.

— Ce ai fi făcut dacă nu era?

— Sigur nu vorbeam acum.

Zâmbeşte conspirativ şi eu la fel.

— Dar…?

— Mai mult ca sigur eram deja cu mâna în chiloţii tăi şi probabil până se deschideau uşile mi-aş fi băgat şi două degete în păsărica ta zemoasă.

Face ochii mari şi trage adânc aer în piept.

— Tu ai vrut să fiu direct, scumpo. Să nu îmi spui că niciun bărbat nu ţi-a mai vorbit aşa…

— Ba, exact asta îţi spun.

Mă încrunt.

— Iartă-mă că întreb, dar ce pămpălăi ai avut până acum?

Chicoteşte şi sunetul mă înnebuneşte. E atât de dulce…

— Încep să cred că problema nu are deloc legătură cu tine, ci cu cei pe care i-ai avut.

— Sper ca tu să îmi dovedeşti acest lucru.

— Oh, baby, şi eu la fel.

Şi îmi lipesc buzele de ale ei. Doar o atingere, pentru că vreau să o tachinez, vreau să o fac să fiarbă de dorinţă şi apoi să îi dovedesc că nu e vina ei.

Nu ştiu cum am ajuns de la a o viza ca pe o unealtă în misiunea mea, la a o dori atât de tare. Poate că e latura aia arogantă a fiecărui bărbat care vrea să îşi dovedească cât e de tare ca mascul. Latură care m-am gândit mereu că nu o am şi asta mă face să fiu diferit de ceilalţi idioţi, care fut doar ca să îşi dovedească cât sunt de tari. Sau poate că e doar ea. Frumoasă, fină, dulce şi amuzantă.

Îmi place. Mult. Şi o vreau. Şi mai mult.

Cu greu mă opresc doar la această atingere a buzelor ei frumoase, cu greu mă abţin să nu o împing în colţul liftului şi să mă doară în cur de cine mă poate vedea. Dar, din fericire, liftul ajunge la etajul meu şi o iau de mână, aproape trăgând-o după mine.

Vreau să o văd goală, în toată splendoarea ei, aşa cum se vede şi prin rochiţa asta gri, vaporoasă şi scurtă. Vreau să îi ating corpul subţire şi să mă înfrupt din ea, aşa cum niciun alt bărbat nu a mai făcut-o.

În cameră nu îmi trebuie mai mult de o secundă după ce închid uşa în spatele nostru să verific că nimeni nu a intrat şi semnul lăsat era intact, ca apoi să o lipesc de perete şi să o sărut. Gura mea e dornică să îi simtă gustul, iar ea nu se opune deloc. Mă lasă să îi simt aroma de vin şi limba mea explorează buzele moi şi fine, împletindu-se apoi cu a ei. Este ameţitor şi mă lasă fără suflare intensitatea cu care pun

stăpânire pe gura ei şi mă înnebuneşte dorinţa ei de a mi se dărui.

Îmi împing pelvisul în abdomenul ei, să o fac conştientă de penisul meu erect, care devine dureros din cauza pantalonilor deja prea strâmţi.

O mână mi-o pierd în părul ei moale, pentru a-i imobiliza capul şi pentru a mă lăsa să conduc acest sărut, iar cu cealaltă îi masez uşor un sân. E mic, dar de ajuns să mă joc cu el şi să vreau să îl gust. Aşa că îi deschid fermoarul rochiei şi ea mă ajută să o dezbrac mai repede, iar ce descopăr mă face să o privesc câteva secunde admirativ şi să mă gândesc bine cu ce să încep.

E frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Sâni umflaţi de dorinţă, acoperiţi de un sutien cenuşiu, simplu, dar transparent, prin care văd sfârcurile roze cât sunt de dornice de atingerea mea, talie subţire, accentuată de un portjartier ce se extinde pe şoldurile uşor curbate şi dresul negru îi acoperă picioarele lungi, care se termină cu o pereche de pantofi de aceeaşi culoare, Louboutin, cel mai probabil, din cauza singurei culori pe care o are pe talpa roşie.

Sunt excitat maxim.

— Eşti atât de frumoasă, Anne.

Şi mă lipesc de ea din nou, atingându-i pielea caldă, iar corpul îmi ia foc. Dar trebuie să am răbdare şi nu trebuie să mă arunc ca un animal asupra ei şi să încep să dau din cur ca un câine în călduri. E de lucru şi vreau să fie bine pentru ea,

în primul rând.

Ating din nou sânul şi mă joc cu moţul excitat, care devine tot mai proeminent prin dantelă. Frec cu vârful degetelor, ca apoi să îl strâng încet, iar ea geme sub buzele mele. Oh, cât de bine e…

Cealaltă mână coboară pe fundul perfect şi îi strâng o bucă, forţând-o să se lipească din nou de tăria mea. Dar pentru câteva secunde, deoarece vreau să văd cât e de udă. Aşa că degetele mele îi mângâie încet abdomenul, făcând-o să se încordeze, apoi ajung în zona acoperită de dantelă şi trec peste ea, la fel de încet, până ajung între picioarele ei pe care le desface puţin, cât să îmi facă loc. O mângâi peste dantela subţire, atingeri foarte fine, care trezesc în ea dorinţa de a-i da mai mult şi gemete calde îi scapă printre buzele acoperite de ale mele. Iar când atingerile mele devin uşor apăsate, în sus şi în jos, de-a lungul vulvei ei, îmi dau seama că lenjeria ei este tot mai umedă.

Strecor la fel de încet două degete în spatele dantelei şi, Dumnezeule, este foarte pregătită şi foarte udă.

Femeia asta clar nu e frigidă. E foarte receptivă la atingerile mele, iar corpul ei cerşeşte să fie atins, devorat, adorat şi dus pe culmile extazului. Şi eu asta intenţionez să fac.

— Eşti atât de excitată, Anne…

— Îmi plac atingerile tale, şopteşte încet.

Mor aici lângă ea! Cuvintele ei îmi fac corpul

să explodeze de atâta dorinţă! O sărut şi mai apăsat.

— Am nevoie să cooperezi cu mine, scumpo, îi zic printre buzele noastre aproape lipite. Eşti dispusă să faci ceea ce îţi spun?

— Depinde…

— Nu te oblig să faci nimic din ceea ce nu o să vrei. Vreau să ne jucăm şi să ne familiarizăm unul cu celălalt, dar cel mai important este ca tu să ai încredere în mine.

— Ok… spune cu ezitare.

Încă sărutând-o, o conduc spre pat unde o aşez pe marginea saltelei înalte.

— Vreau să te atingi, Anne. Faci asta pentru mine?

— Să mă ating?

— Da. Vreau să văd cum te atingi atunci când ai orgasm.

Mă aşez pe podea în genunchi în faţa ei, mângâindu-i pulpele, coapsele, presărând câte un sărut din când în când pe genunchi şi mai sus, între picioarele ei fine.

— Nu ştiu dacă… aşa…

— Ai nevoie de jucării?

— Nu neapărat.

— Atunci filme porno pentru a te stimula?

— De preferat…

Îmi place că e deschisă şi comunică cu mine, chiar dacă e puţin ruşinată. Vreau să fie relaxată în prezenţa mea.

— Din păcate nu am nimic la îndemână pe post de jucărie şi nici filme porno pe laptop, iar camera asta a hotelului nu cred că are un canal de genul… dar sunt sigur că prezenţa mea o să fie de ajuns.

Şi o sărut mai sus, între picioare, peste dantelă şi am o poftă nebună să o ling şi să o gust, dar… nu acum. Acum trebuie ca ea să depăşească limitele intimităţii lângă mine.

Mă ridic în picioare, dar îmi pun un genunchi lângă ea pe marginea patului şi mă aplec din nou să o sărut. Timp în care mâna mea o ia pe a ei şi împreună conduc degetele noastre spre umezeala chiloţilor ei. La început pe deasupra, cu mişcări liniştite, apoi degetele mele le conduc pe ale ei în spatele lenjeriei, dar pentru că vreau să văd, o ajut să se ridice cât să îi dau jos chiloţii. Rămâne doar în sutien şi portjartierul sexy, care încă susţine dresul negru. Degetele reiau traseul şi umezeala ei mă face să gem de plăcere din nou, iar atingerea o face să tremure şi să scoată sunete erotice. Îi conduc degetele printre labiile ei, dezmierdându-le cu mişcările acestea gentile, apoi îi găsesc clitorisul pe care îl apăs cu degetul ei mijlociu. E atât de erotic jocul, încât nu ştiu cum reuşesc să mă desprind de buzele ei şi să o las să facă singură mai departe. Dar îmi promit că o să mă întorc şi o să mă bucur la rândul meu de acel loc fierbinte.

Îmi ling degetele de dulceaţa dintre picioarele

ei, sub privirea plină de poftă a frumuseţii din faţa mea. Apoi fac un pas înapoi.

— Nu te opri. Lasă-te pe spate, ridică-ţi genunchii, arată-mi cum te satisfaci când eşti singură.

— Şi tu?

— Eu? ridic şmechereşte colţul gurii. Eu o să mă bucur de imaginea ta şi sunt sigur că o să fie cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa asta.

Şi sunt sincer când spun asta. Chiar dacă am avut o mulţime de femei, de toate felurile, cu toate show-urile din palmares puse în practică, ceva la femeia asta e diferit. Ea e diferită. E curajoasă şi inocentă în acelaşi timp. Iar eu mă simt ca şi când e prima femeie din viaţa mea, care trebuie să fie în patul meu.

Se mută spre tăblia patului, rezemându-se cu spatele de ea, ridică uşor genunchii şi degetele ei sunt încă acolo, între picioarele ei desfăcute. Şi mă priveşte, în timp ce îşi mişcă degetele timid. Şi eu pot să văd tot.

Fără să îmi dezlipesc o secundă privirea de la ea, mut un fotoliu în faţa patului şi, după ce mă aşez, stăm faţă în faţă, privindu-ne în ochi. Imaginea ei este superbă şi îmi doresc să fiu eu acolo, lângă ea, să o ating, să o gust. Şi îmi frec penisul erect, care e deja întărit la maxim pe piciorul meu, presându-l cu podul palmei şi frecându-l încet pe lungime. Imediat observ că

gestul o excită şi îi place. Pupilele ei sunt mai dilatate şi îşi muşcă buza de jos. „Oh, scumpo, ştiu că îţi place să te uiţi”. Degetele ei devin mai curajoase, în timp ce îmi desfac fermoarul de la pantaloni şi imediat mi-o scot afară şi o las să îmi vadă penisul, întărit de imaginea ei. Efectul pe care degetele ei băgate în păsărica ei udă îl au asupra mea.

Mi-l iau în mână şi mă mir şi eu că nu mi-am dat drumul până acum, la cât de excitat şi tare sunt.

Spectacolul oferit de mine o încurajează să mărească ritmul, degetele ei intră în ea, apoi le scoate şi îşi întinde umezeala pe labiile umflate. Acelaşi lucru îl fac şi eu, atingându-mă în acelaşi ritm cu ea. Când ea începe să se joace cu clitorisul, masându-l cu mişcări circulare, tot mai rapid, încep şi eu să mi-l frec mai repede. Este superbă, cu o mână între picioare şi cealaltă şi-o duce spre unul dintre sâni şi îşi strânge tare sfârcul.

Cel mai erotic moment din viaţa mea… Mi-l frec tot mai tare şi privirea mea se plimbă pe corpul ei, ochii ei, sânii înroşiţi, mâna dintre picioarele îndoite. E tot mai udă, tot mai aproape, o văd cum măreşte ritmul, iar eu imit viteza, în sus şi în jos, amândoi, până când o aud, scoţând un „AH” răguşit şi corpul ei se încordează şi se mişcă încet. Iar eu îmi dau drumul în mână, fără să pierd o secundă din spectacolul minunat care se

desfăşoară în faţa mea.

Capitolul 3

Colin

Mă ridic de pe fotoliu şi merg la baie să mă şterg, apoi mă întorc cu un prosop şi pentru ea, dacă are nevoie. Dar nu înainte de a lua din trusa mea de baie cutia de prezervative pe care o am de obicei acolo. O arunc pe noptiera de lângă pat şi ea este cu braţul peste faţă. Nici nu ştiu dacă a remarcat că am dispărut cele trei secunde.

— Eşti bine?

— Eşti nebun… chicoteşte, încă pitită sub braţul pe care îl înlătur încet şi zâmbindu-i când îi zăresc ochii strălucitori.

— De ce?

— Pentru că m-ai făcut să mă masturbez în faţa ta.

— Dar şi eu am făcut-o, să nu te simţi singură, zic eu, exagerând pe un ton inocent, care o face să râdă cu poftă.

Doamne, cât e de frumoasă când râde, cu obrajii încă înroşiţi după orgasmul obţinut.

— Chiar eşti nebun!

— Şi de ce am impresia că şi ţie ţi-a plăcut la fel de mult?

— Probabil că şi eu sunt la fel de nebună ca tine.

Îi zâmbesc. Nu cred că avem aceeaşi nebunie, dar sexual, cred că ne potrivim destul de bine. Sper. Rămâne de văzut dacă eu reuşesc să o fac să aibă orgasm.

— Jocul nostru m-a ajutat să îmi dau seama ce te face să îţi dai drumul, îi şoptesc, în timp ce nasul mi-l afund în părul ei şi, găsindu-i urechea, îi prind cu buzele lobul, trăgând apoi uşor cu dinţii. Îmi petrec o mână în jurul taliei ei şi o trag mai aproape de mine, iar penisul meu deja începe să se întărească simţind pielea fină a şoldului ei.

— Mi-a plăcut când ţi-ai umezit degetele în tine şi apoi ţi-ai întins lichidul cald peste tot, udându-ţi clitorisul.

O sărut pe gât cu limba, cu buzele ude, lăsând linii de salivă pe corpul ei aproape dezgolit, apoi îi găsesc un sân pe care îl cuprind cu gura prin dantela subţire, până când sfârcul ei deja sensibil se ridică în întâmpinarea mea şi îl muşc încet.

Ea îşi dă capul pe spate şi respiraţia ei mă face să o citesc atât de bine, să o simt cum corpul ei răspunde atingerilor mele şi cât de mult îi place.

Cobor rapid peste abdomen, pentru că trebuie să o gust înainte de toate. Trebuie să ştiu ce aromă are, pentru a-mi linişti creierul dornic să afle asta încă de când a văzut-o cu picioarele desfăcute. Sau chiar mult mai devreme.

Cobor între picioarele ei şi o ling cu toată limba, o dată, de jos în sus şi imediat ştiu că sunt

dependent de dulceaţa ei. Nu mă satur de ea. Continuu de încă câteva ori, apoi o penetrez cu limba mea şi ea geme uşor.

Mi-am luat o doză mică, pentru că aveam nevoie, însă nu ştiu dacă limba mea va avea acelaşi efect ca degetele ei, aşa că o înlocuiesc cu degetul meu mijlociu, pe care mi-l trec uşor peste clitorisul ei sensibil, printre labiile umflate şi eu revin cu buzele pe sânii ei, înlăturându-i pe rând cupele dantelate.

— M-ai înnebunit când ţi-ai strâns bobiţa asta roză între degete, şi cuprind cu dinţii sfârcul umflat. Îţi place aşa, Anne?

— Da, răspunde cu glasul aproape stins şi capul lăsat pe spate.

— Un pic de durere sau mai multă?

— Un pic. Doar un pic…

La răspunsul ei, muşc din nou sfârcul şi ea geme din nou. Degetul meu îi freacă moţul umezit şi îl bag încet în locul ei cald şi umed. Extrem de umed, în special după orgasmul de mai devreme. Şi încă un deget intră în ea şi încep jocul în care le scot şi le bag, dar de fiecare dată când o fac, îi acord atenţie şi clitorisului prin mişcări circulare.

Mâinile ei se pierd în părul meu şi, după ce o mai muşc o dată, îmi trage capul spre ea şi gura mea este acum stăpânită de buzele ei, limbile noastre se ating şi se masează ameţitor, iar ritmul degetelor mele creşte, mai tare, punând accent pe clitorisul sensibil. Prin aceleaşi mişcări, degetele

mele simt că o duc tot mai aproape, dar… nu e de ajuns. Trebuie ceva mai mult, aşa că cele două degete intră în ea în acelaşi timp şi, imediat după aceea, încep să le mişc în interiorul ei, căutându-i punctul G. Cu degetul mare, continuu să îi tachinez clitorisul, reuşind să păstrez ritmul de penetrare în ea. Şi, când îi găsesc punctul sensibil, o simt cum geme şi mă muşcă de buză.

— Da… Aşa, Colin! Aşa, te rog…

Indicaţiile ei sunt minunate şi fac tot ce pot să mă ridic la nivelul dorinţelor ei. De data asta îi muşc eu buza de jos, apoi i-o ling şi continuu să îi ling buzele întredeschise, în timp ce ea pare că e tot mai aproape.

— Nu te opri! mai repede! Te rog, sunt aproape!

Şi cu cât măresc ritmul, pelvisul ei începe să se mişte în întâmpinarea degetelor mele, tot mai repede, tot mai flămândă, până când trage adânc aer în piept, împreună cu un geamăt surd şi un val cald îmi udă degetele înăuntrul ei, în timp ce o simt cum se strânge în jurul lor. Corpul încordat este străbătut de câteva spasme uşoare, în timp ce îşi înfige unghiile în braţul meu. O eliberez încet de mâna mea când simt că se linişteşte şi o mângâi uşor până reuşeşte să mă privească din nou, dar de data asta cu un mixt de uimire şi fericire.

— Să înţeleg că a fost bine?

— Uimitor de bine… Vocea ta e fenomenală,

degetele tale… E pentru prima dată când mă simt aşa!

Mă sărută imediat şi îmi arată cât de fericită e, cât de bine s-a simţit, iar eu mă simt mândru şi foarte fericit că am reuşit să o fac să aibă orgasm. Dar nu am terminat cu ea.

— Eşti o femeie minunată, Anne, iar corpul tău frumos este foarte sensibil şi dornic să fie atins. Doar ai avut ghinion până acum, să dai de nişte idioţi concentraţi mai mult pe satisfacţia lor, nu pe a ta. Cu puţină răbdare, corpul tău se poate bucura de astfel de momente de fiecare dată.

— Doar că bărbaţii, în general, nu au răbdare. Mai puţin tu…

— Scumpo, îmi pare rău că nu ai avut parte de aşa ceva până acum. Fiecare centimetru al pielii tale merită toată atenţia din lume.

Şi, din nou, mă regăsesc lungit lângă ea, dar înainte de asta scap de toate hainele de pe mine.

— Aşa e mai bine, îmi zice trecându-şi degetele peste pieptul meu, acordând atenţie firelor de păr negre, apoi sfârcurilor mele plate, care sunt deja excitate de mai devreme, de la momentul ei perfect şi o doresc foarte tare. Acum, însă, sunt tot mai aproape de limita în care îmi vine să sar pe ea şi să o fut ca un animal, muşcând din ea şi împingându-mă în locul ei fierbinte şi umed, la fel de repede cum s-au mişcat degetele mele mai devreme.

Dar închid ochii şi mă bucur de atingerea ei,

de felul cum îmi explorează corpul cu buricele degetelor şi, din când în când, unghiile ei fac contact încet cu pielea mea şi se simte incredibil. Ea este incredibilă.

Şi, dacă mai înainte i-am zis că îmi pare rău că nu a mai avut alt bărbat care să îi ofere aşa ceva, în sinea mea mă bucur că eu am fost cel care a avut această onoare.

Şi, totuşi, treaba nu este complet terminată.

O întorc pe spate, întrerupându-i jocul erotic al atingerilor ei şi mă cuibăresc în genunchi între picioarele ei. Întind un braţ şi iau cutia de prezervative mai aproape şi scot unul din folie, rulându-l pe lungimea penisului nerăbdător să intre în ea cât mai repede.

Ea mă priveşte admirativ şi eu zâmbesc.

— Ziceai că îţi place ce vezi, nu?

Îşi muşcă buza de jos din nou şi mă joc un pic cu lungimea mea, pentru a o pregăti.

— Eşti… perfect.

Asta chiar e ceva ce orice bărbat îşi doreşte să audă.

— Lung… gros… drept…

Şi o văd cum se lungeşte spre mine şi mă cuprinde cu mâna ei mică.

— Foarte gros, zice în timp ce mă strânge uşor şi un geamăt îmi scapă din plămâni.

Se simte atât de bine, iar mâna ei se mişcă de-a lungul meu, frecându-mă uşor.

— Atunci ai onoarea, scumpa mea, să mă

conduci în tine.

Mă aplec deasupra ei şi o las să mă conducă spre intrarea caldă, dar nu intru imediat.

— Umezeşte-mă cu sucul tău, şoptesc răguşit şi ea mârâie.

— Vocea ta mă face să fiu şi mai udă… în special când îmi spui ce să fac.

— Atunci asta am să fac.

— Da…

— Freacă-mă de intrarea ta, scumpo.

Ea se conformează şi o observ cum îşi priveşte mâna care îmi freacă membrul de vulva ei umedă şi apoi îşi ridică privirea spre mine.

— Îţi place să te uiţi?

— Da… Dar îmi plac mai mult ochii tăi albaştri când mă privesc fix. Şi gropiţele pe care le faci când zâmbeşti maliţios.

— Cum se face că spui exact ceea ce trebuie de fiecare dată?

— Sunt pur şi simplu sinceră.

— Îmi place sinceritatea ta…

Şi pentru prima dată… cred că în viaţa mea, îmi dau seama de sinceritatea pe care o am chiar eu cu o femeie. Cu această femeie.

Îi acopăr gura cu a mea, doar ca să mă opresc din vorbit, că deja încep să spun mai multe decât trebuie.

Mă înfig în ea tare şi mă opresc. Ajuns în ea, caldă, strâmtă şi atât de udă, rămân fără răsuflare şi am nevoie de câteva secunde să memorez acest

moment perfect. Şi să îmi controlez corpul care vrea să explodeze exact acum.

— Atât de bine e în tine…

Ies încet din ea şi apoi intru din nou, la fel de tare. Se arcuieşte sub mine şi îi cuprind sânul în palmă, masându-l uşor, dar gura ei este din nou acoperită de a mea şi încep să o sărut cu poftă, limba mea imitând mişcările şoldurilor şi mărind ritmul puţin mai mult. După câteva momente, îmi dau seama că gemetele ei nu sunt atât de puternice pe cât ar trebui şi realizez că poziţia este bună pentru mine, dar nu este de ajuns şi pentru ea.

Trebuie să o schimb, aşa că, fără să părăsesc locul acela cald, îi ridic picioarele, aşezându-i-le pe umerii mei şi, astfel, contactul dintre noi este mult mai bun. Îi susţin şoldurile cu palmele mele mari şi revin la ritmul iniţial, intrând de câteva ori şi, de data asta, simt cum intru tot în ea. Iar ea geme.

— E mai bine, scumpo?

— Da… Te simt tot… atât de mare…

— Doamne, mă înnebuneşti când îmi vorbeşti aşa…

— Nici tu nu eşti mai prejos…

— Eşti atât de sexy, îi spun încet şi, printre mişcările ritmate, mâna mea îi găseşte din nou clitorisul cu care încep să mă joc.

Ea imediat reacţionează şi ştiu că ăsta e secretul pentru a o duce la orgasm.

— Umezeala ta mă face să alunec atât de uşor în tine, chiar dacă te simt atât de strâmtă… Mă înnebuneşti…

Măresc ritmul penetrării mele şi mă pierd tot mai repede în ea şi, în acelaşi timp, degetul meu continuă să îi preseze moţul clitorisului, prin mişcările circulare care îi plac. Tot mai repede, tot mai adânc, tot mai apăsat, tot mai cu forţă şi inevitabilul se petrece când gemetele ei erotice sunt tot mai puternice, când mâinile ei se agaţă de cearşafurile din jur, când corpul ei se încordează şi o simt cum se strânge în jurul meu şi un geamăt puternic îi eliberează pieptul. Valul ei de căldură mă inundă şi mă mai înfig de două ori în ea şi îmi dau drumul puternic, cu un sunet răguşit, scăpat printre dinţii încleştaţi.

Rămas fără vlagă, mă prăbuşesc peste ea, scăpând rapid de prezervativ şi o iau în braţe.

O strâng la piept şi îmi place cum se simte lipită de mine, corpul mic şi fără vlagă, cum obrazul ei cald se lipeşte de pieptul meu, iar palmele mici îmi mângâie spatele.

— Nu pot să cred, şopteşte.

— Ce anume?

— Nu am avut niciodată un orgasm alături de un bărbat, iar tu m-ai făcut să am trei orgasme în aceeaşi seară.

— Practic, doar pentru două poţi să îmi acorzi credite.

— Nu… şi primul tot datorită ţie l-am avut.

Datorită imaginii din faţa ochilor mei. Cred că ai fost mai erotic decât orice film porno pe care l-aş fi putut vedea.

— Mă bucur că am putut să îţi dovedesc că nu a fost vina ta în tot timpul ăsta. Şi mă bucur că eu am fost cel care a putut să te ducă pe culmile extazului.

— Oh… şi încă cum! Nu credeam că vreodată în viaţa mea o să simt aşa ceva…

Îşi ridică privirea spre mine şi buzele mele imediat le găsesc pe ale ei.

Chiar dacă în mine se reaprinde dorinţa, îmi dau seama că ea este epuizată.

— Eşti obosită, nu?

— După 31 de ani de căutare, am găsit orgasmul perfect. Şi nu doar unul, chicoteşte din nou cum îmi place. Normal că sunt epuizată după atâta timp.

Mă face şi pe mine să zâmbesc şi o sărut din nou pe buze, dar de data asta scurt.

— Oh, Doamne, zice deodată… Presupun că şi tu eşti obosit şi vrei să te odihneşti…

Şi dă să se ridice, dar o prind imediat de braţ. Doar nu vrea să plece?!

— Unde fugi?

— Păi… sincer… nu ştiu.

Răspunsul mă amuză, dar mă face să mă şi încrunt, aşteptând ceva mai clar din partea ei. Chipul ei este din nou stânjenit şi nu vreau să o văd aşa. Vreau să o văd liniştită şi zâmbitoare.

— Este prima dată când am o… aventură. Şi nu ştiu cum se procedează… dar presupun că nu vrei să rămân peste noapte şi chiar nu e problemă. Camera mea e la câteva etaje mai sus…

— Anne, o opresc şi o trag din nou lângă mine în pat. Chiar dacă asta este o aventură, de o noapte sau nu… aş vrea să rămâi. Dacă vrei şi tu.

Clipeşte de câteva ori şi apoi zâmbeşte punându-şi din nou mâna pe pieptul meu, acolo unde simt că parcă îi este locul.

— Eşti sigur?

— Da, spun hotărât. Îmi place să te simt lipită de mine.

Chicoteşte din nou.

— Şi îmi place la nebunie sunetul ăsta când râzi, îi şoptesc zâmbindu-i.

— Atunci să râdem amândoi mai des, pentru că încep să vreau să îţi văd gropiţele din obraji tot mai des.

Îi sărut buza de jos şi, din nou, mă pierd într-un sărut încărcat de dorinţă, dar ştiu cât e de obosită.

— Gata, spun desprinzându-mi buzele de ale ei şi ignorând membrul meu erect care se întăreşte din nou între corpurile noastre goale. Altfel o iau de la capăt şi, de data asta, o să te ţin trează toată noaptea.

Mă mai sărută o dată şi mă pierd în ochii ei căprui.

— Eşti atât de frumoasă…

*

Este linişte. Afară ploaia se aude cum loveşte în geam. Dar nici nu mi-aş dori să fie altfel. Pentru prima dată după mult timp iubesc din nou oraşul ăsta şi mă bucur de acest moment minunat pe care îl simt lângă ea. O strâng mai aproape şi un sentiment puternic că vreau să o protejez se naşte în mine.

A adormit imediat şi respiraţia ei caldă îmi mângâie acum pieptul. E ceva ce nu am ştiut niciodată că există. Un astfel de sentiment, atât de plăcut.

Dar eu nu pot să adorm încă, pentru că… trebuie să iau o decizie.

Acum câteva ore o spionam pentru a obţine informaţii de la ea. Acum totul e cu susul în jos. Toate planurile mele s-au schimbat total şi aş fi un prost să spun că nu vreau ca ea să mai stea lângă mine. Câteva zile, până când ea o să plece sau eu o să am un alt contract şi o să dispar din viaţa ei. Dar ce fac cu contractul pus pe capul şefei?

Dacă refuz, clientul o să trimită imediat alt hitman, care nu cred că va fi la fel de dornic să o păstreze pe Anne în siguranţă. Să rămân pe lângă ea, protejând-o pe ascuns de un eventual pericol… m-ar da de gol imediat. Clientul şi-ar da seama cine e omul care şi-a făcut apariţia lângă ea, brusc după ce el mi-a transmis informaţiile. Şi chiar dacă nu s-ar prinde de asta, nu am cum să o urmăresc nonstop, când un alt asasin ar putea să

îi facă ceva. Nu vreau să o pun în pericol. Iar singura soluţie e ca eu să fiu singurul pericol din preajma ei.

Fără să o deranjez din braţele mele, reuşesc cu mult efort să iau telefonul din pantalonii căzuţi, din fericire, chiar lângă pat.

Cu mâna liberă, tastez rapid codurile de acces pe platforma unde pot să răspund mesajului primit de la client. Văd că mai aveam încă unul în care îmi spunea că acceptă şi aşteaptă răspunsul meu până la ora 3 AM, ora mea. Adică în foarte puţin timp. Ştiu că nu vrea să mă piardă, pentru că sunt deja aici şi… sunt destul de bun. Aşa că trebuie să văd cum o să rezolv situaţia asta pas cu pas. Sper ca în cele 4 zile pe care le am la dispoziţie să aflu tot ceea ce îmi trebuie pentru acest job. Cu ajutorul lui Anne sau nu. De preferat fără să mă folosesc de ea, pentru că… nu ştiu de ce, dar aşa aş vrea.

La dracu'… Sunt obosit şi am creierii praf, iar mintea mea nu face decât să viseze la momentele erotice de mai devreme.

Un lucru e clar. Trebuie să o protejez, chiar dacă după aceea nu o să o mai văd niciodată.

Ridic din nou telefonul şi tastez repede „Accept contract". Şi trimit mesajul. Zece secunde după, primesc deja mesaj de la el „Perfect! În câteva zile vreau să citesc în ziare că Deanne Watson e moartă!". Omul ăsta e disperat… Ceea ce nu îmi place. Dar nu îi răspund şi las telefonul

lângă pat. Apoi mă aşez mai comod cu braţele în jurul ei, cu nasul în părul moale, sărutând-o uşor pe creştet şi cad într-un somn adânc şi liniştit, cum nu am mai avut de mult.

Capitolul 4

Anne

Mi-e cald. Mă simt de parcă sunt lângă un calorifer în miez de iarnă. Dar caloriferul se mişcă. Şi simt cum respiraţia lui îmi mângâie obrazul. Şi atunci toate simţurile îmi revin, alimentate de imaginile a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte. Pe toţi zeii… Sunt încă aici, lângă el… Lângă bărbatul ăsta bestial care m-a făcut să am mai multe orgasme decât am visat vreodată că o să am alături de un bărbat.

Cursul evenimentelor se derulează în capul meu în câteva secunde. Eram cu prietena mea Cate la un pahar de vin, când l-am văzut intrând în barul hotelului. Nu era prima dată.Îl mai văzusem şi în timpul zilei în lobby, dar foarte puţin timp. Şi de atunci îl remarcasem, dar aseară m-a făcut să iau măsuri în privinţa lui când l-am revăzut. Faptul că îl vedeam deja a doua oară în aceeaşi zi, era un semn că nu trebuie să îl las să scape.

Înalt, aproape 1.90, sobru, îmbrăcat într-un costum impecabil, cu părul şaten aşezat cu grijă într-o parte şi cu o pereche de ochi albastru

deschis cu care mă privea studiindu-mă. Iniţial n-am ştiut dacă se uită la mine sau la Cate. Ea are obiceiul de a atrage atenţia bărbaţilor prin firea ei mai jovială, părul şaten şi forme de invidiat, însă ochii lui erau asupra mea. Şi, când ne-am intersectat privirile, am decis că trebuie să iau măsuri. Era un specimen mult prea frumos să îl ratez, chiar dacă era prima dată când agăţam un bărbat… Cum a fost prima dată când i-am spus secretul meu şi am fost dornică să am o aventură cu el, cum nu am mai avut cu niciun bărbat. Pentru că, până acum, am avut relaţii sexuale doar cu bărbaţii cu care mă întâlneam de ceva timp.

Şi, se pare, ăsta era secretul orgasmului meu ascuns. O aventură. Dar nu cu oricine, ci cu el. A ştiut cum să mă facă confortabilă în prezenţa lui, unde să mă atingă, ce să spună, ce să facă… şi vocea aia… Mă excit chiar şi acum, numai gândindu-mă la cuvintele lui erotice spuse în urechea mea.

Doamne! Ce a putut să îmi facă bărbatul ăsta aseară… Şi nu mă plâng. Deloc!

Dar realitatea mă loveşte, tona de treabă pe care o am şi nu în ultimul rând videoconferinţa pe care o aveam dimineaţă. Cât dracu’ e ceasul?

Decid să mă mişc şi să îmi ridic capul, căutând un ceas, dar imediat mâna care era aşezată pe spatele meu se mişcă încet, ca o mângâiere, îmi ridic încet privirea spre el şi imediat întâlnesc privirea lui pătrunzătoare.

Şi o altă realitate mă loveşte şi îmi pitesc repede faţa la loc în pieptul lui.

— Fac pariu că arăt ca un panda, pentru că nu m-am demachiat aseară… zic ascunzându-mă.

— Mie îmi plac urşii panda. Sunt drăguţi.

— Faci mişto de mine!

— Prea devreme să am replici de miştouri la mine. De obicei dimineaţa sunt cel mai sincer.

— Şi până seara te transformi în cel mai mare deţinător de replici? Nu prea ai părut genul…

— Pentru că ţi-am spus că nu sunt. În niciun caz cu tine. Acum ai de gând să nu te mai piteşti şi să mă laşi să îţi văd chipul frumos?

— Da… dar nu înainte de a face un duş super rapid.

Şi dau să fug repede din îmbrăţişarea lui, în timp ce râd amuzată de jocul meu, însă mă prinde şi mă trage din nou în pat, el venind imediat peste mine. Îmi ţine mâinile prinse cu ale lui de-o parte şi de alta a umerilor mei şi un genunchi între picioarele mele. Îmi priveşte chipul şi remarcă:

— Nu este chiar atât de rău, dar zâmbetul tău mă face să uit de orice urmă de machiaj ai avea.

Tonul vocii lui senzuale este serios, chiar dacă continuă să îmi zâmbească.

Mă sărută în colţul gurii şi apoi pe maxilar.

— Mi-e poftă de tine, îmi şopteşte.

— Nu prea mă simt atrăgătoare, nespălată pe faţă şi pe dinţi, chicotesc când el mă linge pe gât cu limba.

— Cu toate astea eşti. Dar ca să fii tu ok, hai la duş împreună.

— Aşa împuşcăm doi iepuri dintr-un foc.

Îşi ridică privirea spre mine şi mă examinează o secundă, apoi clipeşte des şi zâmbeşte. Mă sărută în celălalt colţ al gurii şi se ridică în picioare, întinzând o mână spre mine, pentru a-l urma.

Dar e gol. Şi am nevoie de câteva secunde să mă mişc, pentru că înghit în sec la corpul perfect sculptat din faţa mea şi nu pot să nu îmi acord puţin timp să îl admir. Omul ăsta nu a auzit de grăsime în viaţa lui? E lucrat impecabil, cu fiecare muşchi perfect conturat, cu nişte pătrăţele uşor evidente pe abdomen ce se termină cu un V apetisant spre penisul minunat pe care l-am admirat şi aseară. Este deja sculat „inculpatul” şi asta nu face decât să trezească şi mai multă dorinţă în mine.

Nu are un corp ca al multor bărbaţi duşi zilnic la sală, dar se vede că este întreţinut cu grijă şi nu m-ar mira dacă mi-ar spune că a apărut prin revista GQ sau pe podiumul vreunui designer de modă celebru.

— Nu mă mai privi aşa, că nu mai ajungem până la duş, şopteşte răguşit şi membrul lui erect se mişcă ca o confirmare a vorbelor lui.

Îmi pun mâna în palma lui întinsă spre mine şi imediat mă trage spre el, lipindu-mă de corpul cald, presându-şi penisul de abdomenul meu şi

ridicându-mi faţa cu un deget pentru a-mi acoperi gura cu a lui. Este mai înalt decât mine cu aproape un cap, aşa că mă ridic puţin pe vârfuri pentru a-i oferi gura mea, fără să-mi mai pese de altceva şi îmi împreunez braţele în jurul gâtului lui. Pielea lui lipită de a mea, se simte incredibil.

În baie, dă drumul la apa caldă şi o lasă să curgă, în timp ce amândoi ne spălăm pe dinţi, uitându-ne unul la celălalt în oglindă.

El îmi priveşte sânii, eu zâmbesc când observ că privirea lui coboară şi, în acelaşi timp, excitaţia lui e tot mai prezentă.

— Nu mai râde de mine, zice încet, zâmbindu-mi în colţul gurii.

— Nu râd. Zâmbesc.

— Pentru că îţi place ce vezi?

— Oh, şi încă cum! Dar mai mult îmi place cum mă priveşti.

Mă ia din nou în braţe şi mă sărută cu atâta poftă, că aproape mă lasă fără aer.

— Şi mie îmi place ce văd. De aceea îmi place să te privesc aşa. Spune-mi că mai avem timp şi nu trebuie să mă grăbesc…

— Nici nu ştiu cât e ceasul.

— 8:20.

— De mult nu am mai dormit aşa mult…

— Şi eu la fel…

— Aveam la 8 un telefon… dar şi mai multă treabă după prânz, când se trezesc şi cei din State.

— Asta înseamnă că o să mai rămâi cu mine? Luăm şi micul dejun împreună, fără grabă…

— Tu nu ai treabă?

— Se pare că am găsit ceva mai interesant decât treaba care poate suporta amânare câteva ore. Asta dacă îţi face plăcere şi ţie.

— Cred că mai pot să mă dau dispărută câteva ore, zic zâmbindu-i şi făcându-mi rapid calcule în cap cum să îmi justific lipsa mea în timpul ăsta.

Mă bucur că nu e genul ăla de bărbat care nu ştie cum să te dea mai repede afară din cameră. Chiar este diferit de toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut sau despre care am tot auzit poveşti. Şi mă simt tot mai relaxată alături de el.

Mă sărută din nou şi mă conduce sub apa caldă care curge ca o perdea din instalaţia montată în tavan. Mă sărută aproape constant, chiar şi când îşi pune gel de duş în mâini şi începe să îmi mângâie pielea, să mă cureţe, insistând pe sâni şi între picioare, făcându-mă să mă simt moale în mâinile lui dibace, sub atingerile lui erotice. Eu imit gestul încercând să îi ating toată suprafaţa pielii, dar insist pe membrul lui gros şi lung, pe care nu reuşesc să îl cuprind cu degetele de la o mână.

— Sunt fascinată de ce ai tu aici, îi spun, din nou cu ochii pe penisul lui.

Şi mă las în genunchi şi îl bag în gură, aşa cum mi-am dorit şi în seara precedentă.

Este uimit de iniţiativa mea, dar se relaxează

şi îşi dă capul pe spate, pierzându-şi degetele în părul meu ud.

— Gura ta e fenomenală, Anne.

Gem de plăcere pentru că, în general, nu sunt o fană a sexului oral, dar cu el nu pot să rezist. Penisul acesta mare, pe care cu greu îl pot cuprinde cu buzele mele, este o adevărată provocare.

Dar nu mă lasă să termin şi, după ce îl mai ling şi îl sug câteva minute, mă ajută să mă ridic şi, din nou, gura lui o acoperă pe a mea.

— Nu vreau să termin aşa. Poate mai târziu. Acum vreau să intru cât mai repede între picioarele tale.

Şi mă lipeşte de perete, apoi mâna lui este între coapsele mele şi mă pătrunde cu un deget.

— Oh, scumpo, deja eşti udă…

— Nu am cum să fiu altfel lângă tine.

— Mereu spui ceea ce îşi doreşte orice bărbat să audă…

— În ceea ce te priveşte, este purul adevăr.

Mă ridică, cât să îmi încolăcesc picioarele în jurul lui şi îşi freacă penisul de intrarea mea, mişcându-şi încet pelvisul. Mă înnebuneşte jocul lui erotic şi îl sărut cu poftă, pentru că îl vreau în mine cât mai repede, cât mai adânc, aşa mare cum e.

— La dracu’… Prezervativ, şopteşte şi îşi desprinde buzele de ale mele.

Îl vreau atât de tare încât nu mă interesează o

bucată de latex care e undeva prin camera cealaltă… Nu am răbdare. Eu sunt pe pilule de aproape un an, deci… trebuie să văd ce părere are şi el.

— Eu sunt curată… mi-am făcut analizele acum câteva luni şi nu a mai fost nimeni între timp. Şi sunt pe pilule de mai mult timp…

Mă priveşte în ochi uimit, dar încântat.

— Eşti sigură că vrei asta? Mă jur că şi eu sunt curat!

Cum dracu’ să nu vreau penisul ăsta perfect în mine, fără niciun perete fals între noi?!

— Vreau să te simt gol în mine, zic încet şi îi sărut maxilarul încordat. Vreau să te simt cu totul în mine, fără senzaţia unui plastic între noi…

— Anne… Te doresc atât de tare!

Şi intră în mine, puternic şi adânc. Şi icnetul îmi este acoperit de buzele lui, care din nou mă posedă cu o dorinţă care mă face să mă ud şi mai mult în jurul lui.

— Cât de bine este, scumpo…

Şi îl simt tot în mine şi este mai bine ca niciodată, aşa cum spune şi el. Am mai făcut-o de vreo două ori fără prezervativ, când eram în nişte relaţii ce se considerau puţin mai serioase la momentul respectiv, însă senzaţia nu se poate compara. Colin are o masculinitate senzuală, este puternic şi intră tare în mine, dar în acelaşi timp mă sărută şi îmi răsfaţă corpul, sânii, sfârcurile. Le prinde între degete şi strânge tare, iar eu scot

interjecţii pline de plăcere. Apoi mâna îi coboară între corpurile noastre şi, printre mişcările în care mă pătrunde tot mai repede, îmi regăseşte clitorisul pe care începe să îl frece cu degetele. Şi corpul meu începe să se aprindă. Pelvisul lui se împinge tot mai tare în mine şi îl simt tot mai tare şi mai gros, cum mă penetrează din ce în ce mai repede, sincronizându-se cu degetele care îmi masează prin mişcări circulare bumbul care mă anunţă că sunt din nou acolo, aproape de apogeul plăcerii mult visate.

— Simt că eşti aproape, Anne. Te simt cum eşti tot mai udă în jurul meu şi mă faci să înnebunesc de plăcere. Eşti extraordinară, scumpa mea!

Şi continuă ritmul rapid al şoldurilor, degetele lui sunt tot mai prezente acolo jos şi simt cum corpul îmi este cuprins de fiori tot mai puternici ce se concentrează toţi în locul unde corpurile noastre sunt împreunate şi valuri de căldură îmi aprind corpul şi explodez în jurul lui, strigându-i numele când sunt lovită de aceste senzaţii mai puternice ca niciodată. El continuă să se mişte în mine, cu acelaşi ritm, cât corpul meu simt că încă este într-un orgasm ce pare că nu se mai opreşte şi îl aud când îmi strigă la rândul lui numele şi îşi dă drumul în mine, împingându-se cu putere.

Rămânem nemişcaţi secunde întregi. Eu sunt incapabilă să mă mişc pentru că nici acum nu îmi vine să cred că poate exista ceva atât… wow!

Şi cred că şi el se simte la fel de bine, pentru că nu se mişcă şi nici nu pare că vrea să o facă. Este încă în mine.

— Asta a fost cea mai intensă partidă pe care am avut-o vreodată, îmi spune şi sunt surprinsă de mărturisirea lui.

Îşi ridică încet capul şi mă priveşte în ochi.

— Ce-mi faci…?

— Ce-ţi fac? şoptesc la fel de încet ca el, iar privirea lui e serioasă, dar caldă.

— Mă faci să îmi încalc toate regulile.

— Şi îţi pare rău?

— La cât de bine se simte, încep să îmi doresc să nu mă opresc.

Bărbatul ăsta a apărut în viaţa mea acum nici 12 ore… şi mă face să simt tot ce nu am mai simţit niciodată şi nu doar între picioare. Cuvintele lui sunt sincere şi calde şi nu trec neobservate de inima mea care bate cu putere.

Mă sărută din nou şi mă lasă încet cu picioarele pe gresia udă, apoi ne spălăm iar, dar de data asta mult mai rapid şi ne îmbrăcăm în halatele de baie disponibile.

Întorşi în cameră, comandăm de mâncare şi, pentru prima dată, îmi fac curaj să mă uit la telefon.

Cum mă aşteptam, am mai multe apeluri nepreluate, mesaje şi mult mai multe mail-uri. Am nevoie de cel puţin 3 ore să mă ocup de toate astea, iar timpul trece şi vin tot mai multe.

Trebuie să deleg mai mult. Ştiu asta. Parcă sunt o masochistă care vrea să dovedească că le poate duce pe toate în spate, chiar dacă asta îmi rupe coloana.

Şi cu toate astea, în clipa asta nu îmi pasă de nimic din ce e în telefonul meu. Sunt prea visătoare şi prinsă în prezent, alături de Colin.

— Este totul în regulă? mă întreabă citindu-mi chipul preocupat.

— Mă aşteaptă multă treabă.

— Şefi supăraţi?

Zâmbesc.

— Colaboratori isterici. Şi prietene disperate.

— Sper că prietena ta de aseară nu s-a supărat că ai abandonat-o.

— Cred că acum aprinde lumânări pe la biserici şi mulţumeşte Domnului că nu m-am întors în cameră.

Râde şi îmi place sunetul bărbătesc pe care îl aud. E atât de frumos… Are părul încă ud, dar la fel, aşezat pe o parte şi buzele lui sunt scoase în evidenţă de barba lăsată puţin crescută. Iar ochii… Of… Ochii ăştia mă fac să mă simt mereu goală când mă priveşte.

— Dar cred că trebuie să îi dau un telefon scurt să o liniştesc, că m-a sunat şi ea de câteva ori.

— Mă duc până la baie, cât vorbeşti tu. Dacă vine mâncarea, te rog să mă chemi.

— Ok.

După ce iese, cel mai sigur pentru a-mi oferi intimitate, o sun pe Cate care răspunde imediat.

— Eşti bine? întreabă direct.

— Foarte bine, mulţumesc. O să vin şi eu în cameră peste câteva ore.

— Aşa bun e la pat?!

— Cam aşa ceva.

— Nu-mi spune că l-ai găsit!

— Pe cine?

— Pe cel care aduce orgasmul!!!

— Putem să vorbim când ne vedem? Tu pleci după prânz, nu?

— Să nu îndrăzneşti să mă laşi cu ochii în soare, că te omor!

— Ba exact asta o să fac! Poţi să ai un pic de răbdare şi să nu mă dai de gol la nimeni?

— În niciun caz, răutate gigantică ce eşti!!!

O să o sun pe ştii-tu-cine şi o să te terorizeze cu telefoane până o să afle adevărul!

— Nu îi răspund! Este o teroristă care merită legată şi torturată, că ea e mai rea decât oricine am cunoscut până acum! Dacă mai întreabă cineva, spune-le că sunt într-o întâlnire cu un client şi revin eu după aceea. Te rog! Ştii cât de periculoasă e când bănuieşte că cineva o minte.

— Păi tocmai, că deşteaptă se şi prinde repede când îi ascundem ceva, aşa că încerc să o evit şi eu, că nebuna imediat mă citeşte.

— Nu îi răspunde! Închide-ţi telefonul. O să convoc eu o videoconferinţă cu toată lumea şi o să

potolesc apele.

— Bine. Hai, distrează-te acolo sau ce faci. Dar sper să vii cu veşti bune, că dacă îmi spui că ai făcut puzzle toată noaptea, te bat de te usuc.

— Te pup, Cate. Ne vedem la prânz.

Închid repede, ca să nu mă mai întrebe altceva.

Câteva minute mai târziu iese şi Colin din baie şi în acelaşi timp vine şi room-service-ul şi mâncăm împreună micul dejun.

Îmi povesteşte foarte puţin despre copilăria lui în Irlanda, despre educaţia rigidă dată de mama lui de origine franceză şi vacanţele în satul ei natal, eu îi povestesc cum am avut o copilărie perfect normală, cel puţin din punctul meu de vedere. Vorbim puţin şi despre muncă, dar nu este un subiect care să mă încânte prea tare, aşa că evit.

— Spune-mi ceva ce nu ai mai spus până acum nimănui, îi zic după ce terminăm de mâncat şi ne întindem din nou pe pat, eu în braţele lui, el jucându-se cu o şuviţă de păr.

— Tot ce ţi-am spus până acum, nu am mai spus nimănui.

— Vorbeşti serios? şi mă ridic într-un cot pentru a-l privi în ochi.

Şi e foarte serios. Privirea lui e blândă, dar ascunde ceva.

— Ţi-am spus că tu mă faci să îmi încalc toate regulile. Nu îmi place să vorbesc despre mine şi

totuşi ţi-am povestit destul de multe. Sper să nu spui la nimeni sau va trebui să te omor.

Zâmbeşte, iar eu râd la gluma lui.

— Atunci am să îţi spun şi eu ceva ce doar foarte puţine persoane ştiu.

Mă aplec spre urechea lui ca şi când îi spun un secret.

— Urăsc să interacţionez cu oameni pe care nu îi cunosc. Uneori şi cu cei pe care îi cunosc… Chiar şi la conferinţa asta. Trebuie să mă prefac că îmi face plăcere să fiu aici, dar… nu e adevărat. Am multe alte lucruri şi hobby-uri pe care aş prefera să le practic în timpul ăsta. Dar, din păcate, am responsabilităţi şi astea mă obligă să interacţionez cu oameni. Dar de fiecare dată, după o zi lungă, mă simt plină de germeni şi secată de energie şi trebuie să stau minim o oră în cadă, în apă caldă şi înmiresmată.

Oftează şi mă ia în braţe.

— Nici eu nu sunt un mare fan al oamenilor. Tocmai de aceea eşti prima persoană căreia am simţit că pot să îi povestesc despre copilăria mea.

Îmi ridic chipul spre el şi îi caut gura, pe care i-o sărut cu drag şi el îmi răspunde cu pasiune.

Facem din nou sex, dar de data asta pare ceva mai mult. Din nou am orgasm şi sunt la fel de surprinsă ca de fiecare dată. Ce magie deţine în atingerile lui de reuşeşte de fiecare dată? Este un bărbat extraordinar şi încep să cred că am avut cel mai mare noroc din viaţa mea că l-am întâlnit.

Pe la prânz însă, după o altă partidă de sex la fel de fierbinte, mă întorc în cameră, după ce cu greu mă desprind din braţele lui.

— Cum stai cu programul pe seară?

— Prietena mea pleacă în după-amiaza asta, deci pe seară, după ce termin treaba, ar trebui să fiu liberă.

— Dă-mi un mesaj când termini şi poate luăm cina împreună. Ce zici?

L-am sărutat pe buze şi el m-a strâns din nou în braţe, punând stăpânire pe gura mea, ca de fiecare dată. Eram pe punctul să nu mai plec, dar am reuşit să mă dezlipesc de el şi să mă duc în camera mea.

Pe drum nu am putut să nu mă gândesc la dragoste la prima vedere. Sunt toată un zâmbet şi nu pot să mă gândesc la altceva decât la el, la chipul lui, la vocea lui, la ochii lui… atingerile sale. Plutesc până ajung la uşa camerei mele şi, când o deschid, chipul lui Cate îmi apare în faţa ochilor, plină de entuziasm şi aproape ţipând la mine.

— Deanne Watson! Ai face bine să îmi spui tot, altfel chiar că o sun pe Tara!

Capitolul 5

Anne

Oftez ca o îndrăgostită şi mă reazem cu spatele de uşa închisă.

— L-am găsit!

Şi atunci nebuna mea începe să ţipe şi să sară în sus de bucurie, de parcă ar fi câştigat la loto. Adică, parcă ar fi fost săracă şi ar fi câştigat la loto…

— Taci!! Că te aude lumea!!!

Nu o interesează, dar vine la mine şi mă ia în braţe.

— Mă bucur atât de tare pentru tine!!! Şi el arată atât de bine!!! Chiar mi-am zis când am plecat, că dacă nici masculul ăsta nu reuşeşte, atunci nu ştiu ce tip de bărbat o s-o facă.

— Cate… are o voce care mă face să am fiori în tot corpul! Nu am întâlnit în viaţa mea un bărbat atât de bun la pat ca el. Am avut nu doar unul, ci mai multe orgasme!!!

— Nu-mi spune că e 3 +?!

— Dacă le adun şi pe cele de azi-dimineaţă, sare de 3. Şi clar este cu plus. Mă ţine în braţe de fiecare dată după aceea, ca şi când îi e frică să nu fug… Şi pot să vorbesc tot felul de tâmpenii cu el. Iar când râde, face nişte gropiţe în obraji, care mă înnebunesc!!!

— Pune pauză! Fetele trebuie să audă şi ele.

Aşa suntem noi. Cinci prietene care împărtăşim toate secretele de aproape 10 ani de zile. Avem totală încredere una în cealaltă şi prietenia noastră ne-a ajutat să devenim femeile de succes care suntem acum. Am fost împreună la bine şi la greu, ca într-o căsătorie, doar că nu erau

bărbaţi în viaţa noastră. Sau cel puţin nu erau bărbaţi pe care ne puteam baza.

Soarta s-a schimbat de curând, când ducesa noastră Sofia şi-a găsit jumătatea. Şi noi, celelalte patru „soţii” ale ei, îl iubim foarte mult pe cel care o face atât de fericită şi ne bucurăm pentru iubirea lor.

Aşa că, da, astea suntem noi. Fără limite în această prietenie şi fără secrete. De orice fel. Poate mici detalii picante omise, dar ştiu că ceea ce mi s-a întâmplat mie azi-noapte, nu poate fi ţinut secret faţă de ele, care îmi cunosc problema sexuală.

Cate se ocupă de videoconferinţă şi în câteva secunde, celelalte 3, Sofia, Tara şi Amber, apar pe ecranul laptopului.

— Deanne s-a îndrăgostit!!!

Ţipă Cate înainte ca ele să apuce să zică ceva. Sau eu.

O împing cu cotul pentru că stăm lipite una de cealaltă pe canapea.

— Parcă eu trebuia să vorbesc…

— Am trecut direct la subiect! Acum continuă.

Îmi face cu ochiul şi râd de faţa ei, total radiantă de bucurie.

— Alo! Ce se întâmplă? ziceţi repede sau vin peste voi!

Tara este deja nerăbdătoare şi începem să râdem.

— Deci… încep eu încet… Aseară am cunoscut

pe cineva.

Una fluieră, alta ridică o sprânceană, iar lângă mine Cate gesticulează, arătându-le muşchii şi cât de bine arată. O împing din nou cu cotul.

— Care, da, arată foarte bine, e foarte frumos, are o voce profundă şi foarte erotică, nişte ochi albaştri minunaţi şi am vorbit o grămadă, am făcut sex o grămadă…

— Şi cel mai important… îmi şopteşte Cate, grăbindu-mă.

— Şi cel mai important este că am avut orgasm de fiecare dată când am făcut sex.

Uralele de fericire şi chiotele lor sunt asurzitoare. La fel cum a reacţionat şi Cate mai devreme. Urmează un milion de întrebări din partea lor, la care încerc să răspund cât mai succint. De la cine este el, până la cum mă simt eu acum.

Despre el ştiu destul de puţine lucruri. Câte poţi să afli de la un om în câteva ore, când majoritatea timpului ţi-l petreci făcând sex? Era mult mai important pentru mine, decât să aflu la ce şcoală a învăţat sau cum îi place gătită friptura.

— Deanne, mă întreabă la un moment dat Sofia, dar i-ai spus cine eşti?

— Are importanţă?

— Păi… el ştie că te cheamă ca pe maică-ta, numele de familie, nu?

— Dar chiar, aprobă şi Amber. Tu mereu te cazezi cu numele Anne Parker, care e numele de

fată mare al mamei tale. Nu crezi că ar trebui să îi spui adevărul, dacă tot zici că e un început atât de frumos între voi?

— Nici nu cred că i-am spus numele de familie. Cât despre Deanne sau Anne, multă lume mă strigă Anne de când eram mică. Deci nu consider că e ceva ce trebuie să aduc în discuţie prea curând. Nu cu toată nebunia care e aici cu conferinţa asta, iar el să se sperie dacă află cine sunt cu adevărat.

— Dar el e acolo tot la conferinţă, nu? O să te vadă când o să ţii discursul.

— Nu cred că are invitaţie la segmentul acela. Este exclusivist şi doar 40 sau 50 de oameni vor fi prezenţi. Mi-a zis că a primit invitaţia de la un colaborator, pe ultima sută de metri şi că nu intenţionează să petreacă prea mult timp cu treabă, doar că are nişte întâlniri cu câţiva clienţi şi profită de ocazie ca să îi prindă pe toţi zilele astea pe aici pentru a se vedea cu ei.

— Şi nu o să se supere că nu îl inviţi la discursul tău?

— Uite, ca să nu creadă că am făcut intenţionat să îi ascund numele de familie, o să îi dau o invitaţie la panelul VIP unde o să am prezentarea. Aşa o să îşi dea seama că nu am avut intenții rele că nu i-am dat toate detaliile despre cine sunt eu.

— Ştie oricum că eşti cu treabă aici, nu?

— Da! I-am spus că am venit pentru conferinţă

şi, în afară de nume, chiar nu l-am condus spre altă pistă, să creadă că îl mint.

— Bine, acceptă ea într-un final. Poate că ai dreptate.

— E mai ok aşa, aprobă şi Tara. Până la urmă îl cunoşti de puţine zile ca să îi spui chiar tot adevărul. După ce vă cunoaşteţi mai bine, o să fie ok şi sunt sigură că şi el o să înţeleagă.

— Să sperăm, zice Amber cu reticenţă, apoi îmi zâmbeşte. Momentan bucură-te de el şi vedeţi cum merge povestea mai departe.

— Oricum, dacă te place cu adevărat, o să treacă peste treaba cu numele, zice şi Sofia. Sincer eu îmi ascund identitatea de 10 ani şi nu m-am simţit niciodată vinovată faţă de cineva că nu îi spun adevărul despre familia mea de viţă nobilă.

— Ai perfectă dreptate, aprob eu.

Şi dacă aveam o mică îndoială că greşesc faţă de el, acum sunt din nou liniştită că nu este ceva atât de important, atâta timp cât nu vin cu minciuni.

Dar, să revin la cum mă simt eu? Şi după discuţia cu fetele sau după ce Cate pleacă spre aeroport, pentru că se întoarce în New York, şi după multe ore de muncă şi telefoane, încă sunt la fel de visătoare. La fel de zâmbitoare şi nu mă interesează prea tare că cineva a licitat pentru o proprietate mai mult decât mine sau că un competitor nebun face tot posibilul să îmi fure înţelegerile pe care le am cu câţiva brokeri în

Florida. Nimic nu mă supără şi încerc să le rezolv pe toate cu calm şi cu acelaşi zâmbet pe chip.

Spre seară, pierdută în muncă, pentru că în acelaşi timp încerc să rezolv mai multe decât de obicei pentru a avea programul puţin mai liber zilele astea, până la conferinţă, primesc un nou sms şi îmi fac curaj să îl deschid.

Dar sunt plăcut surprinsă să văd că este de la Colin „Mă laşi nemâncat în seara asta?”

Mă uit repede la ceas. Este aproape 19: 30… La dracu’! Cum a trecut timpul atât de repede?

„Iartă-mă! M-am luat cu multă treabă şi am uitat noţiunea timpului”. Îi răspund repede, apoi completez „încerc să termin în maxim 30 de minute. Vrei să ne vedem la restaurantul hotelului?”

El răspunde: „Recunoaşte că te-ai folosit de mine şi apoi m-ai uitat. Nu da vina pe muncă”.

Încep să râd la gluma lui. Adică cred că e glumă, dar decid să îi scriu. „M-aş folosi de tine şi acum, dar nu vreau să crezi că sunt din aia…

Te scot la o cină înainte, să par fată bună”. Răspunsul lui vine după câteva minute. „Am o idee mai bună: ce-ar fi să te foloseşti de mine cât vrei şi comandăm ceva în cameră?”

Mă uit rapid împrejur şi e destulă ordine, pentru că eu nu m-am mişcat de la birou, de când a plecat Cate. Aşa că îi scriu „Sună foarte bine. Camera mea este 902. Te aştept!”

Un nou mesaj vine imediat de la el „Goală?”,

iar eu decid să îl tachinez: „Eu doar aşa lucrez când sunt singură. Goală şi cu o pereche de ochelari pe nas”. Răspunde repede, din nou: „O să fie cea mai grea jumătate de oră din viaţa mea…”

Încep să râd şi încep să tastez repede la mail-ul la care lucram. Fac tot posibilul ca până când el ajunge, să termin treaba şi să fac şi un dus.

Sub apa caldă îmi amintesc discuţia cu fetele despre numele meu. Îmi place când el îmi spune Anne. Mereu mi-a plăcut să fiu alintată aşa, chiar dacă puţini o făceau când eram mică. Sunt sigură că zilele astea o să îi spun cine sunt şi ce fac eu, de fapt. Şi după aceea? Dacă o să fie ca mulţi alţii şi o să se simtă intimidat de miliardele mele din conturi? De multe ori m-am gândit că ăsta e motivul pentru care bărbaţii nu erau capabili să mă satisfacă, pentru că de multe ori îi vedeam cum făceau un pas înapoi după ce aflau câte proprietăţi am şi li se părea că sunt genul de femei care vine cu şi mai multe pretenţii de la ei. Chiar dacă eu nu voiam decât să fiu tratată la fel ca orice altă femeie care îşi dorea să fie iubită şi respectată.

Când eşti o femeie puternică, cu personalitate, unii bărbaţi tind să se sperie şi nici măcar nu li se mai scoală cum trebuie. Alţii sunt mândri că au ajuns în patul tău şi termină repede ca să scape de grijă. Îi simţi că nu sunt concentraţi pe tine, ci pe care se simt ei. În cazul unuia de acest gen am mimat orgasmul în cele două luni în care am fost

împreună. Dar l-am mimat doar o singură dată, că apoi m-am despărţit de el. Am mimat pentru că insista să am orgasm, iar eu voiam ca el să termine şi să plece. Era inutil. Nu era cel pe care îl căutam. Cum nu au fost nici ceilalţi cu care am mai avut relaţii. Nu au fost mulţi, dar au fost de ajuns pentru mine cât să îmi dau seama că e o problemă cu corpul meu.

Până aseară. Când Colin mi-a dovedit că în tot acest timp problema nu era la mine, ci la ei. Eu încă consider că problema mea are rezolvare doar datorită lui şi lângă el. Pentru că el ştie ce am nevoie. Îmi citeşte corpul şi mă atinge unde trebuie.

Cu cinci minute înainte de ora stabilită, ies repede din baie, mă dau rapid cu cremă pe corp şi mă întorc în living. Camera mea este, de fapt, un apartament cu două camere, iar în living îmi strâng rapid hârtiile, băgându-le în seif şi las doar laptopul, pe care îl închid ca să nu mai aud mail-uri sau alte mesaje, exact când aud un ciocănit în uşă.

Îmi pun pe nas perechea de ochelari, pe care o port destul de rar în zilele în care stau foarte mult cu ochii în calculator şi mă uit pe vizor. Este el.

Inima îmi bate cu putere şi arunc halatul pe cel mai apropiat scaun. Apoi deschid uşa.

Colin

Uşa se deschide şi eu păşesc în cameră, chiar dacă cine mi-a deschis, este după uşă. O secundă mă gândesc dacă trebuia să îmi iau o armă mai mare cu mine. Am venit ca un crai, cu mâna în cur şi nu am decât un cuţit şi un Seecamp ascunse în căptuşeala gecii. Imediat îmi duc mâna la locul unde mica armă este ascunsă, dar uşa se închide şi o văd.

Iar respiraţia mi se opreşte şi mă opresc în loc, pentru că ea e goală, superbă, cu părul lăsat să îi curgă pe umeri şi în faţă, până aproape de sâni. Iar tatuajul format din cinci steluţe care se vede acum perfect sub sânul stâng este al dracului de excitant. Şi nu poartă nimic altceva decât o pereche de ochelari cu ramă neagră.

— Tu vrei să mă omori? reuşesc să spun răguşit. Îţi dai seama că numai aşa o să mi te închipui că lucrezi de acum înainte?

Chicoteşte şi îşi dă părul după ureche. E atât de dulce!

Dintr-un pas scap de geacă şi sunt lângă ea cu braţele încolăcite în jurul taliei subţiri, acoperind-o cu corpul meu, sărutând-o cu buzele mele umede şi dornice să o redescopere.

— Mi-a fost dor de sunetul ăsta, îi şoptesc.

— Şi mie mi-a fost dor de corpul ăsta.

— Ştiam eu că doar asta te interesează…

— Nu numai asta, zice încet şi îmi dau seama că nu glumeşte.

Ceva se petrece între noi, chiar dacă toată

ziua am încercat să neg asta.

Toată ziua am încercat să vorbesc cu câţiva informatori să îmi dea mai multe detalii atât despre ea, cât şi despre şefa ei. Nimic nu găsiseră până la ora asta, chiar dacă de obicei veneau cu veşti în câteva ore. Le-am spus că au două zile la dispoziţie să îmi afle tot ce am nevoie şi îşi vor primi nişte sume de bani foarte frumoase. Nu îmi rămâne decât să aştept. Lângă ea. Cu ea în braţele mele.

Pentru că, în clipa asta, aş fi un prost să neg că nu mi s-au aprins călcâiele foarte tare după fiinţa asta fragilă şi subţire, care se mulează perfect în braţele mele şi de care nu ştiu când o să mă satur.

O parte din mine speră, pentru binele meu, că o să îmi treacă în cele două zile pe care le mai am până la termenul de lichidare al contractului. Dar o altă parte, care cred că e mai mare decât cealaltă, îşi doreşte să găsească o soluţie să o pot păstra şi după aceea.

Nu ştiu ce o să fie. Cum în clipa asta nu mai ştiu nimic din lumea care e în jur. Ea e caldă şi se freacă încet de mine, iar eu trebuie să fiu în ea cât mai repede, altfel şliţul de la blugii mei o să plesnească.

Dar, înainte de toate, vreau să fiu sigur că are destulă energie pentru ceea ce vreau să îi fac.

— Nu vrei să mâncăm înainte de toate? Dacă încep, nu o să mă opresc prea curând.

— Cine dracu’ mai are poftă de mâncare? Room-service-ul e nonstop, nu?

— Nu la hotelul ăsta. E până la 12. Aş avea timp să te gust puţin până atunci, să îmi potolesc foamea. Oricum e păcat de tine aşa goală, să te ia cu frig.

Mâna mea coboară pe sânul ei şi îl masez uşor. Ce-mi place cum se simte în palma mea şi cum sfârcul începe să se întărească, invitându-mă să îl gust… Aşa că mă desprind cu greu din sărutarea mea plină de poftă şi cobor spre sânul moale, sugându-l, muşcându-l încet, în timp ce degetele mele coboară între picioarele ei şi o descoperă deja udă în aşteptarea mea.

— Of, Anne, eşti pregătită… îmi place la nebunie să ştiu că eşti atât de receptivă la atingerile mele.

— Atingerile tale mă fac aşa. Colin. Numai atingerile tale.

Femeia asta este trimisă de Dumnezeu să îmi aducă împlinire, chiar dacă sunt un nenorocit de criminal. O zi cu ea, este ca şi când nu mai am nevoie de nimic altceva în viaţa mea. Ea este tot ce mi-aş putea dori de la o femeie. Îmi aduce împlinire, ca nimeni altcineva. Mă excită cum nu a făcut-o nicio altă femeie. O doresc, cum nu am dorit în viaţa mea aşa ceva.

Cum aş putea să neg că sunt aprins maxim după ea?

— Scumpa mea, eşti perfecţiunea în

persoană… Şi eşti perfectă pentru corpul meu.

Şi încep să o frec uşor între picioare, umezindu-mi degetele în ea, penetrând-o cu ele şi ieşind din nou pentru a mă juca cu clitorisul ei, umezit de mişcările mele ritmate.

Ea geme şi se agaţă de părul meu, iar eu îi răspund muşcând-o de sfârc.

O conduc încet, cu spatele, spre o canapeaua din apropiere şi o întind cu un genunchi îndoit, iar celălalt picior i-l las să atârne pe margine, pe podea. Mai acord puţină atenţie sânilor deja umflaţi de dorinţă şi apoi mă ridic să o sărut cu poftă, degetele mele, încă jucându-se în umezeala ei. Limba mea e dornică să guste toată gura ei şi ea geme de plăcere, când încep să imit mişcările degetelor mele în ea.

Apoi mă desprind din acea sărutare, când simt că rămân fără suflare şi cobor direct între picioarele ei. Îi sărut labiile suculente, lingând-o, sugând-o şi continuu jocul ameţitor al degetelor mele, în timp ce limba mea acordă mai multă atenţie clitorisului.

— Eşti delicioasă, scumpa mea… Nu ştiu dacă o să mă satur de tine până la 12…

— Ah, Colin! Nu te opri!

O ascult şi continuu aceleaşi mişcări şi acelaşi ritm.

— Spune-mi cum îţi place, zic eu şi apoi gem când buzele mele îi sug clitorisul.

— Aşa! Aşa e foarte bine!

Gem din nou şi vibraţiile sunetelor mele o fac să scoată sunete minunate de plăcere.

— Mai repede, şopteşte şi îmi dau seama că e tot mai aproape.

Măresc ritmul degetelor mele când o pătrund şi, din nou, cele trei degete în ea au efectul mult dorit şi buzele mele lipite de acelaşi loc o fac să tremure şi să aibă un nou orgasm puternic când îşi înfige degetele în umerii mei.

O privesc, încordată, cu capul pe spate, dar continuu să o sărut uşor şi să suflu spre păsărica ei umedă, până când corpul şi respiraţia ei se liniştesc.

— Îmi place atât de tare să te văd când ai orgasm, şoptesc când vin lângă ea şi îi sărut maxilarul, apoi lobul urechii.

O sărut încet, pentru că ea încă stă cu ochii închişi, aşteptând ca respiraţia să i se liniştească.

— Şi mie îmi place când tu mă duci la orgasm.

Deschide ochii şi chipul ei este calm şi luminos. Şi îmi zâmbeşte.

— Eşti extraordinar.

— Dacă altă femeie mi-ar fi zis asta, aş fi zis că e un text ieftin. Dar văzându-te cum explodezi de plăcere în gura mea, nu am cum să nu mă simt extraordinar.

— În special când ştii că eşti singurul bărbat care a reuşit asta.

Şi, pentru o secundă, sunt pe punctul să îi spun că vreau să rămân singurul. Că nu vreau ca

alt bărbat să se atingă de ea.

— Sper să nu mi se urce la cap, zic în schimb şi îi fac cu ochiul.

O sărut pe buze scurt şi reuşesc să mă strecor lângă ea, pe canapeaua nu foarte lată. Vreau să o ţin lipită de mine câteva minute.

— Mai stăm puţin aşa şi, apoi, comandăm de mâncare. O să avem o noapte lungă, sunt sigur.

Ea chicoteşte.

— Mă simt prost că mă folosesc de tine şi nu îţi dau măcar o supă.

Încep să râd.

— Ştiam eu că mă vrei doar pentru corpul meu. Şi uite că tot m-am întors la tine şi am să tot continuu să o fac. Sper doar să nu te saturi de mine prea curând.

Glumesc, dar eu ştiu foarte bine că vorbesc serios. Sper ca ea să nu afle adevăratul motiv pentru care m-am apropiat de ea şi mai ales ce urmează să fac. Pentru că atunci sigur am să o pierd de tot.

Capitolul 6

Colin

Scumpei mele Anne îi place tare şi cu puţină durere. Aşa că, după ce mâncăm, o iau de mână şi o scap imediat de halatul care îi acoperă trupul frumos şi gol şi mă dezbrac din nou sub privirea ei

flămândă. Îmi place la nebunie când mă priveşte aşa. Îmi place la nebunie când mă atinge şi mă explorează, ca şi când sunt primul bărbat din viaţa ei. O pătrund în forţă şi senzaţia umezelii ei direct pe membrul meu erect, când intru în locul acela cald şi mă strânge… este ceva cu care nu cred că am să mă obişnuiesc vreodată. Mereu surprinzător de bine. În ea. Cu ea. O muşc de buză când încep să îmi mişc şoldurile, îi strâng între degete sfârcul când măresc ritmul şi mă înfig tot mai repede şi o simt când explodează în jurul meu şi mă inundă cu lichidul cald care mă face să îmi dau drumul în acelaşi timp cu ea.

Mă fascinează femeia asta firavă care doarme acum în braţele mele. Am epuizat-o când am întors-o deasupra mea şi am lăsat-o să mă călărească, până când muşchii de la picioare începuseră să o doară, apoi am întors-o şi am luat-o pe la spate la fel de puternic şi adânc, lipindu-i câteva palme uşoare peste fund şi, apoi, i-am găsit din nou clitorisul, care a dus-o imediat la orgasm.

Nu mă satur de ea. Nu contează câte ore petrec în ea, tot vreau mai mult. Ea mă face să mă simt aşa, cu atingerile ei, cu privirea ei plină de poftă, cu vocea ei caldă şi chicotelile dulci.

Dar nu mă satur nici de ea, cu glumele ei, cu spiritul ei de femeie care se vede că munceşte foarte mult şi vrea să realizeze cu adevărat ceva extraordinar.

Am ascultat-o vorbind despre un proiect

ambiţios, legat de un complex turistic, pe care doreşte să îl dezvolte. Lucrurile frumoase pe care vrea să le facă acolo pentru cei cu copii, care nu au parte de toate facilităţile într-o staţiune de lux, de pachetele pe care vrea să le promoveze pentru seniori, chiar dacă mulţi nu îşi permit. Sunt vise frumoase, dar sunt sigur că are nevoie de foarte mulţi investitori şi, totodată, nu ştiu ce părere are şefa ei despre acest vis care nu pare că ar aduce foarte mult profit, pentru că este mai mult ceva umanitar.

Nu vorbeşte deloc despre această şefa. Şi nu reuşesc să obţin nicio informaţie în felul ăsta şi, astfel, să aflu dacă ceea ce am acceptat să fac e corect sau nu. Am acceptat un job, dar eu sunt total acaparat de această femeie şi continuu să îmi ignor sarcinile, să nu mai spun că eu mă apropiasem de ea cu un motiv, iar acel motiv s-a schimbat total. Iar clientul meu nu ar fi deloc mulţumit de modul meu de a acţiona.

Când o am în braţe, nici nu mă interesează. Şi, pentru prima dată, încep să mă gândesc cum ar fi să am o viaţă normală. Să renunţ la a fi un asasin plătit şi pur şi simplu să mă retrag. Să mă pensionez. Bani am suficienţi pentru o sută de ani de acum înainte, dacă ar fi să trăiesc atâta. Plus case, maşini şi tot ce mi-am mai dorit. Dar niciodată nu am avut o femeie lângă care să mă simt atât de liniştit. Lângă care să îmi doresc să rămân până dimineaţă şi multe zile chiar şi după

aceea.

Dar… trebuie să fac ceva ce nu îmi place. Contractul este acceptat şi dacă nu îl respect, nu numai ea va fi în pericol, dar şi eu. Şi ca să îl pot duce la bun sfârşit am nevoie de informaţii.

Mă ridic uşor din pat şi iau din geaca de pe jos cele două microfoane pe care le-am luat pentru a le piti prin living unde ea petrece cel mai mult timp lucrând. Poate că o discuţie cu şefa ei mă va putea ajuta să aflu ceva în plus.

Apoi deschid micul laptop şi încerc să mă folosesc de talentul meu de a intra în sistemele calculatoarelor şi… se pare că nu reuşesc. Mai încerc câteva metode şi tehnici, dar… parcă aş încerca să sparg un calculator de la NASA. Ferestre peste ferestre şi un sistem de securitate cum nu am văzut în viaţa mea. Ce dracu'?!

După alte multe încercări, decid să renunţ.

Nu îmi rămâne decât să mă mulţumesc cu microfoanele ascunse.

Mă întorc în pat lângă ea şi adorm cu greu.

Nu pot să nu mă simt vinovat că fac aşa ceva. Că o spionez. Mă simt ca un nenorocit, pentru că ea are încredere în mine, iar eu ştiu că greşesc.

Chiar dacă mă gândesc la tot felul de scuze, cum că ceea ce fac este pentru siguranţa amândurora, ştiu că greşesc. Dar momentan nu am altă soluţie.

*

Veştile nu sunt bune deloc.

Este ziua în care ţinta mea susţine discursul pentru un grup de doar câţiva oameni. Iar invitaţia mea nu îmi permite accesul. Am analizat într-o noapte şansa mea la conferinţă şi singura mea variantă este să mă strecor prin aerisire şi să trag de acolo. Dar mai greu cu ieşitul, fără să fiu reperat de cineva. E riscant.

Şi, pe lângă asta, microfoanele mele nu funcţionează. Am instalat alte două şi m-am lovit de acelaşi bruiaj, ceea ce mă face să cred că este un dispozitiv în camera ei care îmi bruiază frecvenţa. Aşa că nicio informaţie. Nici măcar de la cei doi informatori ai mei care m-au costat o mulţime de bani degeaba. Pentru că nu au găsit nimic. Nici măcar despre Anne, ceea ce mi se pare foarte ciudat.

Dar coşmarul nu se termină. X, informatorul meu de bază, cu care lucrez cel mai des şi ne considerăm oarecum parteneri la unele contracte, îmi dă cea mai urâtă veste, una la care, sincer, mă şi aşteptam.

— Omule, treaba e urâtă şi pentru tine.

— Ce vrei să spui? îl întreb calm.

— Clientul tău este disperat. Şi nu numai că a angajat un hitman de rezervă, în cazul în care tu nu îţi îndeplineşti misiunea, să o facă în locul tău, dar a mai angajat unul care să te lichideze pe tine, dacă nu îţi faci treaba.

Înjur printre dinţi şi îmi trec mâna prin păr.

— Ai idee cine sunt?

— De banii pe care mi i-ai trimis, am reuşit să aflu. Sunt doi vechi „prieteni” de-ai tăi ruşi. Fraţi.

Ştiu cine sunt. Nu sunt asasini plătiţi, sunt mercenari. Nu au pic de conştiinţă şi ar omorî-o pentru bani şi pe Maica Tereza, dacă săraca ar mai trăi.

— Treaba devine urâtă.

— Şi mă tem că mai ai câteva ore la dispoziţie. Sper să o rezolvi într-un fel şi să scapi cu viaţă.

— Mersi, X.

— Ai grijă de tine, Corbule.

În clipa următoare nu pot să nu mă gândesc la Anne. Este în pericol.

Aşa că decid să o sun să văd ce face. Dimineaţă când am plecat din camera ei, îmi spunea că are emoţii pentru că are o zi foarte grea şi trebuie să facă exact ce nu îi place şi anume, să vorbească cu foarte mulţi oameni.

Răspunde de la primul apel.

— Vocea ta este singura care mă poate linişti. Chiar aveam nevoie să te aud.

Cum să mă mai gândesc la altceva, când femeia pe care o doresc îmi spune aşa ceva?

— Aşa nasoală îţi e ziua?

— Par prea siropoasă dacă îţi spun că indiferent de zi, vocea ta are acelaşi efect minunat?

— Hm… un pic. Dar mă bucur să aud asta.

Ce faci?

— Nu bine. Este foarte multă agitaţie şi asta

îmi creează o stare de disconfort şi mai mare.

— Sunt sigur că nu este prima dată când ei organizează o conferinţă. O să fie bine.

— Mda… Doar că am omis să îţi spun că trebuie să ţin un discurs mai târziu şi asta accentuează neplăcerea mea.

— Am încredere în tine că o să faci treabă bună. Vrei să vin să îţi fac galerie?

— Ştii ceva? Cred că mi-ar fi de mare ajutor. Plus că mă simt cam singură pe aici şi toţi sunt pe mine, ca furnicile pe o bucată de măr. Mi-ar prinde bine o faţă familiară. O să pun pe cineva de pe aici să îţi aducă o invitaţie. Nu trebuie să te grăbeşti, că eu o să vorbesc abia peste două ore.

— Două ore?

Întrebarea îmi scapă, pentru că ceva nu îmi sună a fi în regulă cu timpul ăsta.

— Da, ştiu… Hai că e destul timp şi sincer chiar m-ar bucura dacă ai fi acolo.

— Ok. O să fac tot posibilul să ajung.

Peste două ore este şi discursul ţintei. Oare vor vorbi împreună sau în săli diferite?

Lucrurile se complică tot mai tare.

Cinci minute mai târziu, un angajat al hotelului îmi aduce invitaţia împreună cu desfăşurătorul programului.

Şi atunci lumea se opreşte în loc.

Peste două ore, mai exact la ora 13 fix în program este discursul Deannei Watson. Sau cum este semnat pe invitaţia albă cu un stilou albastru

„Te aştept! Sugativele astea de energie deja m-au obosit! xoxo, Deanne”.

Şi totul se leagă în capul meu. Nu a existat niciodată o şefă. Anne este „şefa”. Anne este ţinta. Contractul. Cea pe care eu trebuie să o omor.

Cad în genunchi cu hârtiile mototolite în mâna mea. Cum puii mei rezolv situaţia asta de căcat?!

Anne

Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par. Eu la suprafaţă sunt o persoană plină de încredere şi mereu zâmbitoare, însă acum tremur din toate oasele. Urăsc să vorbesc în public. De fiecare dată îmi promit că este ultima dată când mă mai supun unui asemenea chin, dar mereu mă trezesc că fac acest compromis, pentru că mă gândesc la efectele pozitive pe care discursul meu le va avea. Urmează să vorbesc acestui mic grup de oameni despre proiectul meu, în principal, despre complexul pe care o să îl dezvolt şi sper ca ei să vadă beneficiile şi să construim împreună acest tip de loc în mai multe oraşe.

Singură pot să fac unul, două, dar cu ajutorul lor putem face mult mai mult bine.

Aşa că uite-mă cum stau momentan pitită în baia mică şi las apa rece să îmi curgă pe palme, pentru a mă linişti, până când îmi vine rândul.

Telefonul îmi sună şi sar ca arsă. Încerc să îmi potolesc bătăile inimii când îi răspund Sofiei.

— Hey, prinţesă! Ce faci?

Încerc să par relaxată. Încerc. Nu zic că îmi şi reuşeşte. Nu cu ea, care mă cunoaşte la fel de bine ca celelalte fete din grupul nostru.

— Cum eşti?

— Agitată ca o doză de Cola scăpată pe jos. De pe o clădire. Dar îndată ce o să fiu acolo pe scenă, o să îmi treacă. Aşa păţesc mereu.

— Aham…

Vocea ei pare îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva? Zi-mi repede, că mai am vreo 15 minute până vine rândul meu.

— Păi… Nu ştiu dacă e ceva de zis sau e doar paranoia mea după povestea cu răpitorii mei.

Mă încrunt pentru că nu îmi place cum începe. Acum câteva luni Sofia a avut de-a face cu nişte oameni care au încercat să o răpească pentru a obţine bani de la Casa Regală a Spaniei, care este familia ei. Din fericire, a scăpat aproape teafără datorită bodyguardului ei la vremea respectivă, Nicholas, care acum este, cum am mai spus, jumătatea ei.

— Ştii că nu am fost deloc încântată de ameninţările pe care nebunul ăla ţi le-a aruncat când ai câştigat licitaţia pentru complexul tău şi, aşa cum ai bănuit, omul cam are o obsesie să îţi fure toate licitaţiile la care participi tu şi, în acelaşi timp, să facă probleme colaboratorilor tăi prin Florida. Omul este un mafiot, iar tu îi cam stai în cale.

— Orgoliul masculin, Sofia. Sunt tânără, frumoasă, aş zice şi cu mult mai mult succes decât el. E normal să ia foc că sunt mai bună decât el.

— Deanne… Dacă ameninţările lui sunt pe bune? Tu ştii că în hotelul tău s-au cazat aseară doi ruşi care, după informaţiile obţinute de Nicholas, sunt asasini plătiţi?

— Sofi… Hai să nu exagerăm… dar îndată ce spun asta, mă gândesc dacă ea are dreptate.

— Sunt îngrijorată, aşa că am angajat două persoane să te păzească cât ţine conferinţa asta.

Ar trebui să fie deja acolo. Nicholas ţi-a trimis acum un mesaj cu datele lor, poze, nume şi ce mai ai nevoie să îi recunoşti.

Deschid sms-ul, mă uit repede şi apoi mă plâng la ea.

— Gărzi de corp. Exact ce nu îmi place.

— Nici mie nu mi-a plăcut ideea, dar uite cum mi-a salvat viaţa. Vor sta cu tine până te urci în avion şi vii acasă.

Corect. După conferinţa asta se presupune că plec înapoi spre New York. Dar nici nu am apucat să discut cu Colin despre noi doi. O să vină, sper, la discursul meu şi atunci o să afle mai multe despre mine. Oare cum o să reacţioneze?

Nu mă obligă nimeni să plec prea curând de aici. Aş putea să mai stau câteva zile cu el… dacă vrea şi el asta. Ne-am simţit prea bine împreună ca să se termine totul aşa brusc. Sper ca azi să am ocazia să discut cu el acest aspect. Viitorul nostru.

Pentru că sper să fie unul.

— Deanne? vocea elegantă a Sofiei mă aduce la realitate.

— Ok. Eu sunt la baie acum. Dă-le numărul meu de telefon să mă sune când ajung. Chiar dacă mă îndoiesc că ruşii ăia au venit pentru mine.

— Şi eu sper la fel, dar aş prefera să luăm nişte măsuri de protecţie.

— Bine. Să mă sune.

— Acum le transmite Nicholas. Ai grijă de tine şi dă-ne un semn după ce termini.

— Te pup, Sofi! vorbim mai încolo.

Închid cu ea şi mă uit din nou la reflexia mea în oglindă. Cum dracu' să fie doi asasini pe urma mea când mai mult ca sigur nici măcar nu ştiu cum arăt? Eu şi Tara am lucrat intens la a şterge de pe net orice poză de-a mea. Iar la evenimentele la care am mai participat, cei prezenţi nu aveau acces cu telefoanele mobile sau alte dispozitive. Şi mereu am luat măsuri extra pentru a preveni ca astfel de imagini să scape. Deanne Watson este doar un nume, dar nu şi un chip. Controlez totul din spatele unui monitor, iar singurele videoconferinţe le am cu prietenele mele şi foarte puţini oameni de încredere.

Zâmbesc. Sunt sigură că Sofia îşi face griji degeaba.

Ies din baie şi lângă uşă este un bărbat într-un costum negru, foarte serios, şi imediat îl recunosc ca fiind unul dintre cei care trebuie să mă apere.

— Domnişoară Watson, numele meu este Henry Thompson. Am fost trimis de către Nicholas Shannon. Colegul meu verifică perimetrul şi se asigură că sala este sigură.

— Mulţumesc, zic scurt.

— Mai avem 5 minute, dar coordonatorul evenimentului a spus că e posibil să începeţi cu 10 minute peste program, din cauza unor probleme la sistemul de sonorizare.

— Este o anticameră aici în dreapta. Mi-au zis să aştept acolo până îmi vine rândul.

Îi fac semn să mă urmeze şi ne îndreptăm spre camera unde mi-am lăsat geanta şi cartonaşele cu notiţe. El intră primul, iar eu îl urmez abia când îmi spune că este liber.

Oare aşa s-a simţit şi Sofia când avea gărzile de corp după ea?

Îmi iau cartonaşele în mână şi încep să le răsfoiesc, când se aude un ciocănit în uşă.

Henry cel sobru merge să deschidă, dar într-o secundă aud o pufnitură şi acesta cade ca secerat pe podea, cu sânge curgându-i din frunte.

Ce mama dracului?!?

Sar de pe scaun şi în cameră intră imediat un bărbat înalt, cu un corp masiv care îndreaptă spre mine un pistol cu amortizor.

Verifică pulsul celui întins pe jos, de parcă ar fi avut vreo şansă să supravieţuiască şi îşi ridică privirea urâtă spre mine.

— Deanne Watson.

Nu este o întrebare.Îl privesc speriată şi nu îmi vine să cred că o să sfârşesc aici. Aşa.

— Emanuel Cortiga îţi transmite toate cele bune.

Rânjeşte la mine şi parcă văd glonţul cum intră pe ţeavă, aşa că închid ochii strângându-i cu putere.

Dar o altă pufnitură mă face să tresar şi cu toate astea nu simt că am fost lovită. Apoi o altă pufnitură şi atunci decid să deschid ochii.

În uşă, tot cu un pistol cu amortizor îndreptat spre rusul masiv care zace pe jos într-o baltă de sânge ce se măreşte tot mai tare, este Colin.

Capitolul 7

Anne

Dintr-un pas este lângă mine examinându-mi corpul.

— Eşti bine? Te-a rănit?!

Vocea lui frumoasă este acum agitată. El este agitat. Dar eu sunt blocată. Ce dracu' se întâmplă?

— Ce…? Cine…?

— Trebuie să plecăm acum. Nu ştiu dacă mai sunt şi alţii trimişi.

Eu nu reuşesc să mă mişc. Este un nod în gâtul meu şi nu cred că mai sunt capabilă nici să scot un cuvânt. În faţa mea sunt doi bărbaţi morţi, iar între mine şi ei, Colin. Cu un pistol în mână, el

tocmai mi-a salvat viaţa?

— Cine eşti?

Reuşesc cu greu să formulez întrebarea şi să îmi ridic ochii spre el, dar privirea lui este întunecată şi, cu toate astea, vocea lui pare că vrea să mă liniştească.

— Îţi răspund la toate întrebările, dar trebuie să te scot de aici cât mai repede. Mă tem că mai sunt şi alţii.

Hipnotizată de vocea lui, îl las să mă ia de mână şi îl urmez.

*

Colin

Mulţumesc tuturor entităţilor din toate religiile că am reuşit să ajung la timp să o salvez! La milimetru am ajuns, exact când nenorocitul ăla se pregătea să tragă.

Acum e lângă mine în maşina pe care o aveam parcată în apropiere, pentru urgenţă. Şi uite că urgenţa a venit. Ea nu zice nimic, dar corpul îi tremură din cauza şocului. Încerc să o liniştesc.

— Eşti în siguranţă acum, îi spun încet. Ajungem în câteva minute într-un loc sigur.

— Cine eşti?

Mă întreabă din nou, cu vocea aproape stinsă.

— Colin, răspund încet.

— Colin White?

Trag aer adânc în piept. Nu vreau să o mai mint. Chiar dacă soarta mea o să depindă de ea

din momentul ăsta.

— Colin Flavin.

Privirea ei este imediat aţintită spre mine.

— Am ajuns, spun, răsuflând uşurat că nu mai are timp de alte întrebări care ar putea să o sperie şi mai tare şi cine ştie cum o să reacţioneze.

Aşa că intru cu maşina în parcarea subterană a clădirii şi o iau din nou de mână, conducând-o spre lift.

Singurul loc sigur în momentul ăsta, este casa mea.

Iar ea este prima femeie şi primul om pe care îl aduc aici.

De îndată ce este în siguranţă în apartamentul meu, îmi arunc geaca pe jos şi mă duc spre ea, care stă în mijlocul livingului şi priveşte în jur.

Nu pot să mă abţin să nu îmi pun mâinile pe braţele ei subţiri. Poartă o rochie neagră pe corp şi pantofi cu toc de aceeaşi nuanţă. Pe umeri mai are un sacou, pe care îl strânge în jurul corpului când o ating. Şi face un pas în faţă, îndepărtându-se de mine.

Oftez.

Vin iar lângă ea, dar de data asta mă opresc în faţa ei, la distanţă de aproape un metru.

— Nu vreau să îţi fac rău. Eşti prea importantă pentru mine.

Îşi ridică privirea spre mine şi văd că are lacrimi în ochi. Iar asta îmi rupe sufletul. Nu ştiu dacă e şocul de la ceea ce s-a întâmplat în ultimele

minute, sau e rănită pentru că îşi dă seama că am minţit-o. Şi nu ştie nici măcar un sfert din tot adevărul…

Îmi trec o mână prin păr.

— Ştiu că ai o mulţime de întrebări şi sunt dispus să îţi răspund la toate, numai să ai încredere în mine.

Mă priveşte cu scepticism şi nu zice nimic. Fug repede în dormitor şi mă întorc cu o pătură.

— Aici suntem în siguranţă. Asta este casa mea şi nimeni nu ştie de ea. Nimeni nu a mai fost aici.

Îi întind pătura şi îi fac semn să se aşeze pe canapea. Ca un robot, ia pătura şi se aşază absentă.

— Vrei să îţi fac un ceai? Sau apă?

— Vreau să îmi spui ce dracu’ se întâmplă.

Acum e acum. Ţine pătura în poală, dar mai mult ca să o strângă în pumnii ei mici. Privirea ei mă ţinteşte ca o săgeată şi pe lângă spaima din ochi, văd şi furie.

Trag un scaun în faţa ei şi mă aşez.

— Bărbatul pe care l-am împuşcat era trimis să te omoare.

— Ruşii, şopteşte ea şi nu ştiu de unde ştie despre ei.

— Îi cunoşteai?

— Nu. Aflasem cu câteva minute înainte că doi ruşi suspecţi sunt în hotel şi de aceea aveam şi două gărzi de corp. Cealaltă gardă de corp…

celălalt rus…

— Morţi. Ruşii s-au ocupat de gărzile tale de corp, iar eu din fericire am scăpat de ruşi. Dar nu ştiu dacă mai e şi altcineva.

— Cine eşti?

Întrebarea asta răsuceşte cuţitul în rană de fiecare dată.

Din fericire telefonul îi sună şi îl scoate timidă din buzunar. Parcă se aşteaptă să îi interzic, în schimb îi spun:

— Răspunde doar dacă este o persoană pe care o cunoşti foarte bine. De preferat nu cineva din hotel. Posibil să aibă telefonul urmărit şi să ne afle locaţia.

Aprobă din cap şi răspunde.

— Sofi, te sun eu mai târziu.

Ascultă persoana cealaltă care pare că vorbeşte foarte agitată şi continuă, la fel de hotărâtă.

— Sunt bine. Colin m-a scos de acolo. Te sunt mai târziu când înţeleg şi eu ce se întâmplă.

Închide după o altă replică a celeilalte persoane şi are din nou atenţia asupra mea.

— Acum vorbeşte.

Îmi trec din nou o mână prin păr şi încep.

— Eu sunt un hitman. Asasin plătit.

Ochii ei se măresc şi respiraţia parcă i se opreşte.

— Accept un contract doar după ce mă asigur că ţinta îşi merită soarta. Până acum pot spune cu

siguranţă că nu am omorât niciun om nevinovat. Acum câteva zile am primit un nou contract, ţinta fiind o femeie care se ocupa mai mult cu afaceri murdare şi era suspectă chiar şi de uciderea unor persoane. Cel puţin aşa susţinea clientul. Timpul era prea scurt să verific informaţiile, aşa că am acceptat jobul pentru că deja eram aici şi astfel puteam câştiga timp pentru a afla mai multe despre ţintă.

Chipul îi devine tot mai palid, dar ca o şoaptă aud cuvintele ei:

— Ţinta sunt eu.

— Ţinta era Deanne Watson.

— Dar sunt minciuni ce ai spus despre mine…

— Ştiu. Anne… Erai singura persoană care putea oferi informaţii despre cea pe care toată lumea o suspecta ca fiind şefa ta. Tu te-ai dat drept asistenta ei şi erai singura care o putea identifica pe Deanne.

— Adică… Te-ai folosit de mine.

Oftez… Sunt un prost care nu ştie să îşi aleagă cuvintele… Dar nu pot să neg.

— Am vrut doar să te urmăresc de la distanţă. Nu aveam de gând să te contactez, dar tu ai făcut-o. Şi după doar câteva minute eram deja atras de tine şi eram conştient că lucrurile se vor complica foarte mult. Am acceptat contractul pentru că dacă îl refuzam, ştiam că altcineva va veni în locul meu şi tu, fiind singura persoană de contact, erai în cel mai mare pericol.

— Tu ai fost trimis să mă omori.

— Dar nu am făcut-o. Şi nu am de gând să o fac. Acum tot ce vreau este să te protejez.

— De ce?

— Serios? Mă întrebi asta?

— Da.

— Pentru că s-a întâmplat ceva între noi în zilele astea. Între Colin şi Anne. Ceva frumos, care m-a făcut să mă gândesc pentru prima dată în viaţa mea cum ar fi să renunţ la ceea ce fac şi să am o viaţă liniştită alături de o femeie frumoasă, inteligentă şi cu un suflet minunat. Alături de tine.

Lacrimile îi umezesc ochi şi se preling încet pe obraji. Dar nu o simt mai aproape.

— Dar tu ai vrut doar să te foloseşti de mine şi, în acelaşi timp, eu eram cea pe care trebuia să o omori.

Dumnezeule, este atât de speriată. Se face mică în colţul de canapea şi privirea îi e pierdută.

— De ce vrea toată lumea să mă omoare? Nu am făcut nimic greşit…

Îmi vine să o iau în braţe, dar nu cred că mă lasă. Dar trebuie să fiu mai aproape de ea.

Mă duc lângă canapea şi mă aşez în genunchi pe jos, lângă ea.

— Tot ce vreau acum este să te protejez, încerc să aflu dacă mai sunt şi alţii, pentru că omul ăla este disperat să scape de tine şi, în momentul de faţă, ştiu că el este cel care merită să moară, pentru că e cel care face toate acele

lucruri urâte de care te acuză.

— Emanuel Cortiga.

— Poţi să îmi spui cu ce dracu’ l-ai supărat aşa tare?

— Complexul pe care vreau să îl construiesc în Florida. El vrea terenul ăla să facă ceva unde să îşi spele banii murdari. Este un loc cu foarte mult potenţial şi el va avea foarte mult de pierdut dacă eu continuu acel proiect. Plus că intenţionez să mă mai implic în nişte afaceri pe acolo care, la fel, îi vor afecta lui treburile murdare.

— Omul este un mafiot, iar tu ai venit cu o armată de oameni să faci curat pe acolo, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

— Nu te-ai gândit că poţi fi în pericol dacă te pui cu mafioţii?

Ea clipeşte şi se încruntă.

— Sunt una dintre cele mai bogate femei din SUA. Oamenii cu care lucrez sunt afacerişti de renume care mă respectă şi nu s-ar coborî la un asemenea nivel. Nu mi-am imaginat că un porc va încerca să mă bage în aceeaşi cocină cu el şi va încerca să mă omoare.

— Te-ai dus peste cocina lui… trebuia să te aştepţi.

— Greşit. Acolo nu este o cocină şi în niciun caz a lui. El este doar un porc ce încearcă să intre în grădina unor oameni care sunt din altă ligă.

— Ai dreptate.

Încerc să îmi pun o mână peste a ei, dar şi-o

retrage şi renunţ.

— Nu ai încredere în mine.

— M-ai minţit, Colin. Am avut nişte zile minunate alături de un bărbat care, de fapt era acolo să mă omoare.

— Eu nu văd lucrurile aşa.

— Uimeşte-mă, îmi zice cu sarcasm.

— Sunt doar un om care s-a îndrăgostit de tine în aceste zile minunate, în timp ce încerca să îşi facă şi treaba, adică să afle ceva despre o femeie coruptă.

Face o pauză şi îmi analizează chipul.

— Dar eu nu sunt coruptă.

— Informaţiile mele erau false, tocmai de aceea nu mi-am dus la bun sfârşit contractul şi alţii au venit să ne omoare pe amândoi.

Ochii ei se măresc din nou.

— Erau şi pentru tine?

— Nu asta contează! Eu îţi spun că m-am îndrăgostit de tine şi tu deviezi subiectul?

— Tocmai am aflat că ai acceptat un contract pus pe numele meu şi vrei să cred că în câteva zile te-ai îndrăgostit de mine?

Deja vocile noastre sunt uşor ridicate.

— Vreau să mă crezi că m-am îndrăgostit chiar mai repede decât în trei-patru zile! Nu îmi spune că tu nu simţi nimic!

Clipeşte de câteva ori.

— Dar tu omori oameni!

— Şi asta înseamnă că sunt din piatră şi nu pot

să mă îndrăgostesc? Oamenii se pot schimba, Anne. Tu mă faci să îmi doresc asta.

Închide ochii şi clatină din cap. Încă nu are încredere în mine.

— Ne-am promis că o să fim sinceri unul cu celălalt şi chiar dacă am evitat să îţi spun adevăratul motiv pentru care eram la hotel, tot ce s-a întâmplat între noi a fost real pentru mine. Am fost total deschis cu tine. Dar am nevoie să ştiu dacă şi pentru tine a însemnat la fel.

— Nu ştiu… spune încet. Credeam că da… Dar acum nu ştiu. Nu îmi pot da seama ce simt.

— Ai nevoie de timp, ştiu asta.

— Nu ştiu dacă timpul mă va face să am din nou încredere în tine, Colin.

Din nou lacrimile i se preling pe obraji.

— Eu sper că da. Dar până atunci, trebuie să am grijă de tine.

Oftez şi atât de mult îmi doresc să o ating, încât simt că se rupe sufletul în mine pentru că îmi este interzis acest lucru.

— Ai încredere în mine că fac tot posibilul să te ţin în siguranţă?

Spre surprinderea mea, ea probă încet din cap şi respir uşurat.

Mă ridic în picioare şi mă duc la laptopul meu, unde îmi contactez imediat informatorul şi îl rog să afle dacă mai sunt şi alţi nenorociţi pe urmele ei.

— Până aflăm dacă mai e cineva pe urmele

noastre, am nevoie să contactezi cât mai puţine persoane. Cum am spus, doar cei care ştii sigur că nu au cum să aibă telefoane ascultate. Măcar câteva ore. Stăm aici până primim veşti şi când drumul e liber, o să te duc la aeroport. Pot să aranjez cu cineva pentru un avion privat.

— Am şi eu, nu e nevoie…

Normal că are. Uit mereu pe cine am, de fapt, în faţa mea.

Dar în acelaşi timp sunt conştient că ea nu o să fie în siguranţă până când nenorocitul ăla dispărea de pe faţa pământului. Chiar dacă ea o să mă accepte sau nu, trebuie să o ştiu în afara oricărui pericol.

Aşa că mai las câteva mesaje unor „colegi de breaslă” care sper să fie de acord să mă ajute în eliminarea acestei probleme. Suntem câţiva care respectăm un anumit cod, iar clientul acesta, nu numai că mi-a dat informaţii false, dar a şi încercat să mă omoare, înainte de a-mi expira timpul pe care îl aveam pentru a-mi onora contractul. Nu că aveam de gând să o fac, în special după ce am aflat adevărata ei identitate, dar el nu avea de unde să ştie asta.

În timpul ăsta ea dă un singur telefon, dar nu aud nimic din discuţia ei. Este destul de scurtă, iar când iese din camera mea unde se retrăsese pentru a avea intimitate, îmi spune că a aranjat ca cineva să se ocupe de lucrurile ei lăsate în camera de hotel.

Este mare nebunie acolo şi foarte multă poliţie, ţinând cont că au apărut patru cadavre. Şi eu mi-am lăsat lucrurile, dar după ce o să ştiu că ea e pe teren sigur, o să mă duc ca o floare la hotel să îmi fac check-outul. Din fericire, pe camere se vede ca şi când am plecat dimineaţă, dar am reuşit să mă strecor înapoi, fără să fiu reperat. Mai greu a fost cu ieşirea din hotel împreună cu Anne, dar şi acolo am reuşit să acopăr urmele şi să distrug câteva camere pe traseu.

Câteva ore mai târziu, ea este tot pe canapea, epuizată din cauza celor întâmplate, dar a reuşit să adoarmă. Stau ca prostul şi o privesc şi visez cu ochii deschişi că sunt lângă ea şi o ţin în braţe.

După reacţia de mai devreme, când şi-a retras mâna, nu am mai avut curaj să mai încerc. Cine ar vrea să fie atins de un criminal? Am mâinile mânjite de sânge şi am făcut-o fără ezitare, pentru bani, ani la rând. Şi acum că am întâlnit-o, mă aştept ca tot trecutul meu să fie iertat şi eu să îmi merit locul lângă ea? Mai greu…

În timp ce ea doarme liniştită acoperită cu pătura mea, primesc mesaj de la informator care îmi spune că nu mai este momentan nimeni în oraş pe urmele ei. Normal că nimeni nu se bagă, după ce am dat zvon în ţară şi pe toate serverele unde se tranzacţionează astfel de „afaceri” că acest client te angajează şi apoi trimite mercenari după tine. Asta a supărat pe mai mulţi şi e cam greu să

mai găsească pe cineva dispus să accepte contractul lui.

La scurt timp după aceea, 3 „colegi” îmi spun că sunt dispuşi să mă ajute. Am planul în cap. Ştiu tot ce am nevoie despre acest Cortiga ca să mă duc peste el şi să-l elimin.

Aşa că mă duc lângă Anne. Este atât de frumoasă… Şi ştiu că trebuie să îmi iau „la revedere” de la ea, iar asta îmi sfâşie inima. Nu aş vrea să o trezesc. Aş vrea să dispară toate problemele şi ea să rămână lângă mine.

Oftez.

„Vise, băiatule. Scapă tu cu viaţă după ce te duci peste ăla în Florida şi apoi vezi dacă mai exista vreo şansă”.

Capitolul 8

Anne

O mână caldă îmi mângâie braţul, dar după toată nebunia prin care am trecut în ultimele ore, sar speriată, dar vocea lui mă linişteşte imediat.

— Sunt eu. Eşti în siguranţă.

Clipesc de câteva ori să îmi limpezesc ochii.

— Am adormit…

— Aveai nevoie de puţină odihnă.

Vocea lui e caldă. Şi asta nu mă ajută cu nimic. De ce el, un asasin, poate să fie atât de liniştitor? Sunt confuză… Foarte confuză. Nu ştiu

ce simt, ce o să se întâmple, cine este el cu adevărat… Ştiu doar că sufletul mă doare foarte tare şi îmi vine să plâng de fiecare dată când îl privesc.

— Am vorbit cu sursele mele şi se pare că e linişte momentan. Poţi să vorbeşti cu pilotul să pregătească avionul şi să te întorci în State.

— Probabil că autorităţile vor vrea să vorbească cu mine, dar rezolv cu ei după ce aterizez.

— Aşa ar fi de preferat, însă te rog să îţi angajezi câţiva oameni care să stea pe lângă tine o perioadă. Tipul ăla nu o să renunţe prea uşor şi, măcar o perioadă, ar trebui să iei măsuri suplimentare pentru siguranţă.

Aprob uşor din cap, fără să îmi ridic privirea spre el. Mi-e greu să mă uit în ochii lui albaştri.

Dar el insistă.

— Uită-te la mine, Anne. Sau trebuie să îţi spun Deanne?

— Deanne. Anne îmi spuneau câţiva din familie când eram mică.

Oftează.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă îţi spuneam din prima seară tot numele meu?

— Oricum n-aş fi onorat contractul. De când te-am văzut prima dată în lobby, mi-am dat seama că eşti o persoană bună, care zâmbea plăcut celor din jur şi era foarte politicoasă. De aceea nu mi-a trecut nici măcar o secundă prin cap că tu ai

putea fi femeia coruptă şi rea pe care mi-o descrisese clientul.

— Şi ce s-ar fi întâmplat cu noi? întreb şi pentru prima dată îmi ridic privirea spre el.

E atât de frumos. Privirea lui atât de caldă. Şi pe chip îi apare un zâmbet dureros, care îi scoate în evidenţă gropiţele ce-mi trimit fluturi în stomac de fiecare dată.

— Eram pe jumătate vrăjit de tine înainte să îmi spui numele tău. Deci nu mai aveam cale de întoarcere, decât alături de tine.

Deschid gura să spun ceva, dar nu ştiu ce. Cuvintele lui sunt frumoase, dar ale mele rămân blocate ca un nod în gât. Închid ochii şi las o doză mare de aer să îmi iasă din piept, de acolo de unde o durere tot mai mare îşi face tot mai accentuată prezenţa. Observă ezitarea mea şi continuă cu tristeţe evidentă în glas.

— Contactează-ţi pilotul. Trebuie să te întorci acasă acum, cât nu e nimeni pe urmele tale şi apoi nu o să le mai fie prea uşor să te găsească. Este un aeroport privat în afara Londrei. O să te duc eu până acolo.

Aş vrea să îl întreb ce o să facă după aceea. Aş vrea să ştiu dacă o să îl mai văd vreodată. Aş vrea să ştiu multe, dar cu toate astea… nu vreau să ştiu nimic.

Nu pot să mă gândesc la un viitor alături de omul care trebuia să mă omoare. Chiar dacă, de fapt, mi-a salvat viaţa, el a ucis multe alte

persoane.

O jumătate de oră mai târziu suntem în maşină şi o tăcere apăsătoare ne înconjoară. Vreau să sparg gheaţa, dar singura întrebare care mi se învârte prin cap este una foarte nepotrivită. Şi totuşi o fac.

— Pot să te întreb ceva?

Aprobă din cap, după ce îmi aruncă o privire scurtă, uimit probabil că sunt dispusă să vorbesc.

— Câţi oameni ai omorât până acum?

Mârâie, vizibil deranjat de întrebare.

— Asta e ca întrebarea pe care i-o pui unei femei când o întrebi cu câţi bărbaţi s-a culcat.

— Dacă nu vrei să îmi spui, nu este problemă.

— Nu am un răspuns, Anne. Fac asta de aproape 15 ani. Plus vreo doi ani în nişte găşti dubioase de prin Dublin, unde eram trimis să dau un exemplu celor care nu plăteau la timp datoriile.

— Îmi pare rău pentru adolescenţa ta. Nu aş fi bănuit, pentru că nu am văzut cicatrici sau alte semne.

— Operaţii estetice, zice scurt. Nu aveam nevoie de semne particulare.

— Am înţeles.

Mă priveşte din nou, dar revine imediat cu ochii la traseu.

— Pot să te întreb şi eu ceva? zice zâmbind uşor în colţul gurii.

— Sper că nu mă întrebi câţi bărbaţi am avut.

Râde tăcut şi nu pot să nu mă bucur de chipul

lui frumos. Şi din nou acele gropiţe. Chiar dacă sufletul meu străluceşte când le vede, chipul meu rămâne la fel de îndurerat. Pentru că ştiu că este ultima dată când am să îl mai văd zâmbind.

— Am o curiozitate, dacă tot îmi permit să fiu sincer până la capăt. Oricum nu ştiu dacă vreodată o să mă ierţi pentru ceea ce sunt, măcar să mărturisesc tot.

— Spune.

— Într-o noapte am încercat să îţi accesez laptopul şi am dat de cel mai puternic sistem de securitate întâlnit vreodată. Plus că am lăsat vreo două microfoane, care nu au funcţionat din cauza unor bruiaje dubioase. Ştii ceva despre cele două situaţii?

— Nu crezi că ar trebui să începi prin a-ţi cere scuze că, după ce te-ai culcat cu mine, ai încercat să îmi încâlci intimitatea?

— Ştii foarte bine că îmi pare rău pentru tot ce am făcut, gândindu-mă la contractul meu.

Din nou e trist. Nu e un rol, este vizibil supărat de situaţia în care suntem şi regretul i se citeşte pe chipul obosit.

Aşa că, după câteva clipe de tăcere, decid să îi răspund.

— Oriunde mă duc, am un mic dispozitiv de bruiaj al sistemelor de supraveghere. Microfoane sau camere de luat vederi. Este o obsesie de-a mea de a nu şti lumea cum arăt, tocmai de aceea ieşirile mele în public sunt doar în grupuri

restrânse cu acces controlat. Vreau să am posibilitatea să mă plimb prin parc sau pe stradă fără să fiu oprită de oameni.

— Îţi place anonimatul.

— Atât cât pot. Iar despre laptop… este un sistem instalat de mine. Probabil că eşti destul de bun cât să eviţi sistemul de autodistrugere instalat dacă cineva încearcă să intre în el. Ai avut noroc că aveai acces direct la el, pentru că dacă cineva încearcă să îl acceseze de la distanţă şi nu are parolele… e vai de pielea lui.

Din nou mă priveşte, dar de data asta cu şi mai multă surprindere şi un zâmbet luminos pe chip.

— Să înţeleg că eşti un mic hacker?

— Nimeni nu mai foloseşte termenul ăsta… dar nu. Nu sunt mică deloc. Sunt foarte bună în ceea ce fac, tocmai de aceea imobiliarele pentru mine sunt un… hobby. Adevăraţii bani vin din softuri. Azi le creez, mâine le vând şi apoi o viaţă întreagă îmi iau bani din utilizarea lor.

— Nu ştiu de ce mai sunt surprins. Eşti cea mai deşteaptă femeie pe care am cunoscut-o.

— Mulţumesc, răspund timid. Nu prea îmi plac complimentele de genul ăsta.

— Sincere?

— Legate de realizările mele financiare.

Se încruntă.

— Nu eşti mândră de ele?

— Ba da! Dar ele îmi aduc bani, nu fericire.

Fericirea mi-o aduce, de exemplu proiectul despre care ţi-am povestit. Banii aduc fericirea.

doar că fericirea mea adevărată vine atunci când ajut şi pe alţii.

— Presupun că eşti implicată şi în organizaţii caritabile.

— Destule.

— Sincer eşti o sursă de inspiraţie. Poate că ar trebui să fac şi eu ceva bun cu banii mei, în afară de a-i cheltui aiurea.

— Presupun că este un domeniu plătit destul de bine, nu?

— Destul de bine.

— Care e suma pusă pe capul meu?

— Două milioane de dolari. Dar probabil la ruşi a ajuns mult mai mult.

— Dacă cineva o să mai încerce să mă omoare, o să mă ofer să îi plătesc dublu, dacă mă lasă în pace. Crezi că o să meargă?

— Nimeni nu o să se mai apropie de tine.

Pare foarte serios când spune asta, dar apoi completează.

— Apele se vor linişti, dar până atunci o să ai nişte gărzi de corp şi o să fii bine.

Zâmbeşte forţat şi din nou se aşterne liniştea. Şi din nou devin conştientă că ne apropiem de destinaţia noastră şi…

— Tu ce o să faci acum? mă trezesc că îl întreb.

Dar ridică din umeri.

— Am nişte chestii de rezolvat şi, după aceea, voi vedea.

Pare că nu dă importanţă răspunsului, însă ceva îmi spune că doar mi se pare. Dar nu apuc să mai întreb ceva, că ajungem lângă intrarea pe pistă unde el opreşte motorul şi după o secundă de ezitare, coboară.

Afară e încă soare, dar eu tot îmi simt corpul rece. Îmi strâng sacoul pe lângă corp şi cobor.

Vine lângă mine şi mă priveşte în ochi, iar corpul meu se încălzeşte încet datorită privirii lui pătrunzătoare, care îmi face inima să îmi bată cu putere şi sângele să fiarbă în mine.

— Avionul tău se pare că e pregătit.

— Aşa se pare, răspund fără să mă uit spre avion.

Sunt tot mai conştientă că ăsta e momentul nostru de adio. Ultimele clipe împreună. Şi apoi eu o să mă urc în avion spre un alt continent, iar el… probabil o să accepte un nou contract şi o să continue să facă ce a făcut şi până acum.

Nu mă pricep la despărţiri şi, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu mi-e uşor să plec acum de lângă el.

O mişcare în depărtare îmi atrage atenţia şi îmi dau seama că este Mike, pilotul, care îmi face cu mâna. Îi răspund cu acelaşi gest şi apoi mă uit din nou la Colin. Nu ştiu cum să reacţionez, ce gest să fac sau ce să zic în clipa asta, aşa că întind o mână spre el.

— Probabil că ar trebui să îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Îmi priveşte mâna şi, oftând, mi-o strânge cu a lui.

— Ai grijă de tine, Anne.

Atingerea este la fel de caldă, aşa cum este el, vocea lui, privirea lui.

Dar nu îmi dă drumul, decât după câteva clipe şi astfel trec pe lângă el, cu greu stăpânindu-mi lacrimile.

Fac câţiva paşi şi deodată simt o mână pe braţul meu care mă întoarce şi mă regăsesc în braţele lui, iar mâna lui se pierde în părul meu şi acele buze moi se lipesc de mine, sărutându-mă cu disperare, cu poftă, devorându-mă, iar eu nu opun deloc rezistenţă. Limba mea îl întâmpină cu aceeaşi nevoie de a-l gusta cu totul, degetele mele se adâncesc în spatele lui, aproape zgâriindu-l, dar nu ne interesează, pentru că ştiu că amândoi simţim în suflet o durere mai mare decât cea carnală.

Nu ştiu câte clipe sau minute durează sărutul nostru, dar când buzele noastre se desprind, suntem aproape fără aer, iar lacrimile mele se preling pe obraji.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi continuăm să stăm lipiţi.

— Îmi pare rău că lucrurile trebuie să decurgă aşa… şopteşte şi îi simt respiraţia caldă pe chip.

Lacrimile curg şi mai mult.

Strâng din dinţi şi cu toată puterea pe care o mai am în mine reuşesc să mă desprind din îmbrăţişare şi să fac un pas înapoi. Am nevoie de distanţă, altfel o să mă lipesc cu tot corpul de el şi o să îl rog să nu mă lase să plec sau să vină cu mine.

Dar ştiu că lucrurile sunt prea confuze acum, iar noi trebui să ne despărţim. Cu toate astea, trebuie şi el să ştie ce simt:

— Şi mie îmi pare rău. Sper…

Mă opresc. Nu ştiu ce sper. Să fie bine? Să aibă o viaţă fericită? Să îl revăd într-o zi? Clatin din cap închizând ochii şi mă întorc pe călcâie spre avion.

Nu pot să mă mai uit spre el pentru că fiecare pas pe care îl fac mai departe de el lasă în urmă o bucată din sufletul meu. Lacrimile curg în tăcere pe obraji şi, până ajung la avion, sunt deja cu pumnul în gură, muşcând din el, pentru a-mi opri nodul din gât, care e pregătit să îmi elibereze suspinele. Mă aşez pe scaun şi stewardesa închide uşa, iar eu îmi fac curaj să mă mai uit o ultimă dată spre el, dar nu mai este.

Acum totul e cu adevărat terminat. Şi nu cred că am să îl mai văd vreodată.

Suspinele apar imediat şi stewardesa vine speriată să mă întrebe dacă poate să mă ajute cu ceva. Fără să îi pot răspunde, îmi aduce un pahar cu apă şi mă lasă să mă liniştesc. Avionul porneşte

imediat şi în câteva clipe decolăm. Undeva pe la jumătatea oceanului reuşesc să mă liniştesc şi să adorm încă suspinând.

Capitolul 9

Anne

Am un sentiment de déjà vu. Una dintre noi e cu sufletul rănit, în timp ce alte patru perechi de ochi o privesc cu empatie. Doar că azi eu sunt cea cu sufletul rănit şi nu Sofia sau, ca acum mulţi mulţi ani, Amber.

Şi, în comparaţie cu aceste cazuri trecute, eu am reuşit să îmi stăpânesc lacrimile şi să fiu mult mai împăcată cu soarta mea până în acest moment când reuşesc să mă văd cu ele la reuniunea noastră lunară.

Aceeaşi casă în Hamptons, noi cinci, plus în casa de oaspeţi încă două gărzi de corp care de aproape o săptămână mă urmăresc oriunde.

Povestea mea a fost dezbătută şi răzbătută de câteva ori în aceste zile de când m-am întors. Am primit pe rând vizitele lor, dar au avut loc şi o mulţime de videoconferinţe printre care se aduceau în discuţie cele întâmplate.

Dar, deja povestea asta mă doare mai tare decât mă aşteptam şi le-am rugat ca în acest weekend să vorbim şi despre altceva decât supărarea mea şi faptul că m-am îndrăgostit

aproape la prima vedere de bărbatul care era angajat să mă omoare.

Şi uite cum stăm toate cinci pe terasa casei noastre, pentru că această reşedinţă este una dintre proprietăţile noastre comune şi savuram un pahar de vin, privind spre marea de apă care se întinde în faţa noastră. În linişte. Prea multă linişte. Ca şi când se forţează să nu vorbească, pentru că nu vor să discute decât despre mine. Am discutat diverse subiecte total stupide pentru câteva ore, dar acum, tăcere.

Mă uit la ele şi încep să bat uşor nervoasă din degete. Apoi mai iau o gură de vin. Bat iar din degete, dar ele tac. Mă uit peste umăr la elicopterul cu care am venit. Îmi vine să plec înapoi în New York.

— Ok, explodez nervoasă. Ziceţi în puii mei ceva, orice, numai terminaţi cu tăcerea asta care mă face să aud furnicile din gazon!

— Şi ce ai vrea să spunem? întreabă Amber nevinovată.

— Nu ştiu! Dar simt cum vă scârţâie rotiţele-n cap şi este enervant! Decât să stăm aşa, mai bine plec înapoi în oraş, că măcar acolo nu mă aştept să vorbească nimeni cu mine!

— Tu ai impresia că suntem supărate pe tine? întreabă ea încruntându-se.

— Nu ştiu dacă e asta sau pur şi simplu vreţi să vorbiţi din nou despre Colin şi ştiţi că eu nu mai vreau!

— Deanne, nu suntem supărate pe tine. Doar că toate ne uităm la tine şi ne gândim cât de tare suferi. Şi ne e greu să nu vorbim despre asta.

— Dar sunt ok!

— Nu eşti ok, baby, completează cu calm Cate. Nu ai cum să fii ok aşa repede.

— Ba da. În special atunci când ştii că nu există altă cale. Te împaci cu ideea şi mergi mai departe.

— Aceeaşi vrăjeală mi-am vândut-o şi eu, spune Sofia. Când Nicholas s-a despărţit de mine, mi-a fost mai uşor să accept că m-a rănit şi că totul este gata, decât să mă duc după el şi să îl confrunt. Şi ştii foarte bine că şi după ce ai venit la mine cu dovezi, tot am fugit de responsabilitate, chiar dacă ceva din mine spera mereu că există o explicaţie pentru comportamentul lui de rahat.

Zâmbesc la cuvântul folosit de scumpa noastră ducesă. Până acum câteva luni, când l-a cunoscut pe Nicholas, ea nu folosea astfel de cuvinte, nici dacă o ardeai cu ceară.

— Sofia, o ducesă nu foloseşte niciodată cuvântul „rahat”, spun repede, încercând să destind atmosfera cu aceeaşi replică pe care i-o spunem destul de des când îi mai scapă astfel de cuvinte.

— Să mă pupi în fund. Nici asta nu spune o ducesă şi cu toate astea eu o zic, îmi răspunde rânjindu-mi. Eu şi Nicholas era să pierdem ce avem acum din cauza orgoliilor noastre stupide.

Tu eşti sigură că nu există nicio cale să fii cu Colin? Nu poţi să negi că amândoi simţiţi ceva destul de puternic unul faţă de celălalt.

Oftez, uşor iritată.

— Am petrecut… cât? Patru zile împreună? Pentru mine a fost deosebit pentru că a fost primul bărbat cu care am avut orgasm. Dar pentru el… nu ştiu. Poate că a mers mai departe şi e pe drumul lui, viaţa lui. Nu îl văd genul de om care să aibă o viaţă normală alături de o femeie.

Şi exact în clipa în care spun aceste cuvinte, îmi amintesc când mi-a spus că eu l-am făcut să se gândească la o astfel de viaţă, liniştită şi fără jobul lui periculos. Oare a vorbit serios? Dacă îşi dorea asta, atunci de ce nu mi-a spus clar că îşi doreşte să vină cu mine? Pentru că mai avea ceva de rezolvat. Apoi a spus să îmi angajez gărzi de corp până când treburile se liniştesc. Dar… lucrurile se liniştesc doar dacă Emanuel Cortiga este mort. Oare…?

Sar repede de pe canapea, sub privirile surprinse ale celor patru şi îmi iau de pe o etajeră alăturată laptopul de care nu prea mă desprind.Îl deschid şi mă opresc.

— Cum dracu’ îl găsesc? şoptesc, dar sunt conştientă că întrebarea îmi e mai mult adresată mie.

Mă uit în gol la ecranul luminat.

Ele tac şi când îmi ridic privirea spre ele, se uită ciudat de la una la alta şi toate la mine.

— Pe cine? întreabă Cate.

Dar privirea mea se duce spre Tara.

— Ia-ţi laptopul. Trebuie să îl găsim pe cel care l-a omorât pe Emanuel Cortiga.

— Emanuel Cortiga e mort?

— Nu. Dar sunt sigură că o să fie.

— De ce eşti aşa sigură?

— Să spunem că am apucat să îl cunosc un pic pe cel care cred că o va face... Cred că o să se ducă după el.

— Colin o să se ducă după Cortiga?! sare Amber. El nu e conştient că ăla e un mare mafiot cu o armată de oameni, iar el este singur?

Şi inima mea se strânge la gândul ăsta. Dacă Colin chiar are de gând să facă asta, este în mare pericol. Poate de aceea el nu a mai încercat să m? convingă de sentimentele lui? Pentru că ştia că am nevoie de timp şi în acelaşi timp era conştient că nu o să mă mai vadă? De aceea m-a sărutat cu atâta pasiune?

Îmi acopăr faţa cu palmele şi apoi le strâng în pumni pe care îi strâng cu putere lipindu-i de buzele ce îi duc dorul.

Nu ştiu cu ce să încep... De unde să îl caut...

Ştiu doar că vreau zeci de lucruri: vreau să ştiu că este în viaţă, vreau să îl ajut să rămână în viaţă, vreau să îl văd, vreau să îl ating, vreau să fie lângă mine, vreau să rămână lângă mine.

Vreau să fiu cu el. Da.Îl vreau în viaţa mea. Şi dacă tot ce a fost între noi a fost adevărat, aşa

cum a spus şi el, atunci vom găsi o soluţie şi vom fi împreună.

— Cortiga este un psihopat setat să scape de mine, iar Colin ştie că doar dacă îl elimină, eu voi fi în siguranţă. Sunt convinsă că are de gând să o facă.

Tara sare în picioare şi revine imediat cu laptopul ei. Sofia îşi scoate telefonul şi începe să tasteze, explicând în acelaşi timp ce face.

— Nicholas are o mulţime de relaţii printre oamenii cu care a lucrat în armată şi mă gândesc că poate cineva şi-a continuat cariera ca hitman sau cunoaşte pe cineva care e hitman şi putem porni cu un indiciu de pe aici.

Mă lungesc spre ea şi o pup zgomotos pe obraz.

— Eşti deşteaptă foc, pupa-te-aş de ducesă frumoasă!

— E prima dată când îmi spui corect! exclamă râzând.

— Cum? Că eşti deşteaptă? îţi spun mereu, prinţeso.

Scoate limba la mine şi îi trimit o bezea.

Câteva ore mai târziu, suntem răpuse de oboseală. Este trecut cu mult de 3 dimineaţa şi decidem să punem punct căutărilor până în ziua următoare.

Am încercat să aflăm despre Cortiga mai multe informaţii şi am scos la iveală foarte multe afaceri necurate. Plănuiesc ca în ziua următoare

să trimit tot ce găsesc contactului meu de la FBI.

După ce fetele pleacă la culcare, le spun că vreau să mai stau câteva minute. Eu stau de câteva ore bune şi îl caut pe Colin, în timp ce Cortiga se pare că petrece împreună cu cartelul lui, după cum găsesc pe reţelele de socializare ale iubitei lui. Dar Colin… nu e de găsit.

Şi cel mai urât gând îmi săgetează inima.

Măcar e în viaţă?

*

Un puternic miros de cafea îmi inundă nările şi mă face să încerc să deschid ochii. Cu greu îmi reuşeşte şi o văd pe Cate lângă pat şi cu o cană mare de cafea în mână.

— Dacă nu îl iei tu de bărbat, îl iau eu.

Nu ştiu despre ce vorbeşte, dar mă ridic în capul oaselor şi îmi întind ambele mâini după cana de cafea. Mă lasă să iau o gură, apoi îmi ia din nou cana din mâini şi mă uit la ea încruntată. Dar este foarte serioasă şi ia de pe comodă o tabletă pe care mi-o întinde.

Şi pot să citesc titlul mare al articolului pe care mi-l dă să citesc:

„Emanuel Cortiga a petrecut până la moarte!”

Orice val care îmi acoperea ochii somnoroşi dispare instant. Absentă, mă întind după cana de cafea pe care ea mi-o întinde, în timp ce eu continuu să citesc articolul destul de mare despre cele întâmplate. Conform martorilor, Cortiga a „avut în timpul petrecerii o altercaţie destul de

urâtă cu câţiva dintre oamenii lui apropiaţi, umilind pe unii dintre aceştia de faţă cu toată lumea prezentă. Câteva ore mai târziu acesta a fost găsit în biroul lui, cu un glonţ în tâmplă, iar dovezile arată că s-ar fi sinucis. Dovada fiind un bilet de adio în care acesta îşi plânge singurătatea, după ce oamenii de încredere l-au părăsit din cauză că ei nu mai cred în visul lui. Iar visul lui era împrăştiat pe birou prin punguţe cu prafuri albe şi pe jos, prin dosare şi poze care nu făceau decât să dezvăluie modul de lucru murdar pe care acesta îl punea în practică. „Imperiul Cortiga Dărâmat!" era titlul unui alt articol în care se vorbea în mare măsură despre aceleaşi mizerii pe care acesta le acoperise în toţi aceşti ani.

Sinucidere? De ce nu cred asta?

Îmi ridic privirea spre Cate, care îmi face cu ochiul.

— Amber pregăteşte ceva bun de mâncare. Te aşteptăm jos.

Îmi ia tableta din mână şi îmi lasă cafeaua.

După un duş rapid arunc o rochiţă pe mine şi cobor în bucătărie unde, spre surprinderea mea plăcută, îl găsesc şi pe Nicholas, care o ţine în braţe pe Sofia, în timp ce toţi aşteaptă ca Amber să termine de gătit.

Mă duc să îl pup pe obraz.

— Mă bucur că te-ai decis să treci să ne vezi şi pe noi.

— Am venit cu treabă, îmi zice făcându-mi cu

ochiul.

— După atâta amar de vreme, zic pe un ton de poveste, ai venit să o convingi pe care să îţi dea tricoul cu „bombshell”? Te-ai întors la prima ta iubire vestimentară?

Toată lumea începe să râdă, doar eu şi el reuşim să ne prefacem încă serioşi.

— Sunt atât de evident?

— Ţi-au strălucit ochii când am pomenit de el.

— Crezi că o să mi-l dea?

— Va trebui să te lupţi pentru el.

— Până în pânzele roze, o voi face!

Şi cedăm amândoi teatrului nostru şi începem să râdem.

— Dacă ar şti cei de la Victoria’s Secret cât succes are tricoul ăla la bărbaţi, şi-ar regândi strategia de marketing, zice Cate printre lacrimi.

În acelaşi timp, Amber termină de gătit şi pune mâncarea pe masă. Nefiind un mic dejun ca-n oricare altă zi, decidem să ieşim pe terasă să mâncăm la aer, unde fiecare vine cu laptop, tabletă, telefon şi continuăm treaba de aseară.

Weekend-ul se transformă într-o întreagă misiune de găsire a lui Colin.

Din fericire, Nicholas află de la un fost coleg de-al lui, care şi-a reprofilat „meseria” între timp, că cel care a acceptat primul contract pus de Cortiga pe numele meu se numeşte „Corbul”. De aici lucrurile încep să fie tot mai clare şi informaţiile să apară. Nimeni nu a mai vrut să

lucreze cu Cortiga după ce Corbul le-a povestit cum acesta a trimis mercenarii după el şi cum informaţiile oferite de el erau false în ceea ce mă priveau.

Aflăm tot mai multe despre această lume a lor. Toate discuţiile se poartă într-un loc virtual numit „muzeu” şi îmi amintesc că nici Colin nu a vorbit la telefon, ci tasta la laptopul lui. Nu *sunt* surprinsă să aflu că cel pe care ei îl numesc „Corbul” este un veteran în domeniu, respectat de către ceilalţi şi renumit pentru calităţile lui… fatale. Toată lumea şi-ar dori ca el să se retragă, pentru că mereu el primeşte cele mai bine plătite contracte, dar niciodată nu îşi încalcă codul, pe care de altfel toţi încearcă să îl respecte. Nimeni nu acceptă contracte puse pe oameni nevinovaţi şi de aceea toţi fac cercetări şi verifică informaţiile despre ţintă.

Dar nimeni nu ştie nimic de el acum. Nu a mai luat niciun contract şi nimeni nu îmi poate spune dacă el este acum în viaţă sau nu.

Întoarsă în oraş, lucrez aproape două zile numai la povestea asta. Încerc să găsesc o cale de a lăsa un mesaj în acel spaţiu virtual, însă cel care l-a creat a făcut o treabă foarte bună. Din fericire, însă, după aceste două zile de muncă aproape nonstop, reuşesc să intru. Nu cred că am/ţipat vreodată atât de tare de fericire când am văzut că sunt acolo. Dar timpul îmi era limitat şi trebuia să îi scriu repede ceea ce voiam să scriu şi apoi să ies

fără să las vreo urmă. Sper ca într-o zi să primesc un răspuns la întrebarea mea:

„Încă îţi mai plac urşii panda?”

Capitolul 10

Colin

Mă jur că viaţa de om pensionat la 35 de ani este a dracu’ de plictisitoare. După atâţia ani în care nu am ştiut să fac decât un lucru… acum nu ştiu ce să fac cu timpul meu. Mă trezesc că urmăresc oameni cu privirea prin cafenele sau restaurante şi mă întreb ce ascund sau dacă e vreun contract pe capul lor. Încerc să le interpretez gesturile şi micro-expresiile, dar din nou mă plictisesc şi mă întorc acasă.

Acasă. Acelaşi cuvânt de data asta pentru o casă pe plajă în Miami.

După ce l-am lichidat pe Cortez împreună cu ceilalţi şi i-am înscenat toată povestea cu sinuciderea, asigurându-ne că scoatem la iveală adevărata lui faţă, am decis să mai rămân aici, unde, spre surprinderea mea, acum vremea e mai bună decât arăta prognoza ultima dată când am verificat. Ultima dată când am vrut să vin, dar am plecat să cercetez următoarea ţintă. Pe Anne. Deanne.

Adevăratul motiv pentru care am rămas aici. Pentru că aş fi mult mai aproape de ea. Pentru că

mă plimb pe plajă şi mă gândesc la ea cum ar fi goală în braţele mele în apa învolburată. Pentru că vreau să fie lângă mine din nou.

Dar mai am răbdare.

Am aşteptat o viaţă întreagă o femeie ca ea. Iar acum că am găsit-o pe cea care m-a făcut să renunţ la viaţa de hitman, sper că într-o zi drumurile noastre să se intersecteze din nou. Şi ea să mă accepte cu tot trecutul meu şi să avem acea viaţă liniştită împreună. Aşa cum ea m-a făcut să visez.

Off, Anne. Unde eşti? Am tot căutat-o pe Google, sperând că apare un articol sau ceva despre ea, care să îmi dea o veste, însă nimic. Nici înainte nu găseai mare lucru despre Deanne Watson, acum chiar nimic nou. Aceleaşi articole vechi şi nicio poză. Mă amuz de fiecare dată că din descriere ai impresia că îţi vorbeşte despre o femeie mult mai bătrână şi nici nu îţi trece prin cap că de fapt este vorba despre frumoasa mea cu râsul cristalin, care mă face să zâmbesc de fiecare dată când mi-l amintesc.

Scumpa mea Anne… Sunt aproape trei săptămâni de când ne-am despărţit la micul aeroport. Am plecat cu sufletul mai rănit decât dacă mi trăgeai cu o armă de vânătoare direct în inimă.

Câteva zile m-am concentrat pe crearea unui plan de a-l elimina pe Cortez, iar în timpul ăsta am încercat să mă detaşez de imaginea ei ce îmi

bântuia visele, spunându-mi că eu sunt un asasin plătit să ucid, nu un om cu sentimente. Un hitman nu se ataşează de oameni. E cea mai mare greşeală.

Dar când seara se lăsa şi mintea mea era prea obosită să se mai mintă singură, începeam din nou să mă gândesc la ea, la pielea ei moale, la atingerile ei, gustul dulce dintre picioarele subţiri, gemetele care mă înnebuneau de fiecare dată…

Un zbârnâit ciudat mă trezeşte din reverie. Îmi las berea pe măsuţa de pe mica mansardă ce dă spre întinderea albastră şi încerc să îmi dau seama de unde din casă se aude. Şi îmi dau seama că este telefonul de rezervă, o vechitură ce nu poate fi urmărit niciodată în care am o cartelă al cărui număr îl ştiu doar câteva persoane din… domeniu.

Recunosc numărul imediat. Este informatorul meu, cel cu care ţin legătura cel mai des.

Adică ţineam. De când l-am lichidat pe Cortez nu am mai contactat pe nimeni.

Răspund, dar nu spun nimic, până nu vorbeşte el primul. Vocea lui distorsionată se aude imediat, la fel de nerecunoscut cum o aude şi el pe a mea.

— Ce faci, omule? Trăieşti?

— Ţi-era dor de mine?

— Dintre toţi, tu mă plăteşti cel mai bine.

— Ce s-a întâmplat, X?

— Nu ai mai dat niciun semn de ceva vreme şi nu ştiam dacă mai eşti în viaţă.

— Sunt.

— Te mai întorci?

— Plănuiesc să nu.

— Wow… ăsta e visul multora.

— Să se retragă?

— Să te retragi tu şi să le vină şi lor contracte mai mari.

— Atunci poţi să îi linişteşti. Nu am de gând să mă întorc.

— Să înţeleg că nici la „muzeu” nu ai mai fost?

— Nu.

— Aham…

— De ce?

— Ai un mesaj dubios pe acolo. Nu am reuşit să aflu cine l-a lăsat…

Sesizez iritare în vocea lui. Ştiu că el este unul dintre fondatorii „muzeului”, iar faptul că cineva a intrat fără aprobarea lui, e normal să nu îi placă.

— Nu ai mai intrat de atunci, ca să îl prinzi?

— Nope. Am mărit mult mai tare sistemul de protecţie de atunci, dar între noi doi fie vorba, cine a trecut prima dată, o să treacă şi a doua oară, dacă vrea.

— Stai liniştit că secretul tău este în siguranţă.

— Mersi, Corbule. Verifică-ţi mesajul şi dacă îţi dai seama de la cine e, spune-i ca îl vreau în echipa mea.

Închid cu el şi pentru prima dată în aceste săptămâni intru de pe laptop în „muzeu”. Acolo am un mesaj de la un utilizator necunoscut, iar

mesajul îmi face inima să se oprească pentru o clipă, apoi să înceapă să bată ca nebuna, pentru că bănuieşte cine este expeditorul.

„Încă îţi mai plac urşii panda?”

Dacă îmi plac? Îi iubesc! Îi iubesc la nebunie şi îi vreau în viaţa mea! Pentru că un singur urs panda am cunoscut într-o dimineaţă, când *se* culcase machiată după prima noastră noapte şi era convinsă că machiajul i s-a întins pe sub ochi, colorându-i negri ca la un urs panda.

Aşa că acest mesaj nu are de la cine să fie decât de la ea. Mi-a recunoscut abilităţile ei de hacker, dar nu m-ar surprinde să fie chiar atât de bună încât să îi reuşească şi asta. Femeia este un geniu. Şi de data asta nu mai am de gând să mai aştept. Trebuie să mă duc după ea.

*

Anne

— Amber, am rezolvat.

— Deanne, eşti cea mai tare. Am încremenit când am văzut că nenorociţii ăia au postat poză cu Mina.

— Te asigur că nu vor mai posta nimic o perioadă de timp şi nici după ce îşi vor reface de la zero tot, tot nu vor mai putea scrie ceva despre tine sau familia ta.

— Îţi mulţumesc, D. Toată chestia asta chiar mi-a pus capac. Nu vor fi nici primii şi nici ultimii

care o vor implica pe Mina în scandalul ăsta.

O simt din glas că este destul de nervoasă, dar în primul rând supărată. Scandalul în care este implicat soţul ei, adică fostul ei soţ de care a divorţat în secret acum câteva luni bune, începe să o afecteze tot mai mult pe ea ca şi imagine, dar în primul rând pe fiica ei de 9 ani.

Scandalul soţului ei atrage tot mai multe site-uri de doi bani care şi-ar vinde şi pe mama lor pentru câteva vizualizări şi au prins o poză cu Mina plecând de la şcoală şi au scris o poveste siropoasă şi falsă. Nu contează dacă e ceva adevărat sau nu, Amber nu doreşte ca ea şi fiica ei să fie atrase în acest scandal. Chiar dacă lumea ştie că ea este încă căsătorită cu omul de afaceri, aceştia au continuat să păstreze imaginea de familie unită la greu, la insistenţele lui Bobby. Însă răbdarea lui Amber a ajuns la final şi vrea să iasă de tot din această poveste.

Toate ştim că ea face pregătiri de câteva luni să se mute o perioadă din oraş, împreună cu Mina, dar nu ştim când. Este doar o chestiune de timp, chiar dacă nouă nu o să ne fie uşor să o ştim în alt oraş, ea ne asigură că nimic nu se va schimba, pentru că avionul personal o va aduce aproape de noi, mai aproape decât o maşină în New York.

După ce închei cu ea, mă ridic leneşă de pe scaun şi mă întorc spre peretele de sticlă care mă desparte de restul lumii. Lumea care se întinde în faţa ochilor mei. Pe acolo pe undeva este Colin.

Dar oare unde?

A trecut mai bine de o săptămână de când i-am lăsat mesajul acela. Oare nu l-a primit? Oare nu s-a prins că e de la mine? A fost prea subtil? Nu vrea să mă vadă? îmi pun toate întrebările posibile, dar o singură întrebare evit mai tare decât aceasta şi, totuşi, îmi loveşte gândurile de fiecare dată, aruncându-mi-le în aer: oare el este în viaţă?

Cu toate intervenţiile noastre, în special cele din partea lui Nicholas şi ale relaţiilor lui, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el. Şi de fiecare dată când mă gândesc la asta, teama mă cuprinde.

Îmi cuprind corpul cu mâinile şi întrebări şi mai urâte mă bombardează. Dacă el a păţit ceva când s-a dus după nenorocitul ăla? S-a dus acolo să îl elimine pentru că eram în pericol din cauza obsesiei acelui nebun. Dacă din cauza mea el a fost rănit sau… mai rău? Off, Colin… Unde eşti? Dă-mi un semn măcar să ştiu că eşti în viaţă…

Strâng din ochi să îmi opresc lacrimile care de fiecare dată îmi umezesc ochii când mă gândesc la el şi respir adânc pentru a-mi reveni.

— Domnişoară Watson, aud vocea secretarei în interfon, a venit un colet pentru dumneavoastră pe care trebuie să îl semnaţi personal, se pare.

— Semnează tu.

Chiar nu am chef să văd pe nimeni. Nici măcar pe ea.

— Domnul insistă că trebuie să semnaţi

dumneavoastră. Durează câteva secunde.

Oftez… Ce prostie de politică mai are şi firma asta de curierat?!

— Bine. Să intre.

Aprob cu nemulţumire, pentru că starea mea nu e bună deloc. Vreau să stau singură cu gândurile mele negre şi să mă gândesc la o soluţie de a-l găsi. Mă pierd din nou cu privirea spre geam, când aud în spatele meu o voce care îmi opreşte inima.

— Bună, Anne.

Pentru o clipă mi-e frică să mă întorc. Dacă este doar mintea mea care îmi joacă feste pentru că mă gândesc în continuare la el?

Dar îmi fac curaj şi mă întorc. Şi după toată nebunia pe care am trăit-o în ultimele zile gândindu-mă că el a păţit ceva, nu am decât o reacţie:

— Unde dracu’ ai umblat până acum?!

De îndată ce cuvintele îmi ies pe gură, valul de lacrimi îmi inunda ochii.

Chipul lui se îndulceşte imediat şi vine direct spre mine şi mă ia în braţe şi buzele lui le acoperă pe ale mele, iar eu mă las sărutată cu acea disperare şi nevoie pe care şi eu o simt.

Limba lui imediat se găseşte cu a mea şi gem de durerea apăsării buzelor lui care le strivesc pe ale mele, dar asta mă excită şi mai tare şi mă bucură că face ca totul să fie real. El este real. Braţele puternice mă ţin strâns lipită de corpul lui

încordat şi degetele mele se pierd în părul lui, trăgându-l mai aproape, arătându-i cât de mult i-am dus dorul.

— Dumnezeule, cât mi-ai lipsit… spune printre buzele noastre.

— Să nu mai pleci niciodată de lângă mine! îi spun autoritar.

— Eşti sigură?

— Da!

Se depărtează puţin, cât să mă poată privi în ochi.

— Dar trecutul meu?

— Nu mă interesează trecutul tău, Colin. Doar viitorul. Şi vreau să îl avem împreună, dacă şi tu mă vrei.

— Tu glumeşti? zice zâmbindu-mi cu căldură şi mângâindu-mi obrazul. Aş face orice să petrec cestul vieţii alături de tine.

— Te iubesc, Colin.

Este prima dată când spun unui bărbat aceste cuvinte şi mă simt liberă şi fericită că el este cel care se bucură de ele acum.

— Eşti primul bărbat căruia îi spun asta, mărturisesc.

— Şi tu eşti prima femeie pe care o iubesc mai mult decât propria-mi viaţă, ursuleţul meu panda.

Şi ne sărutăm din nou, dar cu dragoste şi răbdare. Pentru că avem tot timpul din lume.

Când rămânem fără suflare, iar buzele noastre se dezlipesc cât să ne potolim respiraţiile, îşi

lipeşte fruntea de a mea.

— Să înţeleg că ai primit mesajul meu?

— Era să îl ratez. M-am retras din… domeniu şi nu am mai avut motiv să accesez platforma. Până când cineva mi-a spus că am un mesaj şi atunci mi-am dat seama că e de la tine.

— Te-ai retras…? întreb, dezlipindu-mi fruntea de a lui şi privindu-l uimită.

Ridică din umeri ca un copil nevinovat.

— Nu ştiam dacă o să te mai văd vreodată şi am vrut să mă asigur că dacă se va întâmpla vreodată, să fiu cu conştiinţa împăcată că nu am mai făcut nimic care să te supere. Eram pregătit să trăiesc o viaţă foarte cuminte până atunci.

— Asta pentru că ştiai în sinea ta că într-o zi tot ne vom reîntâlni.

— Speram. Dar nu mă aşteptam să se întâmple aşa curând. Am crezut că ai nevoie de mult mai mult timp să mă ierţi.

— Nu aveam ce să iert. Mi-ai salvat viaţa. Am avut nevoie doar de puţin timp să mă liniştesc după cele întâmplate, dar mai mult mi-a luat să reuşesc să las mesajul ăla şi mai mult până tu mi-ai răspuns.

Mă sărută.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi!

— Iartă-mă că te-am lăsat să pleci!

— Oricum trebuia să o fac. Mai aveam un singur job pro bono de încheiat.

— Mi-am dat seama. Şi îţi mulţumesc pentru…

Îmi opreşte cuvintele cu un sărut.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta. A trecut. Doar aşa te ştiam în siguranţă. Dar a fost ultima dată.

— Şi acum? Spune-mi te rog că rămâi cu mine.

— Scumpa mea, nici nu îmi doresc altceva.

Face un pas în spate şi zâmbeşte, arătându-şi gropiţele care mă înnebunesc şi care mi-au lipsit la fel de mult.

— Tocmai de aceea ţi-am adus un mic colet pe care trebuia să îl primeşti personal.

Şi observ că pe birou lăsase o cutie nu foarte mare, ambalată destul de bine. O ia şi începe să o desfacă.

— E ambalat foarte bine, pentru că nu eram convins dacă te găsesc disponibilă sau dacă vrei să mă primeşti.

Şi din cutia cu multe ambalaje de siguranţă, scoate o cutiuţă mică, albastră.

Rămân blocată când se lasă în genunchi în faţa mea.Îmbrăcat într-un costum albastru, perfect, este la fel de frumos ca în noaptea în care l-am cunoscut.

— Ştiu că timpul petrecut împreună a fost destul de scurt, dar pentru mine a fost de ajuns să îmi schimbe viaţa şi să îmi dau seama că tu eşti cea care mă completează.

Deschide cutiuţa şi un inel cu un diamant mare şi pătrat, încadrat în multe alte diamante mai mici, care se întind şi pe circumferinţa

inelului, îmi taie respiraţia. Este cel mai superb inel pe care l-am văzut vreodată. Şi el, Colin, mi-l oferă mie!

— Vreau să îmi continuu restul vieţii alături de tine, iubindu-te, ţinându-te în braţe, făcând dragoste cu tine, fiind fericit alături de tine. Deanne Watson, vrei să fii ţinta vieţii mele pentru aşa ceva şi să accepţi să îmi fii soţie?

Mâinile care îmi tremură de emoţie îmi acoperă gura căscată şi lacrimi de fericire din nou îmi umezesc ochii. Nu pot să răspund imediat, dar încep să aprob din cap, repede şi, apoi, reuşesc să răspund cu toată convingerea:

— Da! Colin, da! Toată viaţa alături de tine, e tot ce îmi doresc!

Îmi pune cu vizibile emoţii inelul pe deget şi se potriveşte perfect. Nici nu mă aşteptam să fie altfel. Apoi se ridică repede în picioare şi mă cuprinde în braţe şi mă sărută cu patos. Printre sărutări ne repetăm de zeci de ori cuvinte de iubire.

Capitolul 11

Colin

Niciodată nu am crezut că voi cunoaşte o asemenea fericire. Femeia asta m-a făcut să renasc şi să mă simt ca un om nou, iubit, fericit, dorit. Şi ştiu că trebuie să îi mulţumesc câte zile

voi avea pentru că a apărut în viaţa mea. Pentru că m-a agăţat într-un bar şi, în doar câteva minute, am ştiut că ea o să fie sfârşitul meu. Şi a fost sfârşitul meu, ca om plătit să omoare, ca om fără un loc al lui pe care să îl simtă ca acasă, ca om care nu iubea nimic, nici măcar propria persoană.

Acum am tot. Alături de ea, sunt complet.

Nu mă satur să o strâng în braţe şi să o sărut. Sunt în extaz că vrea să îşi petreacă restul vieţii alături de mine şi o strâng la piept pentru că nu vreau să îi mai dau drumul.

Îmi pierd nasul în părul ei moale şi mirosul dulce îmi inundă imediat nările.

— Aici sau plecăm în 10 secunde?

— Unde?

— Sunt cazat la The Plaza.

Chicoteşte. Simt cum mă întăresc din ce în ce mai tare în pantaloni, la auzul dulce al sunetului care îmi place cel mai mult pe lume. Mârâi în urechea ei, muşcând-o uşor de lobul urechii. Ea îşi lasă capul într-o parte, lăsându-mă să îmi continuu traseul cu limba pe gâtul ei, urmărind vena care pulsează tot mai puternic.

— Şi… îţi place hotelul?

Ştiu că trage de timp, aşa că zâmbesc şi continuu să o sărut pe gât, în timp ce îi caut sânii pe care îi strâng uşor şi încep să îi desfac nasturii de la cămaşă. Aşa i-aş smulge pe toţi, că sunt mulţi şi enervanţi…

— E frumos, şoptesc sărutând-o umed între sânii care încep să mi se dezvăluie.

— Aşa mă gândeam şi eu…

— Dar cam departe.

— Aşa mă gândeam şi eu…

Fără să mă dezlipesc de ea, o conduc câţiva paşi în spate, până când fundul ei atinge marginea biroului. Îmi lungesc braţul şi iau receptorul telefonului fix de pe birou şi i-l dau.

— Sună-ţi secretara. Să nu ne deranjeze nimeni.

— Am o idee mai bună.

În timp ce continuu să mă joc cu limba peste dantela sutienului alb, o aud vorbind în receptor.

— Amy, anulează-mi toate şedinţele, ia-ţi liber restul zilei şi anunţă recepţia să nu mai lase pe nimeni să urce.

Femeia de la celălalt capăt aprobă şi în clipa asta sper să plece cât mai repede, pentru că vreau să o fac pe viitoarea mea soţie să ţipe de plăcere cât o ţin plămânii.

Doamne, cât o ador! Nu mă satur de pielea ei fină, de mirosul ei, de gustul ei, care mi-a lipsit atât de mult…

Cu coada ochiului mă uit la biroul din spate şi îmi dau seama că structura metalică e destul de rezistentă.

O sărut din nou şi mâinile mele coboară pe fundul ei rotund desfăcându-i fermoarul fustei şi o scap de acest accesoriu vestimentar. Apoi scap şi

de cămaşă şi o urc cu fundul pe birou, aruncând pe jos câteva hârtii şi pixuri pentru a face loc. O întind pe spate şi picioarele ei desfăcute mă invită între ele. Este atât de frumoasă… A rămas în lenjeria intimă de culoarea pielii, numai dantelă subţire şi foarte transparentă.

— Nu ştiu cu ce să încep… zic, admirând-o şi mâinile mele îi explorează sânii, abdomenul, picioarele lungi. Eşti cea mai frumoasă femeie şi eşti toată a mea.

— Doar a ta, şopteşte şi mă priveşte cu ochi flămânzi.

Flămânzi că ai mei. Mă las în jos între picioarele ei şi îi mângâi cu nasul dantela, suflând uşor.

— Mi-a fost dor de gustul tău, scumpo.

— Doamne, Colin, vocea ta mă face să fierb de dorinţă…

Cuvintele ei fac minuni în corpul meu şi gem uşor când o ling peste dantela deja umezită, îmi strecor un deget în spatele dantelei şi gem din nou când descopăr cât e de udă. Aşa că dau într-o parte porţiunea de material şi limba mea o gustă din nou, o ling şi o sug cu buzele, iar ea îşi pierde degetele în părul meu trăgându-mă mai aproape. Îmi place când nevoia ei se răsfrânge în aceste mici gesturi care mă împing să o ling şi mai cu poftă şi să o gust cu şi mai multă dorinţă. Dar materialul textil îmi stă în cale, aşa că îl apuc cu ambele mâini şi îl rup într-o secundă. Iar ea este

acum toată a mea să o savurez. Şi, din nou, buzele mele îi ling labiile, în sus şi în jos, de-a lungul despicăturii tot mai umede şi cu vârful limbii mă joc apoi cu clitorisul umflat de dorinţă.

Îi ridic genunchi, rezemând-o cu călcâiele pe umerii mei şi acum degetele mele au acces mai uşor la ea. Îi sug moţul umed şi o penetrez cu degetul, iar ea îşi arcuieşte spatele gemând de plăcere. Îmi scot degetul şi revin în ea cu două pe care le scot şi din nou le bag. Şi jocul acesta în care o penetrez doar cu degetele tot mai adânc, îmi măresc ritmul şi începe să îşi mişte şoldurile în întâmpinarea mea şi mă roagă să o ling mai repede, să o pătrund mai repede, iar respiraţia ei este tot mai agitată şi o simt cum tot corpul i se încordează şi geme puternic când explodează de plăcere.

Îmi desfac imediat şliţul de la pantaloni şi mă ridic brusc, încă dezmierdând-o cu degetele şi mă pierd în privirea ei care mă cheamă. Şi o pătrund cu membrul meu erect, tare, adânc şi am nevoie de câteva secunde să îmi opresc focul care îmi arde corpul.

— Dumnezeule, cât de mult mi-ai lipsit, şoptesc răguşit. Cât de mult am visat că o să te ling şi apoi o să intru în tine tare ca acum şi tu o să mă învălui cu umezeala ta caldă. Mă faci să îmi dau drumul doar stând nemişcat în tine, Anne.

— Oh, Colin… Te simt… tot! E atât de bine!

— Ştiu, scumpo…

Şi îmi mişc şoldurile, ieşind din ea de tot ca să o pătrund din nou, la fel de puternic. Ies din nou şi, pentru a amâna apogeul, îmi frec capul penisului de labiile ei îmbibate în lichidul dulce. Mă roagă să termin tortura, aşa că o pătrund din nou, dar de data asta rămân în ea şi încep să măresc ritmul mişcărilor prin care o pătrund tot mai adânc. Îi ridic picioarele până la umerii mei şi îi strâng sfârcul cu degetele, îndepărtând dantela de pe sâni.

— Nu am apucat să mă bucur de frumuseţile astea două.

— Ai toată viaţa la dispoziţie…

Oh, da. Cuvintele ei minunate îmi răsună în tot corpul, care vrea ca toată viaţa să îi ofere plăcere, să o pătrundă la fel de dornic şi de adânc ca acum. Încep să mă joc cu clitorisul ei, formând cercuri cu degetul mare şi ritmul meu e tot mai rapid, tot mai dur şi o simt cum începe să aibă respiraţia tot mai agitată, gemetele ei tot mai puternice şi îmi strigă numele ca un ecou puternic ce răsună în toată încăperea şi apoi se strânge în jurul meu atât de tare, iar orgasmul ei este atât de puternic, încât mă face să îmi dau drumul cu un răget puternic scăpat printre buzele care caută o gură de aer. Şi când simt că sunt tot eliberat în ea, pic peste corpul ei, acoperindu-i gura cu a mea şi sărutând-o cu aceeaşi pofta cu care nu o să se termine niciodată. E a mea. Femeia mea. Viaţa mea.

Anne

Este încă în mine, la fel de tare şi lung şi cu greu reuşesc să îmi mişc picioarele cât să îi pot cuprinde talia. Continuă să mă sărute, dar intensitatea se linişteşte odată cu bătăile inimilor noastre şi îmi gustă încet buza de jos, apoi pe cea de sus. Mă ia în braţe şi se aşază pe canapeaua din biroul meu, încă ţinându-mă în braţe. Sunt aproape goală, singurul accesoriu pe care îl mai am este sutienul care îmi dezgoleşte un sân, în timp ce el este complet îmbrăcat, doar că pantalonii îi sunt lăsaţi până la jumătatea coapsei.

— Ai trişat, spun desfăcându-i un nasture de la cămaşă. Eu am pierdut toate hainele, tu niciuna. Şi am rămas şi fără chiloţi.

Colţurile gurii lui se ridică încet, rânjind la mine. Şi îi simt o mână pe spate.

— Ţi-a mai rămas ăsta.

Şi, dintr-o mişcare uşoară, îmi desface sutienul pe care mi-l îndepărtează.

— Acum ai pierdut toate hainele.

— Hmm… nu prea mă interesează, atâta timp cât am ăsta.

Şi îmi ridic mâna cu degetul pe care inelul minunat străluceşte.

— Sunt cea mai fericită femeie din lume.

— Şi o să continui să te fac cea mai fericită, câte zile voi trăi.

Îi cuprind faţa frumoasă cu palmele şi îl trag

mai aproape pentru a-mi dărui buzele într-un nou sărut. La fel de dulce, la fel de pătimaş la fel de erotic. Şi el e deja tare, de fapt nici nu cred că a fost altfel de când a fost în mine şi îmi schimb poziţia cât să îl călăresc. Stă rezemat de spătarul canapelei şi încep încet să îi desfac nasturii de la cămaşă. Nu ştiu când a scăpat de sacou, dar mă bucur că am mai puţine haine de îndepărtat.

— Nu o să mă satur niciodată de tine, îmi spune când buzele mele îi caută maxilarul şi îl simt cum pulsează sub mine.

Îmi mişc şoldurile încet, frecându-mi păsărică de lungimea lui întărită şi îi muşc uşor de buza de jos. Degetele i se afundă în şoldurile mele, făcându-mă să mă frec mai tare de el.

— O să mă faci să îmi dau drumul aşa, Anne. Lasă-mă să intru în tine.

Cuvintele spuse cu vocea lui profundă sunt hipnotizante şi îmi strecor o mână între noi, cuprinzându-l cu degetele şi trebuie să mă uit cum intră în mine, cât de e gros, lung, tare. E perfect. Şi mă pătrunde încet, iar senzaţia este la fel de minunată ca de fiecare dată. Îmi dau capul pe spate, închizând ochii şi mă pierd în acest moment delicios de senzual.

— Oh, Colin, şoptesc când îl simt tot în mine.

— Da, scumpa mea, te simt cât eşti de udă în jurul meu şi cât de strâmtă eşti.

Îmi mişc şoldurile bucurându-mă de fiecare milimetru al lungimii lui pe care o simt în mine,

frecându-se de pereţii vaginului meu, trezind din nou cele mai minunate senzaţii care îmi fac corpul tot mai fierbinte. Şi mişcările şoldurilor mele sunt tot mai dornice de atingerea lui şi mâinile lui îmi cuprind sânii, strângându-mi sfârcurile excitate între degete, din ce în ce mai tare, cu cât şoldurile mele se rotesc tot mai rapid, frecându-mă de el tot mai repede, îl simt tot mai puternic în mine şi o mână şi-o pune pe şoldul meu imobilizându-l şi preia controlul, intrând în mine tot mai repede.

— Atinge-ţi sânii, îmi spune şi mă conformez imediat, masându-i şi frecându-i.

Mâna lui coboară între noi şi îmi găseşte din nou clitorisul pe care îl încercuieşte cu degetul mare, frecându-l, apăsându-l, mai tare şi mai repede.

— Strânge-ţi sfârcurile între degete, scumpo. Tare. Vreau să te aud.

Şi, din nou, mă conformez, ascultătoare şi corpul meu e tot mai fierbinte din cauza sfârcurilor pe care mi le strâng cu putere, a mâinii pe care el şi-o înfige în şoldul meu, a degetelor care îmi freacă clitorisul tot mai repede, a penisului lung şi gros care e tot mai adânc în mine, tot mai repede şi corpul meu din nou regăseşte acei fiori de care se lasă cuprins şi simt cum toate extremităţile îmi iau foc.

— Ah! Colin! Da!!!

— Te simt, scumpo! Da! Anne!

Şi se înfige în mine şi mai tare, accentuând

orgasmul care îmi zguduie corpul şi îşi dă drumul în acelaşi timp cu mine, amândoi strigându-ne n, urnele sub forma unor gemete puternice.

Îmi las corpul să cadă peste pieptul lui puternic şi pot să îi simt inima lipită de sânul meu cum îi bate cu putere. La fel ca a mea. Mă cuprinde imediat cu braţele şi mă mângâie pe spatele gol.

— Te iubesc, şoptesc, căutându-i gura pentru un sărut scurt.

— Şi eu te iubesc, Anne! Şi mă sărută la rândul lui, însă mult mai pasional.

Când ne desprindem buzele, îl privesc în ochii albaştri în care regăsesc aceeaşi dragoste.

— Eşti singurul care îmi mai spune Anne.

Zâmbeşte. Gropiţele din nou apar. Mor de dragul lor!

— Am o mulţime de motive să o fac. Te deranjează?

— Nu! Deloc! Din partea ta, nici nu ştiu dacă mi-ar plăcea să îmi spui altfel. Ţi-am spus că familia mea îmi spunea aşa, dar acum tu eşti familia mea.

— Ăsta e unul dintre motive. La început ăsta era numele pe care îl ştiam şi aşa m-am obişnuit. Iar după aceea, cred în sinea mea doream îmi câştig dreptul de a mă asocia cu familia ta care îţi spunea Anne.

— Eşti unicul care îmi spune aşa, unicul bărbat din viaţa mea, singurul care m-a făcut să

am orgasm. Orgasm după orgasm. Şi singurul bărbat cu care vreau să îmi petrec restul vieţii.

— Te iubesc, viitoare doamnă Deanne Flavin.

— Te iubesc, viitorul meu soţ.

Capitolul 12

Anne

Două zile mai târziu ne regăsim toţi la casa din Hamptons, pentru o întrevedere de urgenţă. Fetele sunt extrem de fericite pentru mine şi profit de ocazie să le fac cunoştinţă cu Colin. Dar poveştile despre el şi efectul pe care el îl are asupra mea, aducându-mi mereu zâmbet pe buze, a fost de ajuns ca ele să îl primească cu sufletul deschis de parcă se cunoşteau de ani de zile.

Au râs, au glumit şi mereu el a fost lângă mine, ţinându-mă de mână, jucându-se cu inelul său, pur şi simplu, sărutându-mă pe tâmplă.

Probabil că i-a fost mult mai uşor faptul că Nicholas era şi el prezent şi din una în alta, au descoperit că au câteva cunoştinţe comune. Acum ei s-au retras pe marginea piscinei cu paharele de whisky şi trabucurile lor, în timp ce noi, fetele, am rămas tot pe terasă cu deja obişnuitul nostru vin.

— Te adoră, îmi spune Amber. Doar la Sofia şi Nicholas am mai văzut o asemenea iubire şi nu pot să nu fiu extrem de fericită că două dintre cele mai bune prietene ale mele şi-au găsit jumătatea,

cum ar spune alţii.

— Ştiţi că de când ne-am cunoscut şi ne-am cunoscut toate într-o perioadă relativ destul de scurtă, foarte multe lucruri bune ni s-au întâmplat cam în aceeaşi perioadă, un an, maxim doi. Banii, prima maşină, prima casă… Poate că anul ăsta este anul iubirii.

Cuvintele Sofiei ne fac să o privim uimite, dar şi cu speranţă.

— Aşa că fiţi deschise, fetelor, completez şi eu, că după cum vedeţi, chiar şi cel care e angajat să te omoare poate să fie bărbatul vieţii voastre.

Începem să râdem de ironia sorţii, dar suntem fericite că totul s-a terminat cu bine.

— Apropo, le spun, vând apartamentul. Dacă auziţi pe cineva interesat, o sunaţi pe Amy. Este o investiţie foarte bună.

— Să înţeleg că aveţi alte planuri? întreabă Tara ridicând din sprâncene.

— O să ne luăm o casă împreună. Se pare că şi el are o afinitate către imobiliare şi am decis să ne cumpărăm de data asta o casă tot în centru, dar nu apartament. Am văzut poze cu câteva proprietăţi pe care urmează să le vizităm săptămâna viitoare.

— Dar el acum… a rămas fără serviciu, oarecum, nu? E pensionat. S-a gândit ce o să facă să nu o ia razna de plictiseală?

Întrebarea lui Cate e bună. Şi Colin a ţinut să vorbească cu mine despre subiectul ăsta.

— Se pare că jobul lui a fost unul foarte bine plătit. Cel puţin în cazul lui, pentru că era foarte bun în ceea ce făcea… Iar în toţi anii ăştia a investit în diverse afaceri, imobiliare. Acum vrea o perioadă să se mai relaxeze şi vrem să plecăm în mai multe vacanţe în următoarele luni. Să ne odihnim înainte de a începe pregătirile pentru nuntă.

— V-aţi decis când va avea loc?

— Amber, am să fiu sinceră cu tine. Am decis că discutăm când ajungem pe o plajă liniştită, pentru că zilele astea două am fost prea ocupaţi să ne-o tragem ca nebunii.

Din nou un val de râsete animă terasa şi de data asta cei doi bărbaţi ni se alătură.

Buzele calde ale lui Colin le găseşte imediat pe ale mele, într-un sărut scurt, dar promiţător. Se aşază lângă mine şi îmi sărută degetele de la mâna pe care o cuprinde cu a lui.

Nicholas se aşază şi el lângă Sofia şi este la fel de afectuos.

Chiar suntem norocoase, dar ştiu că şi restul prietenelor noastre vor avea parte de aceeaşi fericire în scurt timp.

— Eu şi Nicholas este posibil să facem nişte afaceri împreună, anunţă Colin.

— Tot legat de securitate, continuă Nicholas. Colin are o mulţime de sugestii, din experienţele lui anterioare, pentru a corecta o mulţime de greşeli pe care mulţi agenţi de securitate le fac.

Colin zâmbeşte, uşor ruşinat.

— Se pare că totuşi îmi pot folosi abilităţile şi în scopuri benefice.

Îl sărut pe maxilar, ajutându-l să se relaxeze, iar el îmi zâmbeşte.

— Dar până atunci avem o listă de lucruri de rezolvat, zice arătându-şi gropiţele. Trebuie să găsim o casă, să plecăm în vacanţă cât va fi în renovare, să decidem când facem nunta, pregătiri…

Deja începe să se prefacă obosit.

— Sigur nu vrei să fugim în Las Vegas? mă întreabă în glumă.

— Nu! zic cu hotărâre. Ai zis că nu o să te plângi şi o să mă ajuţi 100%.

— Ştiu, scumpo, zice încet, cu vocea lui frumoasă, sărutându-mă din nou scurt pe buze. Şi o să fie o nuntă minunată.

— Oricum, aşa cum ţi-am spus, nu o să fie o nuntă mare, deci nu trebuie să îşi facă nimeni griji. Ştiu că toţi urâţi presa şi locurile aglomerate. Nu va fi un eveniment monden. O să fie ceva intim. În familie. Adică între noi.

Mă uit la toţi care suntem prezenţi. Ei sunt oamenii din viaţa mea. Nu e nevoie de nimeni altcineva.

— Totuşi, zice Colin încet pe un ton intrigant, ca şi când plănuieşte ceva. Ce părere ai dacă facem nunta înainte de plecările noastre prin lume? Pot să mai aştept o lună sau cât e nevoie

pentru o vacanţă, dar sunt cam nerăbdător să devii soţia mea.

Mă înmoi toată şi îl sărut din nou.

— Atunci aşa facem.

Toată lumea e mai mult decât entuziasmată şi fetele se oferă să mă ajute cu pregătirile şi totul să meargă mult mai repede.

O lună mai târziu

— Când ai bani, poţi să realizezi o nuntă frumoasă. Când ai foarte mulţi bani şi cele mai bune 4 prietene, realizezi nunta perfectă în doar o lună de zile.

— În special când cea mai organizată femeie s-a ocupat de tot, îi spun lui Cate, ca şi completare la cuvintele ei.

Ea înclină capul mulţumind pentru compliment şi îi trimit o bezea pe care o acceptă cu ambele mâini şi mimează că o duce la inimă.

Prietenele mele sunt lângă mine la cel mai important moment al vieţii mele. Iar lângă mine, bărbatul vieţii mele, soţul meu, care îmi şopteşte la ureche:

— Ce spui să mai dansăm o melodie şi apoi să ne luăm la revedere de la invitaţi?

— Nerăbdător?

— Scumpo, a fost tortură să nu dorm aseară alături de tine. Urâtă tradiţia asta cu noaptea înainte de nuntă să nu se vadă mirii…

Chicotesc. Sunt perfect de acord cu el. Am avut o seară alături de fetele mele cu masaj şi şampanie, în timp ce el a băut whisky şi a fumat trabucuri cu Nicholas şi încă câţiva băieţi. Ne-am dat mesaje şi am vorbit la telefon, dar nu a fost de-ajuns. Mi-a lipsit gustul lui, atingerea lui.

— Abia aştept să te dezbrac. Îmi place cum ţi se văd picioarele lungi când se dă în părţi materialul rochiei.

Nunta noastră este aşa cum am dorit, una intimă, cu aproape 30 de invitaţi. De aceea am mers pe o rochie modestă, mai exact o fustă din voal lungă în spate, dar mai scurtă şi spartă în faţă. Cred că mai încântată am fost de pantofii mei albaştri Manolo Blahnik, total atipici pentru o nuntă, dar care m-au făcut să mă simt precum Carrie în „Sex and the City”.

— Da, da, ne-am prins… îl aud pe Nicholas. Şi eu aş face la fel. Vreţi să creăm o diversiune şi să dispăreţi fără să vă vadă cineva?

Râdem de ideea lui destul de bună, dar…

— Sunt prea puţini invitaţi să ne pierdem prin mulţime. Hai să facem dansul ăla, cum ai spus şi apoi fugim.

— Jumătate de dans, îmi şopteşte atingându-mi promiţător pulpa dezgolită.

Atingerea lui transmite fiori în tot corpul meu dornic de mai mult.

Apoi îşi retrage mâna şi observ că îşi ajustează pe sub masă umflătura din pantaloni şi bea o gură

de apă.

— Hai să dansăm, ca altfel toată lumea o să mă vadă cu *ea* sculată pe ringul de dans.

— Nu mă interesează de *ei,* dar nu aş vrea să se irosească o asemenea excitaţie fără ca eu să mă bucur de ea.

Îl iau de mână şi împreună mergem pe ring, unde ne mişcăm în ritmul melodiei lente.

Ni se alătură mai multe cupluri şi, nu în ultimul rând, părinţii mei care şi-au întrerupt concediul special să ne fie alături azi. L-au primit cu multă căldură pe Colin ca nou membru al familie, iar el a părut vizibil încântat de reacţia lor părintească şi s-a bucurat că măcar unul dintre noi îşi are părinţii alături, ţinând cont că el i-a pierdut pe ai lui cu mulţi ani în urmă.

Pe ringul de dans mă pierd în atmosfera frumoasă, în braţele lui, în mirosul lui. Mă las purtată de melodie şi de cuvintele de iubire pe care mi le şopteşte. Îmi mângâie spatele şi las fiorii să îmi atingă din nou puncte sensibile ale corpului. Respiraţia lui caldă îmi atinge obrazul şi mirosul lui îmi inundă nările.

— Te vreau, îi şoptesc ridicându-mi capul spre el. Hai să plecăm.

Ochii îi sclipesc şi o gropiţă îi apare în obraz când colţul gurii lui frumoase se ridică.

Mă ia de mână fără alte cuvinte şi împreună facem anunţul că vom pleca. Câteva minute mai târziu, care nouă oricum ni s-au părut ca fiind o

veşnicie, ne-am luat la revedere de la toţi prietenii prezenţi, fiind acompaniaţi de uralele lor şi ne-am urcat în limuzina care ne aştepta în faţă.

În secunda în care maşina porneşte, ne aruncăm unul asupra celuilalt şi începem să ne sărutăm cu poftă. Gurile noastre se contopesc perfect, limbile dansează în cel mai erotic mod şi mâinile noastre caută pielea celuilalt.

— De ce dracu' am luat hotelul aşa departe?

— E la 20 de minute şi, sincer, m-am gândit că o să avem nevoie de astea 20 de minute.

— Am cea mai deşteaptă soţie, îmi spune, verificând că geamul care ne desparte de şofer e închis.

Continuă să mă sărute pe gât şi îmi înclin capul să fac loc buzelor lui umede să îmi traseze linii fierbinţi cu limba şi gura lui flămândă.

Mâna mea îi caută umflătura din pantaloni şi gem de plăcere când descopăr cât este de excitat.Îl frec uşor, iar el îmi strânge sânul în palmă.

— Colin, te vreau. Acum!

— Şi eu, scumpo, dar mi-a fost prea dor de gustul tău.

Îşi strecoară mâna între picioarele mele printre crăpătura fustei şi îmi desfac picioarele pentru a mă descoperii.

— Anne… geme când degetele lui descoperă cât sunt de udă. Te doresc ca un nebun!

Gura lui o acoperă din nou pe a mea, posesivă,

dornică, ameţitoare, în timp ce degete se strecoară în spatele dantelei chiloţilor mei şi îmi freacă uşor labiile, apoi degetul lui îmi găseşte din nou punctul sensibil al clitorisului şi începe să se joace cu el.

— Colin, te rog… Te vreau în mine!

— Ştii că putem să îi spunem să se plimbe până când vrem.

— Vreau să ajung mai repede undeva unde pot să mă bucur de tine iară să ştiu că la nici doi metri de noi e cineva…

— Scumpa mea, şopteşte muşcându-mi buza de jos. Suntem amândoi în lumea noastră. Doar tu şi eu.

Şi din nou sunt sedusă de vocea lui şi după ce mă scapă de chiloţi, iar el se desface la pantaloni, eliberându-şi penisul dornic să intre în mine, mă ajută să mă urc în poala lui şi îl primesc adânc. Şi gem, în timp ce încep să îl sărut cu toată dragostea mea şi să îmi mişc şoldurile primindu-l tot mai adânc, tot mai repede. Se împinge în mine, iar eu continuu să mă frec de el şi nu pot să mă satur.Îl iubesc atât de mult, încât inima mea e la un pas să explodeze de fericire.Îl doresc atât de tare, încât corpul meu e la un pas să explodeze datorită senzaţiilor calde care încep să îmi construiască orgasmul. Degetele lui se joacă din nou cu clitorisul meu şi imediat fiorii îmi cuprind corpul şi încep să mă mişc tot mai repede, iar el să se împingă şi mai tare în mine.

— Da, te simt, Anne! Simt cum te strângi în jurul meu, scumpo!

Mişcările noastre sincronizate ne duc imediat pe amândoi pe culmile extazului şi explodăm de plăcere în acelaşi timp.

Îmi cuprinde faţa cu degetele lui lungi şi mă sărută, lipindu-mi corpul de al lui, făcându-mă să mă simt, ca de fiecare dată, dorită şi iubită.

— Te iubesc, soţul meu perfect!

— Te iubesc, soţia mea, minunea mea! Sunt cel mai fericit bărbat din lume.

— Şi eu cea mai fericită femeie. Tu mă faci aşa.

Mă strânge şi mai tare la pieptul lui şi mă simt în siguranţă. Alături de el, mereu mă simt aşa.

Continuăm să rămânem nemişcaţi în îmbrăţişarea noastră până când maşina ajunge la hotelul unde suntem cazaţi până dimineaţă, când vom pleca în luna de miere, pe care o plănuiam şi înainte. Doar că acum i-am dat o semnificaţie mai deosebită.

Coborâm din maşină, după ce ne aranjăm hainele cât să fim decenţi şi imediat ce fac un pas, mă ia în braţe.

— Parcă era un obicei şi de trecut pragul în braţe?

Chicotesc.

— Pragul casei noastre, care momentan se renovează.

— Atunci am să repet experienţa când o să fie

gata. Acum am o scuză să te ţin lipită de mine şi fusta ta să îmi acopere erecţia.

Chicotesc din nou. Eram sigură.

— Nu mai râde, zice în timp ce îmi sărută creştetul mustăcind, că mă înnebuneşte sunetul ăsta dulce şi mi-e că blochez liftul până ajungem în cameră.

— Iar tu, nu mai rânji! Pentru că gropiţele tale mă fac să sar aici pe tine.

Dar niciunul nu se poate opri. Suntem prea fericiţi. Unul lângă celălalt. Perfecţi unul pentru celălalt. Singurul bărbat care m-a făcut să mă simt cu adevărat ca o femeie dorită, punând mereu plăcerea mea pe primul loc. Mi-a furat inima din clipa în care l-am văzut în acea seară la bar. Şi, din clipa aceea, a avut grijă de ea în fiecare secundă. L-am iubit de atunci şi el m-a iubit în aceeaşi măsură. Ne-am schimbat vieţile unul altuia şi acum suntem pe un drum comun. Un singur drum. Al nostru.Împreună. Pentru totdeauna.

– *Sfârşit* –